

شعله جاوید

ارگان مرکزی حزب کمونیست (مائونیست) افغانستان

جریده شعله جاوید ارگان مرکزی حزب کمونیست (مائونیست) افغانستان است که عمدتاً در خدمت تدارک، برپائی و پیشبرد جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی (شکل مشخص کنونی جنگ خلق) قرار دارد. (اساسنامه حزب-مصوب سومین کنگره سراسری)

شماره (۱۶)

دوره پنجم

فوس ۱۴۰۲ (دسامبر ۲۰۲۳)

پنجاه و هشتمین سال بنیان گذاری جنبش مائونیستی و جریان دموکراتیک نوین را گرامی می‌داریم صفحه (۲)

پنجاه و هشتمین سال بنیان گذاری جنبش مائونیستی و جریان دموکراتیک نوین را گرامی می‌داریم

1402 خورشیدی

5th October Year: 2023

زنده یاد رفیق اکرم باری، بنیان‌گذار سازمان جوانان مترقی و جریان دموکراتیک نوین افغانستان!

www.cmpa.io facebook.com/cmpa.io sholajawid2@hotmail.com

د میزان دمیاشتی د دیار لسمی نیتی سند یو حل بیا نشر کیری

د افغانستان د نوی دموکراتیک او کمونستی (م ل م) غورځنگ د یاد پنځوسمه کلیزه په هیواد کی د کمونستی او نوی دموکراتیک مبارزو د ودی په مقصد تجلیل کړو!] صفحه (۳)

اطلاعیه حزب کمونیست (مائونیست) افغانستان: در حمایت از جنبش مقاومت فلسطین و همدردی با

صفحه (۹)

زلزله زدگان ولایت هرات افغانستان

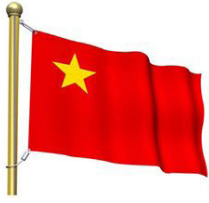
به زیر بیرق دروغین (بخش دوم)

تروریست کیست؟

از نظر نویسندگان "هفته نامه تغییر" تروریست کسی است که مقداری مواد منفجره را به جان خود بسته و در یک محل انتحار نماید! در حالی که ریشه تروریسم از فاشیسم آب می‌خورد. زیرا فاشیسم نظام دیکتاتوری متکی به اعمال زور و ترور آشکارا است. همان طوری که فاشیسم محصول امپریالیسم و حربه انحصارها است به همان اندازه تروریسم نیز محصول امپریالیسم و حربه انحصارها می‌باشد. متأسفانه که نویسندگان "هفته نامه تغییر" صفحه (۱۰)

در حمایت از جنبش مقاومت فلسطین و همدردی با زلزله زدگان ولایت هرات افغانستان

www.cmpa.io | sholajawid@cmpa.io | sholajawid2@hotmail.com

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان Communist (Maoist) Party of Afghanistan (CMPA)

استراتژی مبارزاتی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان برای پیروزی انقلاب دموکراتیک نوین در کشور عبارت است از استراتژی جنگ خلق. (اساسنامه مصوب سومین کنگره سراسری حزب)

پنجاه و هشتمین سال بنیان گذاری جنبش مائوئیستی

و

جریان دموکراتیک نوین را گرامی می‌داریم

حزب ما و همه مائوئیست‌های کشور به خوبی آگاهند که جنبش مارکسیستی - لیننیستی - مائوئیستی کشور در طول حیات مبارزاتی ۵۸ ساله خویش نه تنها قربانی‌های بی‌همتایی در مقابله با دشمنان خلق‌های زحمت‌کش افغانستان در مبارزه به خاطر انقلاب دموکراتیک نوین داده است، بل که از طرف رفقای نیمه راه و تسلیم طلب از پشت خنجر خورده است. اما مائوئیست‌های انقلابی راه انقلابی بنیان‌گذار سازمان جوانان مترقی را نه تنها ادامه داده، بل که کمبودات، اشتباهات و انحرافات آن را نشانی کرده و از آن‌ها گسست نموده و به تکامل و ارتقای ایدئولوژیک - سیاسی و تشکیلاتی خود ادامه داده است.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان تاکید می‌ورزد که برای وحدت تمامی مائوئیست‌های کشور فقط اقدامات هم‌آهنگ کننده به منظور تجلیل از ۱۳ میزان و یا هفتم قوس روز جانباختن زنده یاد رفیق اکرم یاری و تمامی جانباخته‌گان جنبش مائوئیستی و جریان دموکراتیک نوین کافی نیست، بل که پیش‌برد یک سلسله اقدامات مشترک الزامی است. مهم‌ترین نکته در راه اندازی و پیش برد این اقدامات مشترک به مثابه مرحله آغازین، برای تامین وحدت ایدئولوژیک - سیاسی و تشکیلاتی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان و تمامی مائوئیست‌های کشور تلاش در راه اندازی یک جلسه مشترک بوده و می‌باشد. این اقدامات مشترک باید هم در داخل و هم خارج از کشور برنامه ریزی شود و مطابق این برنامه به پیش برده شود.

برای این که این اقدامات مثمر ثمر واقع شود، در گام نخست باید تمام مائوئیست‌های کشور برای تشکیل یک جلسه مشترک چند جانبه میان نیروها و شخصیت‌های مائوئیست فعال کشور تلاش نمایند. در این صورت است که می‌توانیم در چنین جلسه مشترک چند جانبه از یک سوی چگونگی پیش‌برد مباحثات ایدئولوژیک - سیاسی و تشکیلاتی و از سوی دیگر هم‌کاری‌های مبارزاتی عملی را درست و اصولی بر نامه ریزی نماییم.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان در پنجاه و هشتمین سال‌گرد بنیان‌گذاری سازمان جوانان مترقی، این مسایل را پیش‌نهاد می‌نماید. ما امیدواریم که پیش‌نهاد حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان هرچه سریع‌تر با پاسخ مثبت

امروز ۱۳ میزان ۱۴۰۲ خورشیدی مطابق با سیزدهم میزان ۱۳۴۴ خورشیدی (۵۸ سال قبل) است. در این روز سازمان جوانان مترقی به پیش‌گامی رفیق زنده یاد اکرم یاری با به عرصه وجود گذاشت. با ایجاد سازمان جوانان مترقی جنبش مارکسیستی - لیننیستی - مائوئیستی (در آن زمان مارکسیستی - لیننیستی - اندیشه مائوتسه دون) کشور با الهام‌گیری از انقلاب فرهنگی چین با اتخاذ یک خط و مشی انقلابی علیه امپریالیسم و ارتجاع موضع درست و اصولی گرفت و علیه رویونیسم مدرن خروشچف به صورت همه جانبه به مبارزه برخاست. امروز (۱۳ میزان ۱۴۰۲ خورشیدی) جنبش مارکسیستی - لیننیستی - مائوئیستی کشور ۵۸ ساله گردیده و این جنبش در طی ۵۸ سال گذشته با فراز و نشیب‌های فراوان رو به رو گردیده است. جنبش کمونیستی (م ل م) کشور در ظرف ۵۸ سال از یک طرف دست‌آوردها و پیش‌روی‌ها داشته و از طرف دیگر دارای کمبودات، اشتباهات و انحرافات و حتی انحرافات جدی بوده است.

حالا که پنجاه و هشتمین سال‌روز بنیان‌گذاری جنبش مائوئیستی و دموکراتیک نوین کشور را گرامی می‌داریم، با صراحت اعلان می‌کنیم که به خاطر مبارزه علیه ارتجاع و امپریالیسم و هم چنین مبارزه علیه انواع و اشکال رویونیسم، اپورتونیسم، تسلیمی و تسلیم طلبی، از هیچ گونه سعی و تلاشی دریغ نخواهیم ورزید. اوضاع و شرایط کنونی از ما می‌طلبد که هر چه جدی‌تر و پی‌گیرتر با تعمیق و گسترش مبارزات ایدئولوژیک - سیاسی در راه تامین وحدت میان حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان و تمامی مائوئیست‌های بیرون از حزب کوشا باشیم. برای تامین چنین وحدتی باید اولین گام در هم‌کاری‌های عملی مبارزاتی به خاطر تجلیل از پنجاه و هشتمین سال‌روز بنیان‌گذاری جنبش مائوئیستی و جریان دموکراتیک برداشته شود، تا این که بتوانیم سال‌گره امسال را نسبت به سال‌های گذشته هرچه با شکوه‌تر تجلیل نماییم. حزب ما معتقد است که این چنین گام‌های عملی ضرورت عام وحدت همه مائوئیست‌های کشور را در یک حزب کمونیست مائوئیست واحد در یک چهار چوب خاص بیان می‌نماید. این گام‌های عملی و هم‌کاری‌های متقابل ما را یاری می‌نماید تا مبارزات ایدئولوژیک - سیاسی و تشکیلاتی را به صورت درست و اصولی پیش برده و سر انجام همه مائوئیست‌های کشور در یک حزب کمونیست مائوئیست مدغم شوند.

نمائیم.

مائوئیست‌های کشور مواجهه شود. در چنین صورتی ما و رفقای مائوئیست کشور می‌توانیم تاریخ و محل برگزاری جلسه مشترک را معین نمائیم.

به پیش در راه تامین

وحدت سراسری میان نیروها و شخصیت
های مائوئیست افغانستان!

پیش‌نهاد دیگر حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان این است که اگر شرایط اجازه ندهد که تمامی جوانب قابل شمول در جلسه مشترک شرکت نمایند. غایب و یا غائبین می‌توانند نظرات خود را به جلسه مشترک ارائه نمایند، و بعداً در جریان برنامه ریزی‌های بعدی قرار گیرند.

رفقا!

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان

۱۳ میزان ۱۴۰۲ خورشیدی

۵ اکتوبر ۲۰۲۳ میلادی

اوضاع و شرایط کنونی از ما می‌طلبد که هرچه عاجل‌تر ضرورت‌های انصراف ناپذیر تامین وحدت اصولی تمامی مائوئیست‌های کشور را در حزب کمونیست مائوئیست واحد در نظر بگیریم، و به خاطر منافع عمومی جنبش مارکسیستی-لنینیستی-مائوئیستی کشور علیه هرگونه سکتاریزم، ذهنی‌گری و انحلال‌طلبی به مبارزه برخیزیم، و در مسیر وحدت و یک‌پارچگی کل جنبش حرکت

د میزان دمیاشتی د دیارلسمی نیتی سند یو خل بیا نشر کیری

د افغانستان د نوی دموکراتیک او کمونستی (م ل م) غورځنگ د یاد پنځوسمه کلیزه په هیواد کی د کمونستی او نوی دموکراتیک مبارزو د ودی په مقصد تجلیل کړو!

د افغانستان نوی دموکراتیک جنبش یا جریان په دی خاطر چی د شعله جاوید اوونیزه یا د نوی دموکراتیکو افکارو نشرونکی چی د مترقی ځوانانو د سازمان او دوه نورو محفلونو په وسیله د ۱۳۴۶ لمریز کال تر وروستیو او د ۱۳۴۷ کال په لومړیو کی نشر شوه، د جنبش په جوړښت او پراختیا کی مهم نقش و لوباوه او د افغانستان په ټولنه کی د شعله جاوید د جریان په نوم و پیژندل شو. که څه هم د شعله جاوید د اونیزی یوازی ۱۱ گڼی خپری شوی چی وروسته د ظاهرشاه د وخت د ارتجاعی رژیم د سانسورچیانو لخوا بند او وتړل شوه، مگر ددی سره سره یی په دی کم او محدود شمیر خپرونو و کولی شول چی د نوی دموکراتیک جنبش یا د شعله جاوید د جریان په جوړښت او پراختیا کی رغنده رول ولوبوی .

یقینی ده چی د مترقی ځوانانو سازمان او د شعله جاوید جریان به د یو نوی سازمان په توگه د نیمگړتیاو او کمزوریو څخه خالی نه و چی پدی توگه یی د ډیر پرمختگ او پراختیا په لور د لڼو ضرورت لیدل کیده. اما له بده مرغه د سازمان او جریان د داخلی کمزورتیا او د هیواد او نړی نامساعد شرایط ددی سبب شول چی کمونستی جنبش (م ل م) او نوی دموکراتیک جنبش و نشی کولی په گټوره توگه خپل پرمختگ او پراختیا ته دوام ورکړی چی وروسته د یوی

د ۱۳۴۴ کال د تلی د میاشتی په ۱۳ نیټه د مترقی ځوانانو د سازمان جوړښت د مخکښ ملگری اکرم یاری د ایدیولوژیک، سیاسی مارکسیستی، لینینیستی، مائوئیستی (په هغه وخت کی مائوتسه دون اندیشه) د امپریالیزم، سوسیال امپریالیزم، روزیونیزم او ارتجاع ضد مبارزاتی تگلاری په اساس په افغانستان کی کمونستی جنبش (م ل م) او نوی دموکراتیک جنبش رامنځ ته شو.

د مترقی ځوانانو د سازمان اصولی او فعاله مبارزاتی تگلاره او د هیواد او نړی مساعد شرایط ددی سبب شول چی نوی دموکراتیک جنبش د مترقی ځوانانو د سازمان د رهبری لاندی د څو کلونو په موده کی په هیواد کی د یو پراخه سیاسی جنبش په توگه بدل شی او په لس گونو زره بنځینه او نارینه مبارز انقلابیون چی محصلان، استادان، زده کوونکی، ښوونکی، لیکوالان، شاعران، ټیټه رتبه مامورین، کارگران او د هیواد د مختلفو میلیتونو زیارکښان د ارتجاع، امپریالیزم او سوسیال امپریالیزم په ضد په مبارزاتی لیکو کی تنظیم کړی او پدی توگه د دی سازمان په متن کی د هیواد د کمونستی جنبش (م ل م) وده وکړی.

لنډې مودې يې ځلاده مبارزاتي دوره د ناکامې او تس و نس کيدو په لور وخوځيده.

د ۱۳۴۷ کال په لومړيو کې د وخت د حاکم ارتجاعی حکومت د سانسرجيانو لخوا د شعله جاوید د جریدې تړل او د همدغه کال د جوزا په میاشت کې د ظاهرشاه د دولت د سرکوبگرو قواو لخوا د سازمان او جریان د یو شمیر زیاتو مشرانو او رهبرانو زندانی کیدل او مظاهرو سرکوب نه یواځې شعله جاوید د جریان په تشکیلاتو او بدنه کې د لومړي انشعاب او بیلتون سبب شول بلکه ددی څخه د منفی تاثیراتو په پیدا کیدلو د سازمان د بنسټ ایښودونکي تگلاری (خط و مشی) څخه پرته یې د یوې بلې تگلاری او خط مشی د سازمان په دننه کې رامنځ ته کړه او په جبری توگه ددی دوه خط مشو ترمنځ مبارزه په لاره واچول شوه. لکه څنگه چې د سازمان په اساس نامه کې د دوه خطونو ترمنځ د مبارزې اصل موجود نه و، د ده خطونو ترمنځ مبارزه ددی پرځای چې د سازمان د تشکیلاتو د پراختیا او پیاوړتیا سبب شی، سازمان یې په دننه کې د کمزورې او له منځه وړلو سره مخامخ کړ او پدی توگه یې جریان په منفی توگه متاثره کړ.

وروسته له دی چې ملگری اگرم یاری د یوې مرگونې ناروغی له امله د مبارزاتي فعالیتونو څخه په سازمان کې و وړاندې تگ څخه پاتی شو، بله خط مشی او مبارزاتي تگلاره د مترقی ځوانانو په سازمان باندې مسلطه شوه. چې دغه خط مشی نه یواځې د سازمان په دننه کې د انشعاب او بیلتون لپاره لاره پرانیسته بلکه د سازمان د انشعاباتو سره یې کلکه مرسته وکړه او په نتیجه کې د بی لارو د انحرافی تگلاری په وروستيو کلونو کې په سازمان کې د تسلیم طلبی او تجدید نظر طلبی تگلاری په شکل په شکاره توگه منفی پرمختگ وکړ چې تر اوس پدی لاره روان دی او ددی موقع به لس ورغله چې د سازمان او جریان څخه بیل شی او ټول کمونستی او نوی دموکراتیک جنبش د تجدید نظرطلبانه او ملی او طبقاتی تسلیم طلبانه انحرافی تگلاری په اساس د پراگندگی او خور وړ کیدو په لور وخوځوی.

په کمونستی جنبش او نوی دموکراتیک جنبش باندې د تجدید نظرطلبانه او تسلیم طلبانه انحرافی خط مشی تسلط چې یوه نیمه لسيزه یې د جنبش په متفرقه او پراگنده بدنه باندې دوام وکړ. پدی توگه جنبش پدی و نه توانیده ی د ۱۳۵۲ کال د چنگاښ د ۲۶ نیټې د داودخان د ارتجاعی کودتا او ورپسې د شوروی د سوسیال امپریالیزم د نوکرانو د غوايي د ۷ نیټې ۱۳۵۷ کال د کودتاو څخه د سوسیال امپریالیزم د سیاسی او نظامی ملاتړ په اساس رامنځ ته شوه، مخنیوی وکړی او پدی اساس د مزدورو کودتاچیانو او د سوسیال امپریالیزم د اشغالگرو په مقابل کې یې د سیاسی او نظامی پلوه د غیر اصولی ستراتیژی او تاکتیکونو څخه گټه واخسته.

سره له دی چې د هیواد کمونستی (م ل م) جنبش او نوی دموکراتیک جنبش د مبارزې او مقاومت په لاره کې د خپلې رهبري لاندې په لسگونو زره رهبران، کدرونه، فعالین او ولسونو صفوف او په لویدیځ امپریالیزم پوری د تړلې سرکوبگری ارتجاع او دسیمی د ارتجاعی قوتونو په وړاندې قربانی شول، په نتیجه کې یې و نشو کولی چې د مبارزې اومقاومت پدی میدان کې خپل پرمختگ او پراخوالی ته لاره هواره کړی او د نوی دموکراتیک انقلاب په لاره

وړاندې تگ وکړی، بلکه برعکس یې د ترخو ماتو تاثیرات اوس په قوی ډول احساسیږی او مونږ ته تکلیف ورکوی.

تقریباً د یوې نیمې لسيزې په موده کې د کمونستی (م ل م) او نوی دموکراتیک جنبش لخوا اوصولی خط مشی په ښکاره او روښانه ډول را څرگنده نشوه او ویې نشو کولی چې د انحرافی مسلطی رویز یونیستی او تسلیم طلبانه خط مشی او تگلاری په مقابل کې د ښکاره چالش او ستونزې په توگه ودریږی. بی ځاری سیاسی ایدیولوژیک او تشکیلاتی کمزوری او حتی د کمونستی (م ل م) او نوی دموکراتیک جنبش د اوصولی خط مشی د وړونکو د پیژندنې د پاتی شونو نیگرتیا په هیواد کې نه یواځې د کمونستی جنبش او نوی دموکراتیک جنبش په ټولو پراگنده صفوفو باندې د یادی شوی خط مشی تسلط ته دوام ورکوی بلکه په مشخصه توگه پخپله هغوی هم ددی خط مشی د سیوری لاندې ساتل کیري.

په یوه نیمه لسيزه کې د انحرافی، تجدید نظرطلبانه او ملی او طبقاتی تسلیم طلبانه انحرافی تگلارو او خط مشو تسلط زمونږ په جنبش باندې او د نړی مساعدو شرایطو په اساس د کمونستی (م ل م) جنبش نسبی پرمختگ په نړی کې د انقلابی انترناسیونالیستی جنبش او په هغه کې د شاملو احزابو او سازمانونو موجودیت د شپیتمی لسيزې په نیمایي کې د کمونستی جنبش د لومړنی اوصولی تگلاری او خط مشی د هستی په توگه په ښکاره ډول ځان وښوده. ددی حرکت او لومړنی هستو ښکاره رامنځ ته کیدل په هیواد کې د کمونستی او نوی دموکراتیک جنبش د واضح او اوصولی خط مشو په مجدده توگه تثبیت کړ او نوی کمونستی او نوی دموکراتیک تحریک یې په افغانستان کې په لاره واچاوه او ویې کولی شول د کمونستی جنبش او نوی دموکراتیک جنبش اوصولی خط مشی زمونږ د موسس او بنسټ ایښودونکي جنبش د هیواد او نړی په نسبتاً نویو شرایطو کې د څلورنیمې لسيزې د اوضاع او شرایطو په مقایسه سرله نوی څخه په مستقلانه توگه د امپریالیزم او ارتجاع په مقابل کې فعال شی او پرمختگ وکړی. او په همدی توگه د انحرافی، تجدید نظرطلبانه او ملی او طبقاتی تسلیم طلبانه مشی په خلاف د جنبش په مختلفو برخو کې په حرکت راشی.

بی لارو، تجدید نظرطلبانو او تسلیم طلبانو چې فکر یې کاوه د کمونستی (م ل م) جنبش او نوی دموکراتیک جنبش په مختلفو برخو باندې یې تسلط په دوامدار ډول موجود دی او د جنبش د اوصولی خط او بنسټ ایښودونکي خط مشی د ابرو (خاکستر) لاندې د دفن شوی شعلی په توگه یاد کړ، د کمونستی او نوی دموکراتیک جنبش شعارونه، دریځ او نوی تحریک یې لکه د یو زوړ بوس په څیرو باله. مگر دی نوی تحریک خپل پرمختگ او پراخوالی ته دوام ورکړ او نه یواځې داچې د کمونستی (م ل م) او نوی دموکراتیک جنبش شعارونه او دریځ په اصل کې د سوسیال امپریالیستانو او د هغوی د نوکرانو، د جهادیانو د ارتجاعی حاکمیت او کورنیو سوځونکو جگړو، د طالبانو ارتجاعی او قرون وسطایی استبدادی سرکوبگرو په خلاف د بیانونوکی اصل په حیث بدل شو، بلکه په افغانستان باندې د امریکا د امپریالیزم او د هغه د متحدینو د اشغال او تجاوز د پیل څخه او د هغوی د لاس پوڅی رژیم د رامنځ ته کولو په وړاندې یواځنی کمونستی او نوی دموکراتیک دریځ او شعارونو د بیان او په هیواد کې د اشغالگرانو او د هغوی د لاس پوڅی رژیم په ضد د خلکو د ملی او انقلابی مبارزې

او مقاومت ښکارندوی وه او کلونه یی به همدی موقف او لاره باندی په یواځی ډول حرکت وکړ.

ضد دموکراتیک مانورونو ته په قوی ډول د پراختیا ورکولو زمینه برابروی.

پدی توگه مونږ د افغانستان د خلکو د ملی گټو په اساس او د کمونستی او نوی دموکراتیک جنبش د برنامی له مخی ، نه یواځی صرف د ملی مبارزی او د ملی مقاومت د جگړی لپاره د تیاری او د اشغالگرانو او لاس پوځی رژیم پر ضد خبری وکړو او پدی ډول مبارزاتی فعالیتونو او جنگی تدارکاتو باندی لاس پوری کړو، بلکه ښکاره ده چی د خلکو د ملی مقاومت او انقلابی مبارزی څخه خبری وکړو او همدا ډول مبارزه او مقاومت د خلکو د ملی او انقلابی جگړی په لور د تدارک او تیاری لپاره پرمخ بوځو.

«مقاومت» پدی مانا چی مونږ د یو امپریالیستی او اشغالگر ارتجاعی تجاوز او د هغوی د لاس پوځی رژیم د حاکمیت قربانیان یو او د هیواد د عمده دښمنانو پر ضد زموږ مبارزه او مقاومت د هیواد او خلکو د ازادی او استقلال مبارزه ده چی د تجاوز او اشغالگری د قربانیانو د عادلانه او برحق مبارزی په مانا ده.

« ملی » پدی مانا چی د هیواد او خلکو څخه د دفاع او استقلال په خاطر د مقاومت مبارزه په حقیقت کی په ملی گټو باندی ولاړه او د تیریک کوونکو امپریالیستی اشغالگرانو او د هغوی د لاس پوځو ملی خاینانو پرضد مبارزه ده، نه یو ایدیولوژیک محدود مقاومت مذهبی یا غیر مذهبی مبارزه. ددی ډول محدودیت د پراختیا او تقویت په خاطر هر ډول هڅه د اشغالگرانو او لاس پوځی رژیم پرضد د مبارزی ساحه محدودوی چی په نتیجه کی د هغوی گټه تمامیری. نو پدی اساس ددی مقاومت او مبارزی ازاد مذهبی څرنګوالی یو حتمی او ضروری امر دی.

« ملی » پدی مانا چی د مقاومت دغه مبارزات، باید په کلی توگه د هیواد او خلکو استقلال او ازادی په نظر کی ولری، نه داچی لیوان (گرگ ها) په موجوده شرایطو کی د مسلط نړیوال پانګوالی او امپریالیستی نظام د مختلفو امپریالیستی او ارتجاعی قدرتونو ترمنځ د تضاد او کشمکش شتون لری او دا قدرتونه هڅه کوی چی په نړی کی د هر حرکت او جنبش څخه د خپلو گټو د ساتلو د وسیلی په څیر د نورو سیالو مخالفو امپریالیستی او او ارتجاعی قوتونو پرضد استعمال کړی. د هیواد د کمونستی (م ل م) او نوی دموکراتیک جنبش مسولیت لری چی دی موضوع ته په جدی او ژوره توگه توجه وکړی او د امریکایی اشغالګرو امپریالیستانو اود هغوی د متحدینو او لاس پوځی رژیم پرضد د ملی مقاومت د ضرورت او پدی پرڅه کی د ملی مسولیت جدیتوب په نظر کی ولری.

پاتی دی نه وی چی هره مبارزه او مقاومت هم خپل مادی زیربنا لری او هم سیاسی او ایدیولوژیک روبنا. اما په عین حال کی دا حقیقت هم د ویلو دی چی په یوه طبقاتی او ډیر توکمیز میلیتی ټولنه کی چی په هغی کی مختلف طبقاتی او ملی گټی او نظریات او سیاسی افکار شتون لری، د اشغالگرانو او ملی خاینانو پرضد یو پراخه مقاومت نشی کیدای چی د ډول ډول ایدیولوژیک- سیاسی او تشکیلاتی خصوصیاتو لرونکی نه وی اودموکراتیک خصلت و نلری. طبعی ده چی پدی مقاومت کی شامل قواوی ددی مقاومت د رهبری پر سر باندی پخپلو کی په جنگ او مباره کی قرار لری او نشی کیدای چی په مبارزه کی نه وی. د کمونستی (م ل م)

حتی وروسته له هغی چی د انحرافی او تجدیدنظرطلبانه خط مشی حاملینو ا پیروانو ، د هیواد اونړیوالو ذهنی او عینی شرایط او د اشغالگرانو په ضد د توده یی مبارزو اومقاومت او همدارنگه د کمونستی (م ل م) او نوی دموکراتیک جنبش د مبارزو د فشار لاندی لږ تر لږه د اشغالگرانو او د هغوی د لاس پوځی رژیم په وړاندی انقیاد طلبانه دریځ څخه واټن پیدا کړ او تر یوی اندازی یی خپل دریځ د هغوی په مخالفت کی استعمال کړ، سره ددی بیا هم د موجوده کمونستی او نوی دموکراتیک خط مشی عاملین اوحاملین په هیواد کی و او شته چی په همدی ډول د اشغالگرانو او د لاس پوځی رژیم په ضد د اوصولی مقاومت او ټینګی مبارزی ساتونکی پاتی دی.

نوی تحریک او د کمونستی (م ل م) او نوی دموکراتیک خط مشی د پیل څخه تر اوسه پوری د هیواد په جنبش کی د عملی اونظری اوصولی یووالی ښکارندوی وه، پدی لاره کی یی حرکت کړی او د پراگندگی د له منځه وړلو او د یووالی د راوستلو لپاره یی هڅه کوی ده. پدی توگه نه یواځی د کیفی پلوه بلکه د کمی پلوه یی پرمختګ او پراختیا ته دوام ورکړی دی. په وموجوده وخت کی ، د افغانستان کمونست (ماویست) حزب او د حزب څخه د باندی اویستی تشکیلات او شخصیتونه په ټوله کی ددی نوی تحریک (حرکت) ښکارندوی دی.

د کمونستی جنبش او د نوی دموکراتیک جنبش د بنسټ ایښودلو پنځوسمی کلیزی د لمانځلو او یا د مترقی ځوانانو د سازمان د بنسټ د پنځوسمی کلیزی لمانځل هغه مناسبت دی چی مونږ ټول په قوت سره د پرولتری اوصولی خط مشی په طرف د یووالی او یو پارچگی په لور بیایی تر څو ټول یو بل ته په لاس ورکولو په منظمو او ټینګو لیکو کی د اشغالگرانو او لاس پوځو په وړاندی د هیواد او خلکو د همدد دښمنانو په توگه مبارزه وکړو او د خلکو د ملی انقلابی مقاومت د جگړی د تدارک په لاره کی حرکت وکړو.

ښکاره ده چی د هیواد دښمنانو پر ضد ملی مقاومت او مبارزه په هڅ وجه ددی مانا نلری چی د هغوی او د فیوډال او کمپرادور بورژوازی ، اشغالگرانو او لاس پوځی رژیم په وړاندی نوی دموکراتیک مبارزه ټکنی او ولاړه ده او شتون نلری ، او د امپریالیزم او نورو ارتجاعی او پراختیا غوښتونکو قوتونو په ضد ملی مبارزه د اهمیت څخه لویدلی ده.

مبارزاتی تجربی نه یواځیبه نړیواله کچه بلکه په افغانستان کی یی هم ثابتته کړی ده چی د هیواد د عمده او موجوده دښمنانو پرضد په یوه اړخیزه او انحصاری توگه په ملی مقاومت او مبارزه باندی تکیه کول او د نوی دموکراتیک مبارزی ته د غیر عمده دښمنانو په ضد شاه کول او هیروول ، په وروستی تحلیل کی د عمده دښمنانو په د ملی مقاومت د مبارزی په تاوان پای ته رسیری. د ملی مقاومت دا ډول یو اړخیزه مبارزه او د انقلابی تودو برحق اودموکراتیک غوښتنی له نظره غورځول د اشغالگرانو او د هغوی د لاس پوځی رژیم پر ضد د ملی مقاومت د مبارزی ساحه په کلکه یره محدودوی او حتی د تودو د د منظم کولو امکانات له منځه وړی او پدی توگه د وسلوالو مخالفینو، اشغالگرانو او د لاس پوځی رژیم

د هغوی د لاس پوځی رژیم پر ضد د ملی مقاومت جریان د ولسی او وگړنیز مقاومت خصوصیت نشی پیداکولی.

« انقلابی » پدی مانا چی د خلکو ملی مقاومت باید د اشغالگرانو او د هغوی د لاس پوځی رژیم پر ضد په انقلابی نظریاتو او افکارو باندی د سمبالو قواو لخوا رهبری شی تر څو وکولی شی د مبارزی په عمومی مسیر کی دغه مقاومت د سرمایداری امپریالیستی او ارتجاعی حاکم نظام باندی د مقصد تر منزله ورسیري . ددی څخه پرته ددی خطر موجود دی چی یا دا مقاومت په نیمه لاره کی ودیریري او یا د بریالیتوب څخه وروسته ، هیواد د پخوا په څیر د یو استثمارگر او ستمگر نظام د لاندی پاتی شی او تودی او ولسونه د ډیرو فداکاریو او قربانیو سره سره بیا هم د نړیوال حاکم امپریالیستی نظام لاندی په نیمه فیوډال او نیمه مستعمراتی هیواد کی بند پاته شی او د یو موپی استثمارگرانو او ستمگرانو په سرنوشت باندی حاکم شی. ددی مسایلو سره سره، د انقلابی مقاومت ستراتیژیک استقامت د اشغالگرانو او د هغی د لاس پوځی رژیم پر ضد د ملی او تودی مقاومت د دوامداره خصایلو تضمین کوونکی دی.

له هغه ځایه چی د سوسیال امپریالیزم او د هغه د لاس ناستی رژیم پر ضد مقاومت د ارتجاعی قواو د رهبری لاندی چی په لویدیځ امپریالیزم پوری تړلی و په لاس کی ولویده او په پوره ډول د انقلابی ستراتیژیک استقامت څخه محروم شو ، نوموړی مقاومت د امریکایی امپریالیزم او اشغالگری او د هغوی د متحدینو او لاس پوځی رژیم د موجوده حاکمیت لپاره زمینه برابره کړه. مر د موجوده لاس پوځی رژیم او اشغالگرانو پر ضد مقاومت پداسی حال کی چی وی نشو کولای چی اشغالگی قواوی له هیواده وباسی او لاس پوځی رژیم سرنگون کړی ، په جنگ باندی د ارتجاعی انحصاری سلطی موجودیت ، ددی زینه برابره کړه چی یو بل بهرنی تجاوز او اشغالگری ته چه ټول هیواد د خراسان د ولایت د یو عربی ارتجاعی خلافت په نوم یادوی.

هغو قواو چی په افغانستان کی د داعش توره جنده پورته کړی ده او ځان د عربی ارتجاع د «خلافت» لښکریان یادوی ، په حقیقت کی د بهرنی اشغالگر ارتجاعی دولت مزد اخستونکی رسمی قواوی دی ، که څه هم د هغوی ځنی برخی د نسب او نسل په لحاظ د افغانستان په قومونو او ولایتونو پوری تړاو لری . دا قواوی ټولی د افغانستان د موجوده ارتجاعی مقاومت په ټولگیو او صفوفو په غیر کی زبیریدلی او تربیه شوی او غټ شوی دی . تر هر څه لومړی د عربی ارتجاعی «خلافت» یا داعش بنسټ ایښودونکی او اصلی رهبران د سوسیال امپریالیزم او د هغی د لاس پوځی رژیم پر ضد او د موجوده مقاومت په لمنه کی تربیه او خونړی منگولی یی د نړی نیولو لپاره خوری کړی دی، ددی سره سره پداسی حال کی چی د عربو خلیفه په ښکاره او واضح ډول د افغانستان د امارت اسلامی مشر «امیرالمومنین» د القاعده د بی شعوره نوکر او پخپله امارت د تیر شوی تاریخ د دارو په نوم اعلام کړی دی، او د افغانستان مرتجع دایه گانی د هغوی د میاندو څخه په مهربانی سره د هغوی لپاره د « اسلامی ورورولی » پیغام استوی او له هغوی څخه په عاجزی او تسلیم طلبی سره غواړی چی د افغانستان « اسلامی مقاومت » د تفرقی او کمزوری سبب و نه گرځی ، آیا دوی ندی اوریدلی چی

او نوی دمکوکراتی قواو لخوا ددی مبارزی په نظر کی نه نیول په حقیقت کی ایدیولوژیک سیاسی انحلال طلبی او په نهایت کی د تشکیلاتی انحلال طلبی مانا دی او په نتیجه کی د طبقاتی تسلیم طلبی د انقلابی اومتزقی رهبری د تامین لپاره د نه هڅی کول د مقاومت په کلیت باندی تمامیري.

اما دا جگړه باید د مقاومت د عمومی گټو د تابعیت پر بنسټ د اشغالگرانو او د هغوی د لاس جوړ رژیم پر ضد پرمخ یووړل شی نه د مقاومت د عمومی گټو څخه د برتر جنگ او ستیز په عنوان. ددی موضوع په نظر کی نه نیول، د هر فرد او نیرو د کمونستی (م ل م) او نوی دموکراتیک قواو په گډون ، په نهایت کی موجوده غیرعمده تضادونه د موجوه عمده تضادونو پر ځای راوستل چی په نتیجه کی د اشغالگرانو او لاس پوځی رژیم په گټح تمامیري.

باید په تاکید سره څرگنده شی چی صرف یو مردانه مقاومت نشی کیدای چی په حقیقت کی د یو ملی مقاومت په مفهوم وی. ښځی د ټولنی د نفوس نیمایی برخه جوړوی او ملی مقاومت په حقیقت کی نشی کیدای چی ددوی د موجودیت څخه پرته پراخه مفهوم ولری، د ښځو په وړاندی هر ډول محدودونکی هڅی ، چی د هر فرهنگی او مذهبی عنوان لاندی صورت ونیسی او د هغوی د ټولنیزو او شخصی ازادیو او حقوقو د سلب سبب شی، د هغی جملی څخه د اشغالگرانو او د هغوی د لاس پوځی رژیم پر ضد په ملی مقاومت کی د گډون کولو حق، ده هغه هڅه ده چی د ټولنی نیمایی نفوس د ملی مقاومت د لیکو څخه لیری ایستل او په عین حال کی په اگاهانه یا غیر اگاهانه توگه د هغوی مخه د اشغالگرانو او ملی خاینانو او د هغوی د لاس پوځی رژیم غولوونکی جال ته اړول کوم چی د هغوی لخوا د ښځو د حقوقو او ازادی په نوم نشریري. پاتی دی نه وی چی دغه ډول محدودونکی هڅی ضد دموکراتیک هڅی بلل کیږی.

« مردمی » پدی مانا چی ملی مقاومت او مبارزه هغه وخت یوه دوام داره او پیاوړی مقاومت په شکل څرگندیري چی وگړنیز (مردمی) خصلت ولری، یعنی داچی د اشغالگرانو او د هغوی د لاس پوځی رژیم پر ضد د تودو د مقاومت کوونکو په لوړو گټو باندی متکی وی ، نه د یو ناچیز استثمارگر او ستمگر ځمکی لرونکی طبقاتو، دلال پانگوالی چی د نړیوال امپریالیستی حاکم نظام سره طبقاتی او د گټو بیشمیره پیوند لری، امپریالیستی قدرتونه په مشخصه توگه اشغالگر او متجاوز امپریالیستان او د ډیرو ځمکو لرونکی ، دلال پانگوال چی په لاس پوځی رژیم کی راټول شی دی همیشه دی ته متوجه وی چی ددی اشغالگرانو او د پوځی رژیم سره همیشه سازش کوی. د اشغالگرانو پر ضد د مقاومت ولسی کول پدی مانا ندی گویا یواځی تودی او ولسونه دی د اشغالگرانو پر ضد په مقاومت کی گډون ولری، بلکه پدی مانا دی چی تودی په اگاهانه توگه د خپلو لوړو گټو د ساتنی له مخی پدی مقاومت کی گډون وکړی نه د استثمارگرانو د طبقاتی ټو په خاطر ، لدی سببه د اشغالگرانو او ملی خاینانو پر ضد د ملی مقاومت د ولسی او تودی کولو لازم ده چی د ولسونواو تودو په لاندنیو طبقاتو کی یعنی کارگرانو، دهقانانو او کوچنی پانگوالی په منځ کی په اگاهانه توگه کار او مبارزه وشی. چی د ا کار د یو اگاهانه او اوږد مهاله مبارزاتی فعالیت ته اړتیا لری. مگر په کلکه باید وویل شی چی تر یو معین حده دی مبارزی مبارزی ته دوام ورکولو څخه پرته د اشغالگرانو او

«عربی خلافت» د افغانستان په نوم کوم هیواد نه پیژنی او دا سیمه د خراسان د ولایت په نوم قبلوی د « امارت اسلامی افغانستان» خبره هو لا ډیره لیری خبره ده!

که چیری دا درسته وی چی د سوسیال امپریالیزم اود هغوی د لاس پوځی رژیم پرضد مقاومت په هیواد باندی د امریکایی اشغالگرانو او د هغوی د متحدینو د تجاوز زمینه برابروی پس په خیالی ډول به افغانستان د طاهریانو او صفاریانو تاریخ ته د شاه تگ په سرکی گرځوی ، تعجب دی وی پدی هیواد او د هغه په وگړو.

په افغانستان کی د داعش ډلی پراختیا او نفوذ له یوی خوا او د بلې خوا په پاکستان کی دوه کاله او څو میاشتی د طالبانو د مشر امیرالمومنین (ملا محمد عمر آخند) مړینه او رابنکاره کیدل ، په هیواد کی د سیاسی اوضاع د لا کړکېچنو کیدلو سبب شوی ده. په افغانستان کی د داعش د پراختیا له مخی باید په حقیقت کی په بهرنی پوری تړلی ټول جهادیان په افغانستان او پاکستان کی د «عربی خلافت» د موجوده او راتلونکو بالفعل او بالقوه، لښکریانو په توگه وبلل شی او دغه بالفعل او بالقوه بهرنی او ارتجاعی اشغالگران باید د خلکو د ملی او انقلابی مقاومت د حملو لاندی ونیول شی.

د بل طرفه ملا محمد عمر اخند چی د طالبانو د سلگونو ټولگیو ترمنځ د قومی، طایفه یی، ولایتی او منطقه یی او د مختلفو جهادی سوابقو له پلوه د یووالی او وحدت عامل و ، نور ژوندی ندی او که نه شتون یی د طالبانو د ټولگیو ترمنځ یووالی نا ممکن کړی نه وی، نو د ډیرو ستونزو سره لاس په گریوان او فوق العاده ستونزمن دی. ددی څخه علاوه په پاکستان کی د نوموړی پټه مړینه او د اوږدی مودی لپاره د څو محدودو کسانو ترمنځ مړینه پټه ساتل او په همدی ډول یی د ځای ناستی تاکل ، دا ټول هغه څه دی چی د طالبانو ترمنځ د بیلوالی او پراگندگی سبب شول .ښکاره دی چی د طالبانو د سرتاسری رهبری لپاره د ملا اختر منصور ټاکنه څه د هغه د طرفدارانو لخوا او څه د هغه د بهرنیو دوستانو او ملاتړو لخوا په تندی او زور سره روانه ده او تمه ده چی د طالبانو ډیره برخه به د موجوده رهبری لاندی پاته شی سره لدی چی د طالبانو ځنی برخی او ټولگی د نوموړی رهبری سره موافق ندی، دا برخه کوشش کوی ی پخپلو پښو ودریری او ددی احتمال لیدل کیږی چی د طالبانو د نوی رهبری د فشار لاندی یا د لاس پوځی رژیم خواته لاړ شی او یا د داعش د قواو سره یوځای شی. چی پدی ډول دا قوت د یو بالقوه تسلیم شوی لښکر په توگه د لاس پوځی رژیم او د اشغالگر امپریالیزم د قوی په توگه یا د داعش د حمله اورانو په ټولگی کی حساب شی.

د ملا محمد عمر اخند د مړینی څخه پرته او د طالبانو ترمنځ د هغی د ځای ناستی پرسر د اختلافاتو دپته زمینه مساعده کړه چی د طالبانو نوی رهبری د خپل تثبیت لپاره د پاکستان په مختلفو ښارونو د پاکستانی دوستانو د ملاتړ د لرلو سره ښکاره او بریښی غونډی جوړی کړی. ددوی دا ډول علنی او بریښی حالت په دوی باندی د پاکستانی دوستانو کنترول او رهبری د پخوا څخه څو چنده ډیره کړه ، حتی تر دی چی دوی نور نشی کولی دعوه وکړی چی مونږ سره د پاکستان یا پاکستانی دوستانو ملاتړ ډیر کم یا جزیی دی. په قاطع توگه باید وویل شی چی د پاکستان دریځ د سولی د ټیکه دار په توگه د امریکایی اشغالگرانو او د هغوی لاس

پوځی رژیم په وسیله په کلکه ددی سبب شوی دی چی په طالبانو د پاکستان کنترول لا زیات کړی.

دا ټولی خبری ددی مطلب ښکارندوی کوی چی نه یواځی داچی په افغانستان کی تجاوز کوونکی او بهرنی اشغالگری قواوی زیاتی او پراختیایی موندلی ده پداسی حال کی چی تر اوسه د امریکایی امپریالیستی متجاوزو قواو او د هغوی د متحدینو تجاوز لا په هیواد کی پای ته نه دی رسیدلی و نوی بهرنی متجاوز قواوی (داعش) په هیواد کی راپیدا شوی او د هیواد په ډیرو سیمو او خلکو په سرنوشت باندی سلطه قایم کړی ده. هغه تسلط چی ورځ به ورځ د قوی کیدو او پراختیا امکان لیدل کیږی. د بله اړخ د پاکستانی دولت لاس وهنه ، چی د سرحدی تجاوز او وړاندی تگ سره بیوسته دوام لری او مخکی وړل کیږی او په دی توگه د ایران د دولت لاس وهنی ، د افغانستان په چارو کی زیاتی شوی دی. نو له دی سببه نه یواځی دا چی د هیواد د دښمنانو پرضد زمونږ مبارزاتی دندی پراخه شوی او اړینه ده چی په هرو دواړو برخو کی خپلی هڅی او کوششونه زیات او څو چنده کړو.

د اوباما د وینا سربیره چی گویا د ۲۰۱۶ کال تر پایه به د یو زر عسکرو پرته چی د سفارت ساتنه به کوی، نوری ټولی قواوی به د افغانستان څخه وباسی، ددی ادغا عملی تحقق په سترگو نه لیدل کیږی. پدی وروستیو کی د هیواد په مختلفو برخو کی موجوده جگړو وښودله چی لاس پوځی رژیم د اشغالگرو قواو د ملاتړ څخه پرته نشی کولی پرمخ لاړ او پاته شی. حتی که چیری د اوباما خبره په ځای هم وی ، د امریکا د دولت او د افغانستان د لاس پوځی رژیم ترمنځ د امنیتي تړون د موادو له مخی امپریالیستی قواوی کولی شی د ضرورت په بنا بیرته افغانستان ته راستانه شی. په همدی ډول د ناتو او لاس پوځی رژیم ترمنځ د امنیتي تړون د موادو له مخی د امریکا د متحدینو قواوی کولی شی بیرته افغانستان ته ستنی شی.

په حقیقت کی لاس پوځی رژیم د خپل اساسی قانون له مخی یو نامشروع او غیر قانونی حکومت دی د امپریالیستی اربابانو او د هغوی په مرستو او په هغوی باندی د تکیه کولو څخه پرته نشی کولی ژوندی پاته شی، مگر په افغانستان کی د امریکا د اوږدی جگړی نتایجو په کتنه څرگندیری چی امریکایی اشغالگران او د هغوی متحدین په هیڅ وجه نشی کولی چی په افغانستان کی تر آخره پاته او خپل تسلط وساتی . اما په عین حال کی په افغانستان کی د خپل اشغالگرانه موجودیت اود لاس پوځی رژیم څخه د ملاتړ د دوام او دحکومت څخه جنگی او غیرجنگی ملاتړ کوی، او همدا ډول په دوامداره توگه هڅه کوی چی ارتجاعی او وسله وال مخالفین د خبرو میز ته راوولی او له دی لاری د لاس پوځی رژیم سره پخلا او په حکومت کی شامل کړی.

نو په دی لحاظ ده چی د امریکا امپریالیستی دولت د هند د پراختیا غوښتونکی دولت سره په گډه د پاکستان په دولت باندی ډول ډول فشارونه اچولی چی په پاکستان کی په طالبانو باندی د کار ساحه تنگه کړی او دی ته اړ شی چی د حکومت سره خبرو ته غاړه کیږدی. په پاکستان باندی د اقتصادی مرستو بندول او د سیاسی فشارونو زیاتوالی کیدای شی چی په راتلونکی کی زیتوالی ومومی ، چی په همدی مقصد ترسره کیږی. د هند او پاکستان ترمنځ د

د پنځوس کلن تاسیس یاد په افغانستان کی هغه مناسبت دی چی مونږ ټولو ته غږ کوی چی د ۵۰ کلنی مبارزی د لاری ټولی لوړی ژوری په نظر کی ونیسو ، او خپل هیوادنی، ملی او انقلابی دموکراتیکو مسولیتونه د پخوا څخه لا زیات او په ټینگه سره په لاس کی ونیسو.

د افغانستان کمونست (ماویست) حزب په وار وار اعلان کړی دی چی : د افغانستان د کمونستی (م ل م) جنبش او نوی دموکراتیک جنبش لویه نیمگرتیا او کمزوری ، فقط ددی جنبش سیاسی موجودیت او د اشغالگرانو او د هغه د لاس پوخی رژیم په ضد د کار او پیکار په مبارزاتی میدان کی نه حضور دی ، په حقیقت کی ددغی نیمگرتیا پر اساس زموږ د سیاسی او ایډیولوژیک مبارزاتو د بریالیتوب ساحه د عمده او غیر عمده دښمنانو پر ضد محدوده پاتی کیږی. پدی شرایطو کی چی په هیواد کی د عمده مبارزاتو شکل په قطبی ډول جنگی او مسلحانه دی ، فقط سیاسی او غیر جنگی غږونه د بمونو ، توپونو او ټوپکو د اوازونو د غرار په فضا کی ډیر لږ اوریدل کیږی او تاثیرات یی ډیر محدود دی. نو پدی سبب په موجوده شرایطو کی ددی ډول مبارزاتو پرمخ وړل چندان گټور ندی چی وکولی شی د اشغالگرانو پرضد د خلکو د ملی او انقلابی مقاومت د جگړی د پرمخ بیولو لپاره په هیواد کی د خلکو د اوسنی جگړی په خدمت کی په کار واچول شی.

ددی مبارزاتو د درست او اوصولی او گټور پرمخ بیولو لپاره د افغانستان د کمونست کوند (ماویست) ضرورت لری چی د حزب ټول غړی ، هواداران او د خپلی رهبری لاندی تودی د پخوا څخه زیات په زیاتیدونکی ډول د یو ملی مقاومت او د خلکو د انقلابی جگړی د پیل کولو او پرمخ بیولو لپاره منظم کړی او د هغوی مبارزاتی فعالیتونو ته پرمختیا او پراختیا ورکړی. ددی څخه پرته په موجوده وخت کی د افغانستان کمونست (ماویست) کوند او نور ماویست او انقلابی شخصیتونه ضرورت لری چی : پخپلو کی نږدی او ټینگی اړیکی جوړی کړی او ددی اړیکو په چوکاټ کی له یوی خوا د خپلو تیوریکو اختلافاتو پسر ایډیولوژیک بحثونو ته دوام ورکړی او د حل لاره یی پیدا کړی او له بلی خوا پخپل منځ کی عملی او مبارزاتی همکاریو ته پراختیا ورکړی تر څو وکولی شی هم د نظری لحاظ او هم د عملی پلوه د همغږی او یووالی په لور پرمخ لاړ شی.

مخ په وړاندی د امپریالیزم او د هغه د لاس پوخی رژیم او اشغالگرانو پرضد د انقلابی جگړی په لور !

مخ په وړاندی د امپریالیستی او نورو بهرنی ارتجاعی قوتونو او په هغوی پوری د تړلی مرتجعینو پرضد د مبارزی په لور !

د افغانستان کمونست (مائوئیست) کوند

د لړم ۱۳ نیټه ۱۳۹۴ لمریز کال

کشمیر په پوله باندی د وسله والو بریدونو او کړکیچ زیاتوالی او دوام ، په موجوده وخت کی یو قسمی جنگ دی چی په عمده ډول په افغانستان کی د سولی د خبرو په لاره اچول یا نه اچولو د دواړو وپراختیا غوښتونکو اتمی قدرتونو ترمنځ په سیمه کی پرمخ وړل کیږی او ټوله سیمه یی نارامه کړی ده.

پدی لاره کی چینی روزیونستانو او پراختیا غوښتونکو په خپله خاصه طریقه د خیر پدی کار کی خپاه ونډه په غاړه اخستی ده. په پاکستان کی د ۵۰ میلیارده ډالرو پانگوالی نه یواخی په سیمه کی د چین د اقتصادی او سیاسی توسعه طلبی ښکارندوی ده ، بلکه د پاکستان لپاره یو خوږ کیک دی چی ددوی خوله به خوږه کړی او پری به نږدی چی پاکستان او اوغوری جنگیالیو د تربیت مرکز او هم د افغانستان د لاس پوخی رژیم او اشغالگرانو د وسله والو پټن ځای وی.

که چیری د پاکستان په وړاندی د امریکا ، هند او چین درې اړخیزه سیاست چی په سیالی او رقابت سره پرمخ وړل کیږی، دوام وکړی د ضرورت په صورت کی به په یوه معینه اندازه د تحمل وړ او تشدید شی. دغه واړه به زر یا وروسته د ملا اختر منصور د طالبانو ډله چی په خپلو منگولو کی یی کلکه نیولی ده ، مجبور کړی چی د پاکستان ، چین او امریکا د څارنی لاندی د لاس پوخی رژیم سره د سولی خبری له سره بیا پیل کړی. پدی صورت کی به په هیواد کی د موجوده جگړو نتاج، چی ویلی شو د هیڅ لوری په گټه ندی، د خبرو د میز شاه ته به د امتیاز اخستلو او امتیازاتو ورکولو لپاره وکارول شی.

په حقیقت کی د طالبانو ارتجاعی مقاومت پخپل ذات کی یو هراړخیز او دوامدار حرکت ندی ، بلکه د خپل ماهیت له نظره یو نا تمامه او قسمی مقاومت دی او حتی د بریالتوب په صورت کی هم نشی کولی چی په هیواد کی د حاکم ارتجاعی نظام اونړیوال امپریالیستی نظام له دایری څخه بهر شی. په عین وخت کی به په عمل کی ثابت شوی ده چی به نظامی پلوه یی د بریالیتوب چانس ډیر لږ لیدل کیږی.

که چیرته خبری پیل شی او وړاندی تگ وکړی ، په پای کی به د خبرو دواړه اړخونو ته د امتیازاتو او په قدرت کی د گډون ددی فورمول په اساس چی د قدرت له مخی (حصه به قدر جټه) له مخی وټاکل شی او د افغانستان د خلکو حالت او د ژوند څرخ به لکه د پخوا په څیر د دوامدار او اوږد مهاله استثمار او د هیواد د نه استقلال او ملی ازادی په لور خپل تاویدو ته دوام ورکړی. خبرو او مذاکری پروسه څه ساده او اسانه پروسه نه بریښی او پدی جریان کی به زموږ خلک د ډیرو کړاونو او ستونزو سره مخامخ شی او په همدی توگه به قربانی ورکوی.

مونږ په افغانستان کی د کمونستی جنبش (م ل م) او نوی دموکراتیک جنبش د بنسټ ایښودلو پنځوسمه کلیزه پدی مقصد لمانځو او یادونه یی کوو چی د کمونستی جنبش او نوی دموکراتیک جنبش پنځوس کلن موجودیت د مبارزاتی کار او پیکار په ډگر کی یو ځل بیا په روڼ او غښتلی اواز اعلان کړو او ووايو چی: د کمونستی (م ل م) جنبش او نوی دموکراتیک جنبش

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان Communist (Maoist) Party of Afghanistan (CMPA)

استراتژی مبارزاتی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان برای پیروزی انقلاب دموکراتیک نوین در کشور عبارت است از استراتژی جنگ خلق. (اساسنامه مصوب سومین کنگره سراسری حزب)

اطلاعیه حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان :

در حمایت از جنبش مقاومت فلسطین

و

همدردی با زلزله زدگان ولایت هرات افغانستان

مبارزه بی امان و قهرمانانه خلق تحت ستم برای رهایی و سرکوب وحشیانه و تخریب و مانورهای امپریالیست‌ها در آنجا به نحو چشم‌گیری جریان داشته و دارد؛ اما: تمامی تجارب مبارزات رهایی بخش خلق فلسطین و بویژه تجارب اخیر نشان می‌دهد که رهایی واقعی از چنگال خون آشام امپریالیزم و ارتجاع فقط و فقط از طریق هدایت و رهنمود پیشاهنگ پرولتاریا و در یک کلام حزب کمونیست مسلح به مارکسیزم - لنینیسم - مائوئیسم حاصل خواهد شد و بس. ایجاد چنین پیشاهنگی، در شرایط حاد کنونی که ضرورتش به شدت احساس می‌شود، وظیفه حیاتی و تعیین کننده برای پیروزی مردم فلسطین در مبارزه علیه امپریالیزم، صهیونیزم و ارتجاع الزامی است.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان دوشادوش پرولتاریای بین‌المللی از مبارزات برحق مردم فلسطین حمایت می‌نماید و حملات ددمنشانه ارتش اسرائیل را به شدت تقبیح و محکوم می‌دارد.

ما همچنان اظهار همدردی عمیق خویش را با زلزله زدگان اخیر ولایت هرات که بیست روز از آن نیز می‌گذرد و تلفات جانی و مالی فراوانی را برجای گذاشته و کماکان بازماندگان قربانیان و مردمان آن سراسیمه و پریشان خاطر از خانه و کاشانه شان به بیرون و بدون سرپناه به سر می‌برند، ابراز می‌داریم.

به یقین می‌توان گفت که مسبب ویرانی‌های اخیر افغانستان اشغالگران سفاک و خون آشام شان و در راس امپریالیزم لجام گسیخته امریکا است که طی بیست سال اشغالگری (۷ اکتوبر ۲۰۰۱ - ۲۰۲۱) از هیچ‌گونه ددمنشی و استفاده سلاح‌های کیمیاوی درین کشور دریغ نکردند و افغانستان را به کانون لابرآتوار سلاح‌های مخرب و ویران کننده شان بدل نمودند که ابعاد فاجعه را تا سالیان متممادی باید شاهد باشیم، استفاده عظیم سلاح‌های کشتارشان درین کشور محیط زیست در افغانستان را به شدت لطمه زده که ما شاهد فاجعه‌های طبیعی ویران کننده همچون سیلاب‌های مدهش، لغزش کوه‌ها و زلزله فاجعه بار اخیر هرات

بیست روز از جنایات ددمنشانه ارتش اشغالگر اسرائیل به نوار غزه می‌گذرد و درین زمان حدود ۷ هزار کشته و بیش از ۱۵ هزار زخمی به جای مانده است. حملات سبعانه هوایی ارتش غاصب‌گر اسرائیل به نوار غزه که توسط امپریالیست‌ها حمایت می‌شود همچنان ادامه دارد. اخیرا کشورهای امپریالیستی امریکا، بریتانیا، کانادا، فرانسه، آلمان و ایتالیا در فراخوانی مشترک بر حمایت از «حق اسرائیل برای دفاع از خود در برابر تروریزم» تاکید کرده اند که خود نشانه اوج توحش و بربریت نظام فرسوده امپریالیستی حاکم بر جهان است.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان سرکوب و کشتار مداوم خلق فلسطین را توسط ارتش صهیونیستی اسرائیل که توسط امپریالیست‌ها و سر سپردگان‌شان حمایت می‌شوند محکوم می‌نماید. این سرکوب تبارز چشم گیر دیگری از خصلت کهن امپریالیزم است که سلطه و استثمار بی امانی را بر خلق‌ها و ملل تحت ستم اعمال می‌دارد.

تشدید روز افزون بحران سیستم امپریالیستی حاکم بر جهان باعث می‌گردد تا کلیه تضادهای این سیستم حدت یابد. تضاد میان رقبای امپریالیستی (امپریالیزم روسیه و سوسیال امپریالیزم چین) در مقابل امپریالیزم لجام گسیخته امریکا از یک طرف و اوج گیری حملات وحشیانه‌شان بر خلق‌ها و ملل تحت ستم جهت حفظ امپراتوری‌های‌شان که باعث تشدید و افزایش مقاومت و مبارزه خلق‌های تحت ستم می‌گردد، از سوی دیگر نشان‌دهنده همین تشدید روز افزون بحران سیستم فرسوده امپریالیستی حاکم بر جهان است. از همین رو، حملات افسارگسیخته هوایی بالای نوار غزه نهایت عجز و درماندگی امپریالیست‌ها را از رویاروی با مبارزات رهایی‌بخش ملی و اجتماعی خلق فلسطین نشان می‌دهد.

فلسطین و بطور کل خاورمیانه (عربستان سعودی، عراق، ایران، سوریه، امارات متحده عربی، ترکیه، عمان، کویت، اردن، مصر، قبرس، بحرین، قطر، یمن، لیبی، لبنان) مناطقی هستند که

با در نظر داشت اوضاع و شرایط کنونی تامین وحدت اصولی تمامی مائوئیست های کشور اجتناب ناپذیر است!

پس با تعهد هرچه بیشتر و با در نظر داشت منافع علیای کشور و مردمان کشور با تمام توش و توان به پیش!

به پیش در راه تامین وحدت سراسری میان نیروها و شخصیت های مائوئیست افغانستان!

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان

۵ عقرب ۱۴۰۲ خورشیدی

۲۷ - اکتوبر - ۲۰۲۳ میلادی

www.cmpa.io

sholajawid@cmpa.io || sholajawid2@hotmail.com

، بادغیس و فراه بوده ایم. هم چنان باعث ویرانی هزاران روستا و کشتار خلق بی گناه این سرزمین نیز گردیدند، و پس از سقوط شگفت انگیز رژیم پوشالی شان و روی کار آوردن امارت اسلامی افغانستان اینک شاهد ناتوانی گروه متحجر امارت اسلامی هستیم که در فرستادن تیم های نجات به محلات و عدم رسیدگی درست به آسیب دیدگان، عدم توانائی شان در اطلاع رسانی درست، عدم توانائی شان در پیش گیری فاجعه قبل از وقوع، عدم توانائی های علمی و سطح درک شان در تشخیص خطوط زلزله و احتمالات وقوع حادثه، کمبود دوا و کمک های اولیه، غذا، آب، خیمه، سرپناه و نبود تیم های منظم نجات و امداد همه و همه باعث گردیده تا ابعاد فاجعه زلزله هرات افزایش یابد.

امارت اسلامی که به زور اربابان امپریالیستی اش به تاریخ ۱۵ آگست ۲۰۲۱ دوباره بر اریکه قدرت تکیه زد، در کمک رسانی به قربانیان زلزله نیز هم چنان با اتکای باداران امپریالیستی شان حرکت کرده و ناتوانی شان به صورت مطلق به نمایش گذاشته شد.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان برون رفت از این برهه را در وحدت و یکپارچگی کل جنبش مارکسیستی - لنینیستی - مائوئیستی افغانستان علیه امپریالیزم و ارتجاع در هماهنگی با نیروهای ملی دموکراتیک در بسیج توده های کشور می داند و یکبار دیگر اعلام می کند که بخاطر منافع عمومی جنبش مارکسیستی - لنینیستی - مائوئیستی کشور علیه امپریالیزم و ارتجاع به مبارزه برخیزیم و در مسیر وحدت و یکپارچگی کل جنبش متحدانه حرکت نمائیم.

به زیر بیرق دروغین

تروریست کیست؟

از نظر نویسندگان "هفته نامه تغییر" تروریست کسی است که مقداری مواد منفجره را به جان خود بسته و در یک محل انتحار نماید! در حالی که ریشه تروریسم از فاشیسم آب می خورد. زیرا فاشیسم نظام دیکتاتوری متکی به اعمال زور و ترور آشکارا است. همان طوری که فاشیسم محصول امپریالیزم و حربه انحصارها است به همان اندازه تروریسم نیز محصول امپریالیزم و حربه انحصارها می باشد. متأسفانه که نویسندگان « هفته نامه تغییر » به هیچ وجه این مطلب را درک نکرده و فکر می کنند که تروریسم زاده بینش بنیادگرایی است، و امپریالیسم در مقابل آن قرار دارد. به این بحث « هفته نامه تغییر » توجه نمائید:

« ضرورت مبارزه با تروریسم به صورت مشخص زاده چارچوب فکری طبقه حاکمه آمریکا به واقعیت است، که حدود آزادی آنها نیز محدود می سازد. » (صفحه چهارم سند ویژه)

« همان طور که در بالا اشاره کردیم، رشد بنیادگرایی (یا به تعبیر امپریالیست ها رشد تروریسم) بخصوص بعد از حمله ۱۱ سپتامبر، ضرورت مبارزه با بنیادگرایی اسلامی به عنوان یک برنامه استراتژیک در مقابل امپریالیسم آمریکا سر بلند کرد و پاسخ صریح و مستقیم به آن اشغال افغانستان توسط امپریالیسم آمریکا و هم پیمانانش بود و به دنبال آن حکومت جمهوری پوشالی و دست نشانده روی کار آمد. این استراتژی (مبارزه با بنیادگرایی

اسلامی) که یکی از پایه‌های اصلی تشکیل این حکومت را تعریف می‌کرد باید به صورت یک پکیج دموکراسی در تمام فعالیت‌های این رژیم جامی گرفت....» (صفحه ششم سند ویژه)

بحث " هفته نامه تغییر " با واقعیت خوانایی ندارد، زیرا اولاً نمی‌داند که سازمان دهنده اصلی تروریسم، امپریالیسم جهانی است. و ثانیاً درک نمی‌کند که «استراتژی مبارزه با بنیادگرایی اسلامی پایه‌های اصلی حکومت دست نشانده را» تشکیل نمی‌داد. زیرا اکثریت بنیادگرایان اسلامی بشمول احزاب هفت گانه - البته با تسلیم شدن گلبدین به امپریالیست‌ها و رژیم دست نشانده این پروسه تکمیل گردید - و هشت گانه عضو رژیم دست نشانده بودند. به احتمال قوی که نویسندگان " هفته نامه تغییر " این احزاب را جزء بنیادگرایان به حساب نمی‌آورند و فقط طالبان را بنیادگرا می‌دانند. «پایه‌های اصلی حکومت دست نشانده را» نه «استراتژی مبارزه با بنیادگرایی» بل که سلب استقلال کامل کشور و آزادی مردمان کشور یعنی به انقیاد در آوردن کامل کشور بود. بر همین اساس بود که قرار دادهای تحمیلی اشغال‌گران را مانند " پیمان استراتژیک و پیمان امنیتی " که کمتر از قرار داد ننگین گندمک نبود با رضا و رغبت امضاء نمودند و کشور را طبق این معاهدات به اشغال‌گران امریکایی فروختند، که تا کنون این قراردادها پا بر جا بوده و از " حقوق قانونی " برخوردار می‌باشد.

هفته نامه تغییر معتقد است که «رشد بنیادگرایی (یا به تعبیر امپریالیست‌ها رشد تروریسم) بخصوص بعد از حمله ۱۱ سپتامبر، ضرورت مبارزه با بنیادگرایی اسلامی به عنوان یک برنامه استراتژیک در مقابل امپریالیسم آمریکا سر بلند کرد و پاسخ صریح و مستقیم به آن اشغال افغانستان توسط امپریالیسم آمریکا و هم پیمانانش بود...»

" هفته نامه تغییر " فقط به آن چیزی عطف توجه دارد که به شکل ظاهری وجود دارد و توسط رسانه‌های بورژوازی تبلیغ و ترویج می‌گردد و به کنه مطلب توجهی ندارد، زیرا، همان طوری که در بالا متذکر گردیدیم که نویسندگان " هفته نامه تغییر " به هیچ وجه خصوصیات امپریالیسم را درک نکرده‌اند. اگر «بعد از حمله ۱۱ سپتامبر، ضرورت مبارزه با بنیادگرایی اسلامی به عنوان یک برنامه استراتژیک در مقابل امپریالیسم آمریکا سر بلند نمود.» پس چرا آمریکا بنیادگرایان جهادی را شامل دولت دست نشانده نمود؟ چرا به عراق حمله نمود و آن کشور را به اشغال خود در آورد؟ در حالی که رژیم عراق یک رژیم سکولار بود، نه بنیادگرای اسلامی! امپریالیسم آمریکا رژیم سکولار عراق را سرنگون نمود و ملاهای بنیادگرا را بر سر قدرت نشانند. چرا آمریکا به لیبی حمله نمود و رژیم قزافی را سرنگون نمود؟ و چرا به سوریه سکولار حمله نمود؟ و چرا بالاخره طالبان را برای بار دوم به قدرت رساند؟ ما به خوبی شاهدیم که امپریالیسم آمریکا در عراق و سوریه به تمام معنا پشت سر بنیادگرایان دینی ایستاد، داعش و القاعده را به تمام معنا مورد حمایت قرار داد.

ما بارها خاطر نشان ساختیم که بعد از فروپاشی امپراطوری سوسیال امپریالیسم " شوروی " امپریالیسم آمریکا حکومت صد ساله خود را اعلان نمود. این حکومت صد ساله دو دهه پیش تر عمر نکرد. با اعلان حکومت صد ساله به هر طرف از شرق اروپا گرفته تا آسیا و خاور میانه هم چو گرگ وحشی حمله نمود. ۱۱ سپتامبر بهانه‌ای برای لشکر کشی به افغانستان و اشغال آن بود، همان طوری که " سلاح کشتار جمعی " در عراق بهانه‌ای برای اشغال عراق بود. در حالی که هیچ " سلاح کشتار جمعی در عراق پیدا نشد. امپریالیسم آمریکا به خوبی آگاه بود که افغانستان پلی است که کشورهای خاورمیانه، آسیای میانه و جنوب آسیا را به هم متصل می‌کند.

بناء امپریالیسم آمریکا با این فکر که دیگر تاریخ مصرف طالبان سر رسیده و به دردش نمی‌خورد، بهتر است که مستقیماً از طریق نظامی کشور را اشغال نماید. آمریکا با این خیال خام که با اشغال افغانستان و عراق می‌تواند تمامی کشورهای آسیای میانه و خاور میانه را تصرف نماید، و یا مطیع و گوش به فرمان خود بسازد، به افغانستان و عراق تجاوز نظامی نمود و هر دو کشور را اشغال کرد. اما این خیال باطل به واقعیت نپیوست و روسیه امپریالیستی توانست که در شرق اوکراین و سوریه مقابل امپریالیسم آمریکا و متحدانش به ایستد.

" برنامه استراتژیک " امپریالیسم آمریکا بعد از فروپاشی سوسیال امپریالیسم " شوروی " مبارزه با بنیادگرایی نبوده، بل که هدف اصلی اش اشغال نظامی کشورها و ایجاد دولت‌های گوش به فرمان بوده است. زمانی که به این هدف نایل نگردید و دانست که طالبان به سوسیال امپریالیسم چین و امپریالیسم روسیه نزدیک شده‌اند، با تمام شعارهایش پشت پا زد و مستقیماً و حتی بدون شرکت رژیم دست نشانده با طالبان وارد مذاکره گردید تا بالاخره آن‌ها را برای بار دوم به قدرت رساند. گرچه شکل نظامی اشغال پایان یافته، اما از لحاظ سیاسی و استخباراتی هنوز افغانستان یک کشور مستعمره - نیمه فئودالی است. یا به عبارت دیگر حالت اشغال کشور شکل خفیف‌تری به خود گرفته است.

این مطلب («ضرورت مبارزه با بنیادگرایی اسلامی به عنوان یک برنامه استراتژیک در مقابل امپریالیسم آمریکا سر بلند کرد و پاسخ صریح و مستقیم به آن اشغال افغانستان توسط امپریالیسم آمریکا و هم پیمانانش بود...») را " هفته نامه تغییر " زمانی می‌نویسد که برای همه کس حتی مردم عادی هیچ تردیدی وجود ندارد که امپریالیسم اشغال‌گر آمریکا و متحدانش طالبان را برای بار دوم به قدرت رساندند. این بحث دیگر مضحک است.

امروز بزرگترین تروریست‌های جهان و سازماندهندگان اصلی تروریسم در جهان قدرت‌های امپریالیستی هستند. برعلاوه تمامی نیروهای بنیادگرای اسلامی مسلح در ابتدا توسط امپریالیست‌ها بنیان گذاری شده است و تا زمانی که برای شان استفاده‌ای داشته مورد استفاده قرار گرفته و حینی که دیگر استفاده‌ای

برای شان نداشته در صدد از بین بردن شان بر آمده و آن‌ها را تروریست خوانده اند. مگر همین امپریالیست‌ها نبودند که در زمان تجاوز سوسیال امپریالیزم به افغانستان نیروهای بنیادگرای مذهبی کشورهای اسلامی و حتی غیر اسلامی را آموزش‌های جنگی و نظامی دادند و آن‌ها را مسلح نموده و به افغانستان اعزام نمودند؟

رابرت دریفوس در کتاب «بنیادگرایی مذهبی یا بازی شیطانی» دربارهٔ تربیهٔ تروریست‌ها و سازماندهی شان توسط امپریالیزم امریکا چنین می‌نویسد:

«آن‌ها چریک‌هایی بودند که پس از جنگ به خانه‌های شان در الجزایر، مصر، لبنان، عربستان سعودی و آسیای میانه بازگشتند و آن‌ها جنگ را ادامه دادند. بسیاری از آن‌ها مهارت‌های تروریستی مانند ترور، خرابکاری و بمب‌گذاری را زیر دست و بال ایالات متحده و متحدانش آموختند.»

بگذار که نویسندگان «هفته‌نامه تغییر» داد و فریاد راه اندازند که بعد از اجلاس بن «نیروهای مجاهدین ماهیت پروامپریالیستی پیدا کردند. همان مجاهدینی که دیروز علیه اشغال شوری به مبارزه برخاسته بودند، اشغال افغانستان توسط امپریالیزم امریکا و هم پیمانانش را پذیرفتند.» (هفته‌نامه تغییر - شماره دوم - صفحه اول)

به زعم نویسندگان «هفته‌نامه تغییر» «مجاهدین دیروز» قبل از اجلاس بن و در زمان جنگ مقاومت علیه سوسیال امپریالیزم «شوری» پروامپریالیست نبودند، بلکه نیروهای ملی بودند که «علیه اشغال شوری به مبارزه برخاسته بودند» (!!)

در این بحث یک نکته بسیار ظریفی از طرف نویسندگان «هفته‌نامه تغییر» بکار برده شده است، این است که آن‌ها ماهیت سوسیال امپریالیزم «شوری» را با ماهیت کشور شوراهای یک‌سان می‌دانند. این دید ناشی از رویزونیسم «سنتز نوین» آواکیان است. زیرا «سنتز نوین» آواکیان بحث از «کمونیسم نوین» و «سوسیالیسم نوین» دارد. بدین معنا که او انقلاب ۱۹۱۷ اکتبر و انقلاب ۱۹۴۹ چین را قبول ندارد. به همین منظور رویزونیست‌های «هفته‌نامه تغییر» در پهلوی کلمه اشغال، کلمه شوری را نام گرفته‌اند. به این صحبت توجه کنید: «مجاهدینی که دیروز علیه اشغال شوری به مبارزه برخاسته بودند.» (تاکید از من است)

چنین بحثی را جز رویزونیست‌ها، هیچ نیروی انقلابی به پیش نمی‌کشد، هر زمانی که نام شوری در کنار سوسیال امپریالیزم را بنویسند حتما شوری را بین گیومه می‌نویسند. اما نویسندگان «هفته‌نامه تغییر» نه تنها این کار را نکردند بل که مستقیماً از «اشغال شوری» نام برده‌اند. و در صفحه نهم - شماره سوم

«هفته‌نامه تغییر» از «حمله اتحاد جماهیر شوروی به افغانستان» نام می‌برند. در این باره در قسمت «کمونیسم نوین» و «سوسیالیسم نوین» بیش‌تر صحبت خواهیم نمود.

چرا مائوئیست‌ها، شوری بعد از استالین را بنام سوسیال امپریالیسم می‌شناسند؟ به این دلیل که حزب کمونیست بلشویک و دولت شوری بعد از درگذشت استالین به رویزونیسم غلطید و بعد از آن به نام سوسیال امپریالیسم یعنی سوسیالیست در گفتار و امپریالیست در کردار مسمی گردید. نه تفسیر بیان‌گر مبارزه جدی و پی‌گیر حزب کمونیست چین تحت رهبری مائوتسه دون علیه رویزونیسم مدرن «شوری» است.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان معتقد است: «مجاهدینی که دیروز علیه اشغال شوری به مبارزه برخاسته بودند» پروامپریالیست بودند و تحت نظر CIA و ISI کار می‌کردند و تمام آموزش‌های نظامی و مهارت‌های تروریستی را از امپریالیسم امریکا فرا گرفته بودند، بعد از اشغال افغانستان در زیر چتر امپریالیست‌های اشغال‌گر رژیم دست‌نشانده جمع شدند و به جرگهٔ خائنین ملی پیوستند. همین «تروریست‌های بنیادگرا» (مجاهدین دیروز) اکثریت مطلق رژیم دست‌نشانده را تشکیل می‌دادند. تعداد اندکی از آن‌ها از جمله معترضین بودند که زیر بیرق امارت اسلامی جهادشان را علیه اشغال‌گران ادامه دادند.

ترور مصطفی کاظمی همراه هفت نفر از اعضای پارلمان، از طرف چه کسی طرح و عملی گردید؟ مگر پشت این قضیه اشغال‌گران امپریالیست و رژیم دست‌نشانده دست نداشتند؟ این جنایت نه تنها جان مصطفی کاظمی و هفت تن از اعضای پارلمان رژیم دست‌نشانده را گرفت، بل که این ترور جان صدها شاگرد مکتب را نیز گرفت. ترور، بمباردها و به گلوله بستن مردم بی‌گناه و به جنازه‌های شان بی‌حرمتی کردن از دیدگاه نویسندگان «هفته‌نامه تغییر» ترور محسوب نمی‌شود! از دیدگاه ایشان، اشغال‌گران و رژیم دست‌نشانده حق داشتند دست به چنین اعمالی بزنند!! عمل انتحاری در پوهنتون کابل توسط چه کسی صورت گرفت؟ آیا امرالله صالح در آن دست نداشت؟

از نظر نویسندگان «هفته‌نامه تغییر» فقط طالبان تروریست‌اند. بدون شک که طالبان و تمامی سازمان‌های بنیادگرا تروریست بوده و هستند، اما سازمان دهندهٔ اصلی این تروریست‌ها امپریالیسم جهانی و به خصوص امپریالیسم امریکا و متحدینش می‌باشند.

برای این که چشم و گوش نویسندگان «هفته‌نامه تغییر» باز شود، مختصراً اشاره‌ای به جنایات اشغال‌گران امریکایی می‌نمایم.

۱- قتل عام ۸۰ نفر در برج دلو ۱۳۸۴ خورشیدی به خاطر تظاهرات

زخمی شدند.

ضد کاریکاتور محمد. شاید این قتل عام از نظر نویسندگان "هفته نامه تغییر" به جا و به مورد باشد! زیرا « بعد از حمله ۱۱ سپتامبر، ضرورت مبارزه با بنیادگرایی اسلامی به عنوان یک برنامه استراتژیک در مقابل امپریالیزم آمریکا سر بلند نمود.» و کسانی که در تظاهرات شرکت نموده بودند، طرفداران بنیادگرایان بودند!

۲ - بمباران هوایی نیروهای اشغالگر بالای یک مجلس عروسی در ارزگان، بمب باران اهالی ملکی در قندهار و شهر قلات در ثور ۱۳۸۴ خورشیدی.

۳ - در ماه ثور ۱۳۸۴ خورشیدی نیروهای اشغالگر در قسمت باغ ملت در یور شاروالی هرات را به قتل رساندند.

۴ - روز هشتم جوزای سال ۱۳۸۴ خورشیدی را همه به خوبی به خاطر دارند که نیروهای اشغالگر در مسیر کوتل خیر خانه صدها نفر از مردم شهر کابل را زیر چین عراده جات خود به قتل رساندند که عکس العمل شدید مردم کابل را در پی داشت.

۵ - لشکر کشی و بمباران هوایی پنجوایی قندهار، بمباران ولسوالی های سنگین ولایت قندهار، و ولسوالی های کجکی، موسی قلعه، نوزاد، واشر، ریگ، ناوه و گرمسیر ولایت هلمند از اول الی هشتم جوزای ۱۳۸۵ خورشیدی که در اثر آن صدها تن کشته و هزاران نفر زخمی گردیدند.

۶ - قتل عام اهالی ملکی در روزهای ۱۳ و ۱۴ حوت ۱۳۸۵ خورشیدی در ولایات ننگرهار و کاپیسا که منجر به قتل ۱۶ تن غیر نظامی در ولایت ننگرهار و ۹ تن غیر نظامی در ولسوالی نجراب ولایت کاپیسا گردید.

۷ - در روزهای پنجشنبه، جمعه، شنبه و یکشنبه مورخ ششم، هفتم، هشتم و نهم ثور ۱۳۸۶ خورشیدی نیروهای آیساف و ناتو بر روستاهای زیر کوه ولسوالی شیندند ولایت هرات چنان حملات هوایی جنایت کارانه ای انجام دادند، که به عنوان یک جنایت هولناک در تاریخ کشور ثبت گردیده است. در این حملات جنایت کارانه بیش از صد نفر از اهالی ملکی کشته و صدها نفر دیگر زخمی گردید، و در حدود یک هزار باب خانه مسکونی به ویرانه مبدل گردید. عمق این فاجعه آن قدر زیاد بود که مردم از سه منطقه آب کل و زاول و ولسوالی غوریان برای تدفین و تشییع جنازه ها به کمک اهالی روستاهای زیر کوه شیندند شتافتند.

۸ - بمب باران ولسوالی چوره ولایت ارزگان توسط نیروهای اشغالگر به تاریخ ۲۸ جوزای ۱۳۸۶ خورشیدی که منجر به قتل ۶۴ تن غیر نظامی گردید و ۳۲۵ تن در اثر این حمله جنایت کارانه

۹ - حمله موشکی نیروهای ائتلاف بتاريخ ۱۶ سرطان ۱۳۸۷ خورشیدی بر یک مجلس عروسی در ننگرهار که به تعداد ۵۴ تن بشمول ۳۴ زن و کودک جان باختند و ۲۸ تن دیگر زخمی گردیدند.

۱۰ - حمله هوایی نیروهای اشغالگر به تاریخ اول سنبله ۱۳۸۶ خورشیدی در یکی از محلات ولسوالی شیندند ولایت هرات، مردم خیرات (نذر) می دادند که ناگهان طیارات نیروهای اشغالگر سر رسید و مردم منطقه را بمباران نمود که در اثر این حادثه جنایت کارانه ۱۶۸ نفر اهالی ملکی بشمول زنان، کودکان، جوانان و پیر مردان کشته و صدها نفر زخمی گردیدند.

مگر نیروهای اشغالگر یک زن و شوهر را همراه طفل شان بتاريخ ۲۷ میزان ۱۳۸۷ خورشیدی در شهر غزنی به گلوله نیستند؟ آیا اشغالگران امریکایی نبودند که ۹ فرد ملکی را در میزان ۱۳۹۱ خورشیدی از ولایت لوگر ربودند و سپس به قتل رساندند؟ مگر سربازان امریکایی نبودند که ۱۷ نفر را در ولسوالی پنجوایی قندهار قتل عام نموده و بعداً جسدشان را آتش زدند؟

در این جا از جنایات بی شمار اشغالگران امپریالیست از قبیل بمب باران های کور، تلاشی (بازرسی) خودسرانه خانه های مردم و دست گیری (بازداشت زنان) و تلاشی (بازرسی) زنان در جاده ها که باعث خشم مردم در ننگرهار گردید و در ۶ قوس ۱۳۸۳ خورشیدی منجر به تظاهرات وسیع سی هزار نفری گردید و برای چند روز جاده تورخم - جلال آباد را مسدود گردید و هم چنان از قتل عام ۷۰۰ تن از مردم بی گناه ملکی در میدان هوایی کابل به تاریخ ۲۶ اسد ۱۴۰۰ خورشیدی و بمب باران یک خانه مسکونی در کابل به تاریخ ۲۹ ماه آگست ۲۰۲۱ میلادی که منجر به قتل عام خانواده ده نفری گردید می گذریم.

بگذار که نویسندگان " هفته نامه تغییر " داد و فریاد راه اندازند که « رشد بنیادگرایی اسلامی (یا به تعبیر امپریالیست ها رشد تروریسم) بخصوص بعد از حمله ۱۱ سپتامبر، ضرورت مبارزه با بنیادگرایی اسلامی به عنوان یک برنامه استراتژیک در مقابل امپریالیزم آمریکا سر بلند نمود.»

از نظر نویسندگان " هفته نامه تغییر " تجاوز بر ملل ضعیف و اشغال سرزمین شان تروریزم نیست، بل که مبارزه با بنیادگرایی است. بنا به تعبیر نویسندگان " هفته نامه تغییر " بعد از این که " تروریست " ها حمله ۱۱ سپتامبر را انجام دادند، «ضرورت مبارزه با بنیادگرایی اسلامی به عنوان یک برنامه استراتژیک در مقابل امپریالیزم آمریکا سر بلند کرد و پاسخ صریح و مستقیم به آن اشغال افغانستان توسط امپریالیزم آمریکا و هم پیمانانش بود...» این بحث بر ادعای سردم داران کاخ سفید که " تجاوز نظامی به افغانستان، اشغال نیست، بل که دفاع از منافع ملی امریکا است " مهر تأیید می زند.

و به همین ترتیب کاربرد مخرب‌ترین سلاح‌های کشتار جمعی (استفاده از بمب‌های ۱۵ الی ۲۰ تنی فاسفورس سفید و مادر بمب) علیه خلق‌های زحمت‌کش جهان حق مشروع و قانونی اشغال‌گران امریکایی است و تروریسم محسوب نمی‌شود!

امروز هزاران کودک از سوراخ قلب رنج می‌برد، تومورهای مغزی و امراض سرطانی و قلبی نسبت به گذشته صد برابر گردیده است. ملوث شدن افراد به این امراض نتیجه استفاده از مواد شیمیایی از سال ۱۳۵۷ خورشیدی تا امروز می‌باشد که در زمان اشغال افغانستان توسط سوسیال امپریالیزم " شوروی " و رژیم دست‌نشانده آن‌ها و هم‌چنین در ظرف بیست سال توسط اشغال‌گران امپریالیست تحت رهبری امپریالیزم اشغال‌گر امریکا و رژیم پوشالی مورد استفاده قرار گرفته است. استفاده مواد شیمیایی در افغانستان نه تنها روی انسان‌ها، بل که حتی روی سبزیجات و حیوانات نیز اثر منفی گذاشته است.

ارتش جنایت‌کار اشغال‌گران امپریالیست به رهبری امپریالیزم اشغال‌گر امریکا این‌گونه عملیات‌های خودسرانه و جنایت‌کارانه را باربار تکرار نموده است. این بمباران‌ها عموماً مردمان ملکی را زیرضربت خود قرار داده و تلفات مالی و جانی فراوانی ببار آورده است.

بعد از کودتای ۷ ثور ۱۳۵۷ خورشیدی و اشغال افغانستان در ششم جدی ۱۳۵۸ خورشیدی سوسیال امپریالیزم " شوروی " و رژیم دست‌نشانده شان (حزب دموکراتیک خلق افغانستان) مرتکب جنایات هولناک و بی‌شماری در افغانستان گردیدند، به همین ترتیب امپریالیزم امریکا و متحدین ناتوئی‌اش در افغانستان در طول دوران جنگ مقاومت علیه سوسیال امپریالیزم مرتکب جنایات ضد بشری با هم‌دستی احزاب ارتجاعی جهادی گردیدند. آن‌ها آگاهانه احزاب جنایت‌کار جهادی را تجهیز و تمویل نمودند تا تمامی نیروهای ملی - دموکرات و انقلابی را نیز سرکوب نمایند. این مطلب را روبرت دریفوس از قول « چریل بنارد » کارشناس اسلام سیاسی در مؤسسه رند هم‌سر زلمی خلیل زاد، نماینده خاص ایالات متحده امریکا در «پروسه صلح» افغانستان در کابل، چنین بیان می‌کند:

« ما در افغانستان گزینشی تصمدی داشتیم. در آغاز همه براین باور بودیم که هیچ راهی برای شکست دادن شوروی‌ها نیست، بنابراین، آن‌چه باید می‌کردیم این بود که دیوانه‌ترین آدم‌ها را بجان آن‌ها بیاندازیم. ما دقیقاً می‌دانستیم که آن‌ها (مجاهدین) چه جور آدم‌های هستند و سازمان‌های شان به چه می‌مانند. به همین دلیل است که امروز در افغانستان (هیران میانه) رو وجود ندارد، زیرا به دیوانه‌گان اجازه دادیم همه‌ای آن‌ها را نابود کنند. آن‌ها پپ‌ها را کشتند و میانه (و‌ها را نیز). (بنیاد گرایی مذهبی یا بازی شیطنی ص ۲۱۴)»

رئیس دفتر سیا در پاکستان معترف است که خراب‌کاران زندانی

کشورهای اسلامی که به افغانستان فرستاده شدند بوسیله نیروهای ویژه ایالات متحده امریکا آموزش نظامی دیدند. روبرت دریفوس در این مورد چنین می‌نویسد:

« یکی از افراد سیا که در زمان جنگ افغانستان، رئیس دفتر سیا در پاکستان بوده است، می‌گوید «کشورهای اسلامی درب زندان‌های فود را گشودند و فراب‌کاران را به افغانستان فرستادند» و نه تنها به افغانستان گسیل شدند که بوسیله نیروهای ویژه ایالات متمدنه، آموزش‌های نظامی دیدند. کولی می‌نویسد: «تا ۱۹۸۰، آموزگاران نظامی ایالات متمدنه برای آموزش مهارت‌های نیروهای ویژه امریکایی به مصری‌ها که آن‌ها نیز به نوبه‌ی فود آن آموزش‌ها را به داوطلبان کمک به مجاهدان افغانستان انتقال می‌دادند، به مصر رفته بودند.» (روبرت دریفوس - بنیادگرایی مذهبی یا بازی شیطنی - صفحه ۲۹۴)»

« دست کم در یک مورد که مجاهدان کیف دستی ماوی بمبی را زیر یکی از میزهای سالن غذا فوری دانشگاه کابل منفجر کردند، دامنه‌ی نبردی را که در میانه ی ۱۹۶۰ و ۱۹۷۰ در دانشگاه کابل جریان داشت، گسترش دادند... بزودی سیا و سازمان امنیت پاکستان وسائل منفجره ی مفی در اختیار مجاهدان گذاردند، بمب‌هایی که به صورت فودگار، ساعت، فندک، و ضبط صوت در آمده بود.» (روبرت دریفوس - بنیادگرایی مذهبی یا بازی شیطنی - صفحه ۲۰۵)

جنایات ضد بشری امپریالیزم فقط در جنایات جنگی خلاصه نمی‌گردد، بل که مرتکب جنایات ضد بشری دیگری نیز گردیده و می‌گردند که از انظار توده‌های زحمت‌کش پنهان مانده است. این جنایات ضد بشری عبارتند از:

۱ - تشدید گلوبالیزسیون اقتصاد نیو لیبرالی امپریالیستی:

۲ - حربۀ ویرانگر تحریمات اقتصادی امپریالیستی:

۳ - رشد اقتصاد مافیایی متکی بر تولید و "تجارت" مواد مخدر و فعالیت باندهای جنایتکار مسلح:

هر کدام این سه مورد نیاز به بررسی همه جانبه دارد که بحثش در این مقاله نمی‌گنجد در زمان و شرایطش پیرامون آن به تفصیل صحبت خواهیم نمود..

از نظر امپریالیست‌ها و نویسندگان " هفته نامه تغییر " در شرایط کنونی تروریست فقط کسی است که علیه امپریالیست‌ها و رژیم‌های ارتجاعی بجنگد. امروز نه تنها کسانی که در کشورهای

اشغال شده، مقابل اشغال‌گران (اعم از بنیادگرا و غیر بنیادگرا) می‌جنگند تروریست محسوب می‌شوند، بل که نیروهای انقلابی و مائوئیست که علیه طبقه حاکمه به جنگ خلق مبادرت ورزیده اند از نظر بورژوازی انحصاری تروریست محسوب می‌شود. ما خوب به خاطر داریم، تا زمانی که گلبدین تسلیم نشده بود، تروریست و جنایتکار جنگی بود، اما زمانی که به اشغال‌گران امپریالیست و رژیم دست‌نشانده اشرف غنی تسلیم گردید، نه تروریست به حساب آمد و نه هم جنایتکار جنگی.

توده‌های زحمت‌کش افغانستان به چشم سر دیدند که امپریالیست‌ها در هر حملهٔ سبعانهٔ خویش ده‌ها نفر را کشتند، صدها و هزاران نفر زخمی و معلول بجا گذاردند و خانه‌ها و قریه جات را به ویرانه مبدل ساختند. کدام وجدان پاک می‌تواند این حملات تروریستی وحشتناک امپریالیست‌ها را نادیده گرفته و آن را «تامین دموکراسی» و «مبارزه علیه تروریسم» و یا «مبارزه علیه بنیادگرایی اسلامی» بخواند.

شعار مبارزه «علیه تروریسم و بنیادگرایی» که از طرف اشغال‌گران و خائنین ملی طرح گردید، یک شعار پوچ و میان تهی بوده و می‌باشد. اشغال‌گران و رژیم دست‌نشانده می‌خواستند با طرح شعار «مبارزه علیه تروریسم و بنیادگرایی» و «دفاع از حقوق زنان» پرده ساتری بر روی تجاوزات و جنایات خویش بکشند.

امروز یک بار دیگر این شعارهای پوچ و میان تهی توسط «هفته نامه تغییر» علم گردیده است. آن‌ها می‌خواهند این مطلب را به توده‌ها دیکته کنند که امپریالیسم توان مبارزه با «تروریسم و بنیادگرایی» را دارد. این نکته را بیافزاید که گرچه امپریالیسم نمی‌تواند «به رنج‌های غیر ضروری مردم» پاسخ دهد، اما از «تروریسم و بنیادگرایی» بهتر است. زیرا حداقل «حقوق بشر» و «حقوق زنان» را مراعات می‌کند!!

بحث نویسندگان «هفته نامه تغییر» هیچ پایه علمی ندارد، و خلاف درک مادی تاریخ و ماتریالیسم دیالکتیک است. بناءً، از لحاظ سیاسی باید هر موضوع را از دیدگاه علمی تجزیه و تحلیل نمود و در پس هر یک از کلمات، الفاظ، وعده و وعیدها منافع طبقات را جستجو کرد، در غیر این صورت همواره قربانی سفیهانه فریب و خود فریبی خواهیم شد.

آیا بورژوازی ملی توان رهبری انقلاب بورژوا دموکراتیک را در افغانستان دارد؟

برای این که در این مورد بتوانیم روشنی بهتری بیاندازیم، مجبوریم که بصورت خلاصه سیر انقلابات بورژوا دموکراتیک را در چارچوب معین تاریخی مورد تجزیه و تحلیل قرار دهیم. هرگاه به هنگام تجزیه و تحلیل هر مسئله اجتماعی چهارچوب معین

تاریخی آن در نظر گرفته نشود به هیچ وجه نمی‌توان رهنمود درستی برای انقلاب در شرایط مشخصه کشور ارائه نمود. یا به عبارت دیگر برای تحلیل و بررسی انقلابات بورژوا دموکراتیک باید دو دوره سرمایه داری را از هم متمایز نمود. زیرا در این دو دوره جنبش‌های ملی به طور اساسی از یک‌دیگر متمایز اند.

دوره اول، دوران رقابت آزاد سرمایه داری است که دوره ور شکستگی فئودالیزم و دولت‌های مطلقه نامیده می‌شود. در این دوره بورژوازی جوان است و خصلت انقلابی دارد و می‌تواند به انحای مختلف جمیع طبقات را به سیاست جلب نماید و علیه فئودالیزم و دولت‌های مطلقه به جنبش در آورد، یا به عبارت دیگر به جنبش‌های ملی جنبه توده‌یی بدهد.

دوران دومی، دوران سرمایه انحصاری (امپریالیسم) می‌باشد. در این دوره دولت‌های سرمایه داری کاملاً سر و سامان یافته و تضاد آشتی‌ناپذیری بین پرولتاریا و بورژوازی شدت گرفته است. یا بنا بقول لنین در این دوره بورژوازی «از ناجی ملل در عصر مبارزه با فئودالیزم به بزرگ‌ترین ستم‌گر ملت‌ها در عصر امپریالیسم مبدل گشته است.» برای این که بتوانیم برنامه انقلاب ملی دموکراتیک نوین را بدرستی تنظیم نمائیم باید که تفاوت میان این دو دوره را به خوبی در نظر بگیریم. اینک می‌بینیم که لنین در این مورد چه نظری دارد:

«تیوری مارکسیستی بی‌چون و چرا فواستار آن است که به هنگام تجزیه و تحلیل هر مسئله اجتماعی، آن مسئله بدو در چهارچوب تاریخی معینی (تاکید از لنین است) مطرح گردد و چنان‌چه سپس سفن بر سر یک کشور (مثلاً بر سر برنامه ملی برای یک کشور) باشد، فصوصیات مشخصی که در مدود یک دوره معین تاریخی این کشور را از سایر کشورها متمایز می‌سازد در نظر گرفته شود.

این فواست بدون چون‌وچرای مارکسیسم در مسئله مورد بحث ما عبارت از چه چیزی است؟ این فواست مقدم بر هر چیز عبارتست از لزوم جدا نمودن کامل دو دوره سرمایه‌داری که از نقطه نظر جنبش‌های ملی به طور اساسی از یک‌دیگر متمایز اند. (تاکید از من است) از یک طرف دوره ورشکستگی فئودالیزم و حکومت مطلقه، یعنی دوره به وجود آمدن جامعه بورژوا دموکراتیک و دولت است که در آن جنبش‌های ملی برای اولین بار جنبه توده‌یی به خود می‌گیرند و جمیع (تاکید از لنین است) طبقات اهالی را به انحاء مختلف از طریق مطبوعات، شرکت در مجالس نمایندگی و قس‌علی‌هذا به سیاست جلب می‌نمایند. از طرف دیگر در مقابل ما دوره‌ای قرار دارد که در آن تشکیل دولت‌های سرمایه‌داری کاملاً صورت گرفته، رژیم مشروطیت مدت‌هاست برقرار گردیده و تضاد آشتی‌ناپذیر بین پرولتاریا و بورژوازی قویاً شدت یافته است و دوره‌ای است که می‌توان آن را آستانه ورشکستگی سرمایه‌داری نامید.

انقلاب متحول سازیم را تحقق بخشیم.» (هفته نامه تغییر - شماره ویژه - صفحه ۱۱ - تأکیدات از من است)

« هفته نامه تغییر » در شماره دوم از « هشت قدغن » بصورت مشخص بنام هشت تضاد یاد می‌کند. به این بحث شان توجه نمائید:

« ... ما برای وحدت تا حد چهار شقه شدن مبارزه می‌کنیم و از حاد شدن تضادها بین نیروهای انقلابی جلوگیری خواهیم کرد. اما با نیروهای پروامپریالیستی و بنیادگرای دینی با بردن خط سیاسی در بین خلق های تحت ستم و جنگ مسلحانه به هدف حل هشت تضاد (ستم بر زن، ستم ملی، جنگ، فقر، ستم بر کودکان، نبود آزادی عقیده و بیان، ادغام دین و دولت و مهاجرت اجباری و پناهندگی) در تلاش قطب بندی و هر چی بیشتر از این طریق مبارزه را حاد خواهیم ساخت.» (هفته نامه تغییر - شماره دوم صفحه اول - تأکیدات از من است)

قبل از این که مسایل بحثی « هفته نامه تغییر » را بشگافیم یک موضوع قابل یاد آوری است. نتیجه گیری سند ویژه « هفته نامه تغییر » بدون کم و زیاد تکرار سر مقاله شماره اول این هفته نامه است. اما نویسنده سند اصلاً اشاره به این مطلب نکرده است. بیان چنین مطالبی بدون حتی کوچک ترین اشاره به آن از لحاظ ادبی غلط و دزدی ادبی محسوب می‌شود. و موضوع دیگر این که این جمله بندی « برای جلوگیری چنین امری باید این وحدت بر اساس حل تضادهای مشخص تحت عنوان هشت قدغن (ستم بر زنان، ستم ملی، جنگ نیابتی و اشغال مستقیم، فقر، ستم بر کودکان، نبود آزادی اندیشه، عقیده و بیان، ادغام دین و دولت، پناهندگی و مهاجرت اجباری) توسط جنبش حرکت برای تغییر فرموله شده و قبل از آن با کمی تفاوت توسط جکنا (جنبش کمونیسم نوین افغانستان) فرموله شده است که زاده سیستم سرمایه داری است.» کاملاً ناقص است. یا به عبارت دیگر ختم جمله فوق مشخص نیست. مشخص نیست که نویسندگان « هفته نامه تغییر » چه هدفی دارند. وقتی جمله ختم نشده باشد به هیچ وجه مفهوم ارائه نمی‌گردد. ما به همین علت بحث هشت تضاد را از شماره اول « هفته نامه تغییر » را ذکر نمودیم.

در بحث « هفته نامه تغییر » چند موضوع قابل بحث است:

۱. وحدت « برای سرنگونی حاکمیت بنیادگرا و تنوکرات طالبان »:
۲. رد تضاد اساسی و تضاد عمده یا نفی مبارزه طبقاتی:
۳. پذیرفتن رهبری بورژوازی ملی در انقلاب:
۴. کمونیسم نوین و سوسیالیسم نوین:
۵. انقلاب کمونیستی و قدمی به عقب گذاشتن

صفت مشخصه دوره اول بیداری جنبش‌های ملی و نیز به مناسبت مبارزه در راه آزادی سیاسی عموماً در راه مقوق ملت خصوصاً جلب دهقانان یعنی کثیرالعددترین و « دیر جنب‌ترین » قشر اهالی به سوی این جنبش هاست. صفت مشخصه دوره دوم فقدان (تاکید از من است) جنبش‌های توده‌یی بورژوا - دموکراتیک است که در آن سرمایه‌داری تکامل یافته، با نزدیک نمودن و افراط بیش از پیش ملل، که دیگر کاملاً به جریان مبادله بازرگانی کشیده شده اند، تضاد آشتی‌ناپذیر بین سرمایه که در مقیاس بین‌المللی به هم آمیخته شده و جنبش بین‌المللی کارگری را در درجه اول اهمیت قرار می‌دهد.

البته این دو دوره به وسیله دیواری از یکدیگر مجزا نشده بل که به وسیله ملقه‌های عدیده انتقالی به یکدیگر متصلند و ضمناً کشورهای گوناگون از لحاظ سرعت تکامل ملی، ترکیب ملی اهالی فود، چگونگی استقرار آنها در کشور و غیره و غیره نیز از یکدیگر متمایز اند.

بدون در نظر گرفتن کلیه این شرایط عمومی تاریخی - مشخص در یک کشور معین، مارکسیست‌های این کشور به هیچ‌وجه نخواهند توانست برنامه ملی فود را تنظیم نمایند.» (لنین - مجموعه آثار در دو جلد - جلد اول - قسمت دوم - ص ۳۷۵ و ۳۷۶)

زمانی که به بحث نویسندگان « هفته نامه تغییر » مراجعه می‌کنیم، بصورت مشخص دیده می‌شود که آنها کاملاً بر خلاف گفته لنین قرار دارند و نه تنها آنها تفاوتی میان این دو دوره قایل نیستند، بل که رجعت شان به دوران رقابت آزاد سرمایه یعنی قرن ۱۸ و ۱۹ میلادی است. « هفته نامه تغییر » در قسمت نتیجه گیری « سند وحدت » چنین می‌نویسد:

« ... متحد شدن برای سرنگونی حاکمیت بنیادگرا و تنوکرات طالبان است. ولی این وحدت نباید ملق و یک وحدت کاذب باشد، برای جلوگیری چنین امری باید این وحدت بر اساس حل تضادهای مشخص تحت عنوان هشت قدغن (ستم بر زنان، ستم ملی، جنگ نیابتی و اشغال مستقیم، فقر، ستم بر کودکان، نبود آزادی اندیشه، عقیده و بیان، ادغام دین و دولت، پناهندگی و مهاجرت اجباری) توسط جنبش حرکت برای تغییر فرموله شده و قبل از آن با کمی تفاوت توسط جکنا (جنبش کمونیسم نوین افغانستان) فرموله شده است که زاده سیستم سرمایه داری است.

اما مبارزه در راستای حل این تضادها، در درون افق بورژوازی ملی مطرح می‌شود. آیا ما نیروهای کمونیستی که نماینده منافع طبقه کارگر در وسیع ترین سطح آن هستیم، انقلاب کمونیستی نه چیز دیگر! را نادیده گرفته ایم. هرگز! اما باید از انقلاب کمونیستی نه چیز کمتر به عنوان یک استراتژیک قدمی به عقب بگذاریم و این استراتژی را در درون تضادهایی که در بالا شمرديم مادیت ببخشیم و شعار با حاکمیت بجنگید و مردم را برای

برای این که مفهوم دیدگاه رویزبونیستی نویسندگان " هفته نامه تغییر " برای خوانندگان مشخص گردد، روی هر یک از مسایل فوق الذکر مکث می‌نمائیم.

۱ - وحدت « برای سرنگونی حاکمیت بنیادگرا و تئوکرات طالبان » -

" هفته نامه تغییر " در سند ویژه شان در مورد وحدت با "نیروهای انقلابی" چنین بیان می‌کند: « ... متحد شدن برای سرنگونی حاکمیت بنیادگرا و تئوکرات طالبان است.»

این بحث افق دید بورژوا منشانه نویسندگان « هفته نامه تغییر » را به خوبی نمایان می‌سازد. زیرا آن‌ها نه برای استقلال حقیقی کشور و آزادی مرمان این سرزمین، بل که برای « سرنگونی حاکمیت بنیادگرا و تئوکرات طالبان » مبارزه می‌کنند. به همین علت است که آن‌ها با مغالطه کاری تضادها، حل تضادهای مطرح شده در سند خویش را « در درون افق بورژوازی ملی » می‌بینند.

زمانی که طالبان توسط اشغال‌گران امپریالیست به رهبری امپریالیزم اشغال‌گر امریکا به قدرت رسیدند، حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان با صراحت اعلان نمود که با خروج نیروهای نظامی اشغال‌گران از افغانستان، این کشور کماکان در حالت مستعمره - نیمه فئودالی قرار دارد. این حالت مستعمراتی خفیف‌تر از دوران رژیم‌های دست‌نشانده کرسی و غنی است. این وضعیت مانند دوران اشغال کشور توسط امپریالیزم انگلیس ادامه پیدا خواهد نمود.

بناءً مبارزات نیروهای انقلابی مائوئیست نه تنها برای « سرنگونی حاکمیت بنیادگرا و تئوکرات طالبان » بل که هم زمان با آن علیه حامیان امپریالیستی شان و هم چنین با فئودالیزم - زیرا فئودالیزم ستون فقرات امپریالیزم را در کشورهای عقب نگهداشته شده تشکیل می‌دهد - و بورژوازی کمپرادور - بروکرات به پیش برده می‌شود.

آماج انقلاب در کشورهای مستعمره، امپریالیزم اشغال‌گر و متحدان داخلی یعنی رژیم دست‌نشانده و متحدان داخلی شان می‌باشد. اما در کشورهای نیمه مستعمره - نیمه فئودالی در گام نخست آماج انقلاب، بورژوازی کمپرادور - بوروکرات، فئودال‌ها و امپریالیزم می‌باشند. یا به عبارت دیگر آماج انقلاب در این کشورها، طبقاتی که در پیوند تنگاتنگ با امپریالیزم قرار دارند و بدان وابسته اند، می‌باشند. انقلاب در این کشورها از دو مرحله گذر می‌کند: نخست انقلاب دموکراتیک نوین که مستقیماً به مرحله دوم یعنی انقلاب سوسیالیستی و دیکتاتوری پرولتاریا می‌انجامد. در این باره در بحث انقلاب دموکراتیک نوین پیش‌تر صحبت خواهیم نمود.

وقتی نویسندگان « هفته نامه تغییر » از « ... متحد شدن برای سرنگونی حاکمیت بنیادگرا و تئوکرات طالبان » صحبت می‌نماید به این معنا است که نه با امپریالیزم و اشغال کشور کدام مشکلی دارند و نه با فئودالیزم و بورژوازی کمپرادور - بروکرات. به همین علت است که هیچ بحثی از تضاد اساسی، تضاد عمده و وظیفه مبارزاتی عمده ندارند. و فقط از « هشت تضاد » آن هم تضادهایی که اصلاً در مبارزات حالت فرعی را دارا می‌باشند نام برده اند. این مطلب را بعداً به طور مفصل توضیح خواهیم داد.

یک نکته قابل یاد آوری است، این که: از هشت تضادی که « هفته نامه تغییر » یاد نموده فقط « ستم بر زنان و ستم ملی » را می‌توان به عنوان دو تضاد مهم اجتماعی در تابعیت از تضاد اساسی و تضاد عمده نام برد. شش موضوع دیگر به هیچ وجه به عنوان تضاد محسوب نمی‌شود. تمامی این «تضادهای هشت گانه» فقط با حل تضاد اساسی حل می‌شود. بدو حل تضاد اساسی هیچ یک از این‌ها قابل حل نیست.

دو تضاد مهم اجتماعی - ستم بر زنان و ستم ملی - را باید در تابعیت از تضاد اساسی و تضاد عمده به پیش برد، زیرا بدون حل تضاد اساسی به هیچ وجه نمی‌توان این دو تضاد را هم حل نمود. این بحث بدان معنا نیست که ما تا زمان حل تضاد اساسی این دو تضاد را به فراموشی بسپاریم و یا به حاشیه برانیم، بل که بدان معنا است: همان طوری که مبارزه علیه تضاد اساسی و تضاد عمده به پیش برده می‌شود، هم زمان با آن مبارزه علیه شئونیزم مردسالار و شئونیزم ملی را در تابعیت از این دو تضاد به پیش بریم.

بناءً: از طرح « وحدت » نویسندگان « هفته نامه تغییر » این نتیجه بدست می‌آید که آن‌ها خواهان وحدت با کسانی اند که فقط « برای سرنگونی حاکمیت بنیادگرا تئوکرات طالبان » مبارزه می‌نمایند! با این پیش شرط مبارزاتی دروازه تشکیلات به روی هر مرتجع و عناصر سست عنصری که فقط با طالبان مشکل دارد باز است. با صراحت باید گفت که هیچ مائوئیست و نیروی انقلابی در این محور جمع نخواهد شد. زیرا این طرح یک طرح ارتجاعی و بورژواامنشانه است.

حال برگردیم به اصل مسأله وحدت:

بحث وحدت را با نقل و قولی از لنین شروع می‌کنیم. لنین در این مورد با صراحت بیان می‌دارد:

« وحدت امر بزرگ و شعار کبیری است امر طبقه کارگر به وحدت (مارکسیست‌ها) نیاز دارد نه به وحدت (مارکسیست‌ها) با دشمنان و ترمیف کنندگان (مارکسیزم). » (لنین - کلیات جلد ۲۰ صفحه ۲۱۱)

هر گاه خواننده بر سر شرایط و اوضاع کنونی افغانستان دقت نماید، به این پرسش رو به رو می‌شود: آیا منظور آقای یاسر کارگر و شرکاء که از اتحاد سخن می‌رانند، اتحاد با احزاب و سازمان‌های کمونیستی (مارکسیستی - لنینیستی - مائوئیستی) است یا با احزاب و سازمان‌هایی که ضد «حاکمیت بنیادگرا و تئوکرات طالبان» اند و یا این که با نیروهای ملی دموکرات و خرده بورژوازی؟ برای پاسخ به این سوال اول باید متوجه بود که طرح وحدت از طرف چه نیرویی مطرح گردیده است. با توجه به این مطلب دقیقاً می‌توان پاسخ سوال را دریافت. همان طوری که بیان نمودیم "جنبش حرکت برای تغییر" از جمله پیروان رویزیونیزم "سنتزهای نوین" آواکیان است، لذا مشخص است که این طرح "وحدت" شان فقط با نیروهای ارتجاعی، ملی و خرده بورژوازی است نه نیروهای انقلابی. حقایق کاملاً مشخص است و هیچ گونه طفره رفتنی هم نمی‌تواند آن‌ها را وارونه نماید: فقط مائوئیست‌ها هستند که نظرات خویش را به روشنی و صراحت بر یک اتحاد ایدئولوژیک - سیاسی با همه نیروهای مائوئیست و انقلابی کشور علیه ارتجاع و حامیان امپریالیستی شان اعلام می‌دارند. هر گاه خواننده به تمامی اسناد منتشره "جنبش حرکت برای تغییر" مراجعه نماید، نمی‌تواند یک کلمه در مورد مبارزه علیه بورژوازی کمپرادور - بوروکرات و فئودالیزم بیابد.

حزب ما - حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان - در شرایط کنونی خواهان وحدت ایدئولوژیک - سیاسی و تشکیلاتی از طریق مبارزه ایدئولوژیک - سیاسی فعال می‌باشد. نه وحدت سیاسی (جبهه متحد ملی). اما چنین چیزی در اسناد "جنبش حرکت برای تغییر" به نظر نمی‌خورد. زیرا رویزیونیزم از مبارزه فعال ایدئولوژیک - سیاسی شانه خالی می‌کند. به همین منظور است که "جنبش حرکت برای تغییر" بحثی از مبارزه ایدئولوژیک - سیاسی فعال ندارد و فقط از وحدت سیاسی (جبهه متحد ملی) بحث می‌کند. چگونه ممکن است از مبارزه در جایی که اختلافات آن هم اختلافات عمیق ایدئولوژیک - سیاسی و تشکیلاتی موجود باشد اجتناب کرد؟ برای این که هیچ گونه ابهامی در مورد وحدت باقی نماند. برای هرگونه تحریف احماقانه از مفهوم وحدت و اهمیت مبارزه ایدئولوژیک - سیاسی فعال برای وحدت ما به مارکس و لنین مراجعه می‌کنیم:

زمانی که مارکس نقد برنامه گوتا را می‌نوشت، نهضت کارگری آلمان در یک مقطع تاریخی مهمی قرار داشت. این نهضت پس از یک رکود طولانی اعتلای نو یافته بود. پیروان لاسال تلاش داشتند تا گروهی از پیروان مارکس را پیرامون برنامه گوتا به وحدت رسانند. مارکس با آن که نفس وحدت را تأیید می‌نمود، اما خواهان وحدت اصولی بود به این خاطر با هرگونه سازش غیر ایدئولوژیک در طرح برنامه گوتا به مبارزه بر خاست. لنین می‌گوید، مارکس در نامه که درباره گوتا نوشت به سران حزب در مورد اتحاد چنین نوشت: «اگر واقعاً متحد شدن را لازم دیده اید پس به خاطر بر آوردن مقاصد عملی جنبش قرار دادهایی به بندید ولی پرنسیب فروشی را روا ندارید و "گذشت‌هایی" تئوریک نکید.» (چه باید کرد)

زمانی که صحبت از وحدت می‌شود، در گام نخست باید حد و مرز ایدئولوژیکی مشخص گردد. زمانی که خواننده به نوشته‌های "هفته نامه تغییر" به دقت بنگرد؛ حد مرز ایدئولوژیکی در آن وجود ندارد. مرجع رجوع این هفته نامه نه مارکسیزم - لنینیزم - مائوئیزم، بل که رویزیونیزم آواکیانی می‌باشد. در فلسفه آواکیانیستی مرزهای ایدئولوژیک درهم شکسته شده و هیچ ایدئولوژی را به رسمیت نمی‌شناسد.

از نظر فلسفه ماتریالیزم دیالکتیک، کسی که مارکسیزم - لنینیزم - مائوئیزم را به عنوان ایدئولوژی رهنما و عمل خویش نه پذیرد، رویزیونیزم است. "حزب کمونیست انقلابی آمریکا" و در راس آن آواکیان با رد مارکسیزم - لنینیزم - مائوئیزم مرزهای ایدئولوژیک را در هم شکسته و به رویزیونیزم غلطیده است. هرگاه خواننده به اساس نامه گذشته و حال "حزب کمونیست انقلابی آمریکا" مراجعه نماید به خوبی تفاوت میان این دو را ملاحظه خواهد نمود.

زمانی آواکیان و حزبش به مارکسیزم - لنینیزم - مائوئیزم اعتقاد داشت برایش خط و ایدئولوژی اساس بود، و بحثش در مورد اتحاد فقط با کسانی بود که این ایدئولوژی را قبول داشته باشد، اما امروز که به این خط پشت پا زده و مرزهای ایدئولوژیکی را برهم زده برایش مهم نیست که با چه کسی متحد می‌شود، به همان علت است که در انتخابات ریاست جمهوری آمریکا طرف جوبایدن ایستاد و اعلامیه صادر نمود و از تمامی طرف دارانش خواست که به جوبایدن رای بدهند. وقتی رهبر عالی قدر نویسندگان "هفته نامه تغییر" با جوبایدن متحد شود، چرا دنباله روانان شان « برای سرنگونی حاکمیت بنیادگرا و تئوکرات طالبان » با بورژوازی و بقیه نیروهای ارتجاعی که برای « سرنگونی حاکمیت بنیادگرا و تئوکرات طالبان » مبارزه می‌کنند متحد نشوند؟

نویسندگان "هفته نامه تغییر" نیز با پیروی از رهبر شان طرح وحدت را بدون در نظر گرفتن حد و مرز ایدئولوژیک سیاسی مطرح می‌نمایند. حد و مرزی که آن‌ها در این "وحدت" مطرح نموده اند عبارت است از:

۱. « مبارزه برای سرنگونی حاکمیت بنیادگرا و تئوکرات طالبان.
۲. « ومدت بر اساس مل تضادهای مشخص تمت عنوان هشت قدغن (ستم بر زنان، ستم ملی، جنگ نیابتی و اشغال مستقیم، فقر، ستم بر کودکان، نبود آزادی اندیشه، عقیده و بیان، ادغام دین و دولت، پناهندگی و مهاجرت، اجباری) »

همان طوری که در بالا بیان گردید، تمام نیروهای ارتجاعی به شمول احزاب ارتجاعی هفت گانه و هشت گانه، رفرمیست‌ها، اپورتونیست‌ها ... موافقت خود را با این پیش‌نهاد نشان خواهند داد، به غیر از نیروهای انقلابی و مائوئیست.

در شرایط کنونی افغانستان وحدت (وحدت ایدئولوژیک - سیاسی و تشکیلاتی) یک نیاز عاجل و ضروری است. اما این وحدت با چه کسانی باید صورت گیرد؟ در گام نخست نیاز و ضرورت عاجل مبارزاتی وحدت با همه نیروهای مائوئیست کشور می باشد. زیرا چنین وحدتی به منظور استحکام و گسترش حزب مائوئیستی صورت می گیرد. یا به عبارت دیگر چنین وحدتی بر پایه ایدئولوژیک - سیاسی و تشکیلاتی استوار است. در شرایط کنونی افغانستان ما بدون تردید خواهان اختلاط و امتزاج با عناصر طبقاتی گوناگون نیستیم. لنین در این مورد چنین می گوید:

«... ما بی پون و چرا با اختلاط و امتزاج عناصر طبقاتی ناهمگون و امزاج ناهمگون مخالفیم ما می فوایم سوسیال دموکراسی تمام دموکراتهای انقلابی را بسوی قیام سوق دهد بتمام آنها کمک کند متشکل شوند و دوش بدوش آنها ولی بدون اختلاط و امتزاج با آنان در باریگادهای شهری بر ضد ملاکان و پولیس در دهات گام بردارد.» (لنین - مجموع آثار - روش سوسیال دموکراسی نسبت به جنبش دهقانان صفحه ۲۱۲)

همان طوری که بیان گردید، ما در چنین شرایطی خواهان وحدت با نیروهای مائوئیست هستیم. بعد از این که چنین اتحاد صورت گرفت و حزب از استحکام ایدئولوژیک - سیاسی و تشکیلاتی برخوردار گردید و تلاش خواهیم نمود تا تمامی نیروهای ملی - دموکرات را برای متشکل شدن کمک نمائیم. و زمانی که حزب حداقل پایه توده یی پیدا نمود، شناخت مناطق ضرورت عاجل پیدا می کند. یعنی باید که نیروهای انقلابی مناطق مساعد، نیمه مساعد و غیر مساعد را از هم تفکیک نماید. آن زمان است که نیروهای انقلابی در مناطق مساعد در ارتباط مستقیم با توده ها خود را برای مبارزه مسلحانه (جنگ خلق) آماده می سازند. زمانی که حزب توانست پایگاه انقلابی را ایجاد و ارتش انقلابی را آماده مبارزه نماید، در چنین شرایط وحدت سیاسی با تمامی نیروهای انقلابی ملی - دموکرات، و اقشار خرده بورژوازی در جبهه متحد ملی نیاز عاجل و فوری پیدا می کند. اما "جنبش حرکت برای تغییر" می خواهد همه را دور زند و به خاطر «سرنگونی حاکمیت بنیادگرا و تئوکرات طالبان» به وحدت سیاسی روی آورده است.

طرح سند "وحدت" که از طرف "جنبش حرکت برای تغییر" ارائه گردیده یک طرح ارتجاعی است، به این دلیل: مسایلی که فوقاً تذکر آن رفت کاملاً نادیده گرفته و از آن چشم پوشی نموده است. "جنبش حرکت برای تغییر" فعلاً از هیچ گونه مشی سیاسی - تشکیلاتی برخوردار نیست. از لحاظ ایدئولوژیک فقط دنباله رو "سنتزهای نوین" آواکیانی است. در چنین وضعیت سیاسی صحبت از وحدت سیاسی (جبهه متحد ملی) سخنی پوچ و میان تهی است.

در شرایط کنونی که نیروهای انقلابی کشور در حالت پراکندگی به سر می برند و از لحاظ تشکیلاتی بسیار ضعیف و ناتوان اند، طرح وحدت سیاسی یک طرح احمقانه است. اگر ما در «مبارزه»

علیه تمام عقاید گوناگون ضد دموکراتیک، میزنی ترین کوتاهیها را بکنیم، آن گاه ممکن است بتوانیم مالکین لیبرال، تجار، قضاوت و پروفیسورها را «جلب» کنیم، کسانی که همگی تار مویی با یوریشکویج [رویزونیوم - تکنوکراتها] فرقی داشته و هیچ کار جدی علیه یوریشکویج ها نمی توانند انجام دهند. با «جلب» اینان ما توده ها را از فود دور می کنیم.» (لنین)

هرگاه نویسندگان «هفته نامه تغییر» مانند بسیاری از نیروهای ارتجاعی مسلح که از قدرت افتاده و زبان دیده اند، می خواهند از این طریق افکار خود را نهان سازند، بنا به وظیفه مان سعی می کنیم آن چه در پس سخنان شان نهفته است را بر ملا سازیم. برای اطمینان بگذارید یک مثال کوچک، به چیزی با اهمیت بسیار کم نظر بیافکنیم:

آیا در شرایط کنونی افغانستان که نیروهای کمونیست (مارکسیست - لنینیست - مائوئیست) در حالت ضعف و پراکندگی به سر می برند و از پایگاه انقلابی و ارتش خلق بر خوردار نیستند، شرایط مناسبی برای وحدت سیاسی است؟ آیا با چنین شرایطی می توان «جنگ مسلحانه» را راه انداخت و رهبری نمود؟ ما بر این باور نیستیم. فقط رویزونیومها، اپورتونیستها و آوان توریستها می توانند حامل چنین ایده ای باشند. ما با صراحت اعلام می داریم که چنین افکار و عقایدی به تمام معنی ضد دموکراتیک و ضد انقلابی است.

چندی قبل طرح وحدت از طرف «کمیته اتحاد و انسجام نیروهای انقلابی افغانستان» به جنبش انقلابی ارائه گردید. وقتی به آن طرح مراجعه می کنیم، هزار بار مترقی تر و انقلابی تر از طرح «جنبش حرکت برای تغییر» است. آن طرح دارای یک خط و مشی ایدئولوژیک - سیاسی است و محور اساسی مبارزاتی شان انقلاب دموکراتیک نوین است که در شرایط کنونی افغانستان کاملاً به جا و به مورد است. اما طرح «جنبش حرکت برای تغییر» یک طرح رویزونیومی و آش شله قلم کاری است که فقط به درد بورژوازی می خورد.

مبارزه علیه رویزونیوم و اپورتونیوم جز لاینفک مبارزه علیه امپریالیسم است. چنین مبارزه ای که توسط مائوئیستها صورت می گیرد، بسیار عمیق، پی گیر و دارای محتوای غنی تر بوده و توأم با مبارزه علیه امپریالیسم، بنیادگرایی و ارتجاع بوده و در جهت آگاه نمودن و بسیج توده ها به پیش می رود. جان کلام چنین است.

۲ - رد تضاد اساسی و تضاد عمده یا نفی مبارزه طبقاتی:

ثانیاً - " جنبش حرکت برای تغییر " نه تنها نمی‌تواند « از حد شدن تضادهای بین » خود و « نیروهای انقلابی جلوگیری » نماید، بل که کوچک‌ترین اثری هم نمی‌تواند روی حد شدن این تضادها بگذارد. زیرا مبارزه بین این دو خط و مشی مبارزه بین انقلاب و ضد انقلاب است.

ثالثاً - " جنبش حرکت برای تغییر " از " بردن خط سیاسی در بین خلق‌های تحت ستم و جنگ مسلحانه " صحبت می‌کند. حال این سوال مطرح می‌شود که کدام خط سیاسی؟ " جنبش حرکت برای تغییر " به هیچ وجه از یک خط مدون ایدئولوژیک - سیاسی یعنی برنامه و آئین‌نامه تشکیلاتی برخوردار نیست. و کاملاً تشتت ایدئولوژیک - سیاسی دامنش را گرفته و همین تشتت ایدئولوژیک - سیاسی باعث گردیده که معنا و مفهوم فلسفه مائونیستی را درک نکند و تضادهای فرعی را تا سرحد تضاد اساسی بالا برد، و از تضاد اساسی یعنی مبارزه طبقاتی چشم‌پوشی نماید.

وقتی بحث از یک خط سیاسی می‌شود، در قدم نخست ضروری است که رهنمای ایدئولوژی و عمل تشکیل بر مبنای برنامه و آئین‌نامه تشکیلاتی مشخص گردد و سپس بحث " بردن خط سیاسی در بین خلق‌های تحت ستم " به میان آید. " جنبش حرکت برای تغییر " می‌خواهد خطی که مدون نیست و در عالم رویا وجود دارد در " بین خلق‌های تحت ستم " برده و " جنگ مسلحانه " را به منظور " حد " کردن " مبارزه " نه سرنگونی ارتجاع و حامیان امپریالیستی شان راه اندازی کند!

برای این که خوانندگان بهتر بدانند که " جنبش حرکت برای تغییر " از هیچ خط ایدئولوژیک - سیاسی برخوردار نیست، به سوال و جواب یک خانم با طارق سعیدی در تلگرام شان مراجعه می‌کنیم:

خانم: « اما شما چه کاری می‌خواهید بکنید، داخل این گروه چه برنامه دارید؟ »

طارق سعیدی: « برنامه خاصی نیست، اگر امکانش باشد جلساتی برگزار بشه. فعلاً در همین حدود است. کار بیش‌تر از این هم در فضای مجازی هم کرده همیشه و حداقل زمینه گفتگو و شناخت بین ما میسر خواهد شد و از هیچی و سکوت مطلق همین هم به نظر ما کاری است. »

وقتی کار در حد شناخت و گفتگو است، آیا بحث از « بردن خط سیاسی در بین خلق‌های تحت ستم و جنگ مسلحانه » یک تخیل نیست؟

جنگ مسلحانه (جنگ خلق) متکی بر مناطق پایگاهی انقلابی

در هر مرحله معین تاریخی مشخص نمودن تضاد اساسی، تضاد عمده و تضادهای ثانوی و هم‌چنین مساله و چگونگی حل این تضادها دو مساله هستند که در پیروزی و شکست جنگ خلق و انقلاب از اهمیت و ارزش درجه اول برخوردار اند. هرگاه این تضادها را مخلوط نمائیم و آن‌ها را از لحاظ اهمیت در یک صف قرار دهیم نه تنها نخواهیم توانست در امر انقلاب کاری انجام دهیم، بل که شکست آن را سرعت بخشیده ایم. و هرگاه تضادهای ثانوی (تضادهای فرعی و درجه دوم و سوم) را تا سرحد تضاد اساسی بالا بریم دچار شکست شده ایم. این بدان معنا است که ما حال را از دست داده ایم و آینده را هم بدست نخواهیم آورد.

اهمیت تعیین نمودن تضاد اساسی، تضاد عمده و تضادهای فرعی (غیر عمده) در آن است که :

۱. ما را کمک می‌کند تا ماهیت مرحله مشخص انقلاب را درک کنیم. درک ماهیت مرحله معین انقلاب منجر به خط ایدئولوژیک - سیاسی و تشکیلاتی صحیح می‌گردد.

۲. ما را کمک می‌کند تا دوستان و دشمنان خود را بشناسیم. هم‌چنین دوستان امروزی که دشمنان آینده اند باز خواهیم شناخت.

۳. ما را در شناخت حل تضادها کمک می‌کند. دقیقاً درک می‌کنیم که کدام تضاد انتاگونیستی و کدام تضاد غیر انتاگونیستی است.

هرگاه ما تفاوتی میان تضادها قائل نشویم و همه را در یک صف قرار دهیم و یا این که تضادهای فرعی و درجه دوم و سوم را مانند نویسندگان «هفته نامه تغییر» به جای تضاد اساسی و تضاد عمده بنشانیم، در چنین حالتی است که یا به اپورتونیزم راست و یا چپ غلطیده ایم. کاری که امروز « جنبش حرکت برای تغییر » در مورد تضادها می‌کند، دقیقاً نفی مبارزات طبقاتی است. به این نغمه سرایی «هفته نامه تغییر » توجه نمائید:

« ... ما برای وحدت تا حد چهار شقه شدن مبارزه می‌کنیم و از حد شدن تضادها بین نیروهای انقلابی جلوگیری خواهیم کرد. اما با نیروهای پروامپریالیستی و بنیادگرای دینی با بردن خط سیاسی در بین خلق‌های تحت ستم و جنگ مسلحانه به هدف حل هشت تضاد (ستم بر زن، ستم ملی، جنگ، فقر، ستم بر کودکان، نبود آزادی عقیده و بیان، ادغام دین و دولت و مهاجرت اجباری و پناهندگی) در تلاش قطب بندی و هر چی بیشتر از این طریق مبارزه را حد خواهیم ساخت. »

اولاً - مبارزه برای وحدت به " چهار شقه شدن " نیازی ندارد، زیرا وحدت از طریق مبارزه ایدئولوژیک - سیاسی فعال به دست می‌آید، نه از طریق شمشیر کشیدن.

روستایی است. بدون پایگاه انقلابی روستایی صحبت از راه اندازی «جنگ مسلحانه» حماقت محض است. زیرا مناطق پایگاهی انقلابی حیثیت عقب‌گاه‌های استراتژیک جنگ را دارا می‌باشند و از اهمیت اساسی و تعیین کننده‌ای برخوردار اند. با تکیه برین عقب‌گاه‌های استراتژیک است که جنگ خلق می‌تواند در مناطق مورد منازعه (مناطق پارتیزانی) و مناطق تحت کنترل مؤثر دشمن به راه افتاده و گسترش یابد. این زمانی امکان دارد که یک تشکیل از یک خط و مشی ایدئولوژیک - سیاسی و تشکیلاتی مائوئیستی برخوردار بوده و حداقل پایه توده‌یی داشته باشد.

جنگ خلق در کل، جنگ توده‌های مردم تحت رهبری حزب کمونیست (مائوئیست) یعنی پیش‌آهنگ انقلابی پرولتاری بخاطر سرنگونی سلطه امپریالیزم و ارتجاع (بورژوازی کمپرادور - بوروکرات و فتودال‌ها) بر کشور و مردمان کشور و حصول استقلال و آزادی ملی و تأمین حقوق دموکراتیک توده‌های مردم است. استقامت استراتژیک جنگ خلق پیروزی انقلاب دموکراتیک نوین در کشور است. نیروی عمده جنگ خلق را در هر حالتی دهقانان تشکیل می‌دهند و طبقه کارگر از طریق حزب پیش‌آهنگ خود این جنگ را رهبری می‌نماید. زیرا جنگ خلق شکل عمده مبارزه توده‌یی و ارتش انقلابی شکل عمده تشکیلات توده‌یی محسوب می‌شود. اما در نوشته تحریر شده «جنبش حرکت برای تغییر» اصلاً از خط و مشی مائوئیستی و حزب پیش‌آهنگ پرولتاریا خبری نیست. «جنبش حرکت برای تغییر» نه تنها که از کنار این مسائل حیاتی با بی‌اعتنایی می‌گذرد، بل که به هیچ‌وجه اعتقادی به سرنگونی سلطه امپریالیزم، بورژوازی کمپرادور - بوروکرات و فتودالیزم ندارد. زیرا این جنبش هیچ توجه به تضاد اساسی و تبارزات بزرگ آن و حل این تضادها ندارد، بل که وظیفه عمده مبارزاتی نیز در اسنادشان به چشم نمی‌خورد. «جنبش تغییر برای حرکت» ظاهراً از رهایی توده‌ها و انواع ستم صحبت می‌نماید، اما هیچ‌گاه راه بیرون رفت از این معضل را نشانی نکرده است. در حقیقت این خود نوعی فریب‌کاری و تسلیمی به امپریالیزم بوده و می‌باشد.

خواننده وقتی تمامی اسناد "هفته نامه تغییر" را ورق زند یک کلمه در مورد تضاد اساسی و تبارزات بزرگ آن و رهبری پرولتاریا در انقلاب را نمی‌تواند بیابد.

تضاد اساسی در هر جامعه طبقاتی عبارت از تضاد میان کار جمعی و تملک خصوصی است که دارای تبارزات بزرگ می‌باشد که در هر مرحله تاریخی یکی از این تبارزات عمده و دیگری غیر عمده می‌گردد. تضاد اساسی تضادی است که از ابتدا تا انتهای یک پروسه وجود دارد و تمامی تضادهای بزرگ و کوچک دیگر را تعیین می‌کند یا تحت تأثیر قرار می‌دهد؛ در حالی که تضاد عمده تضادی است که در یک مرحله مشخص از تکامل یک پروسه، تضاد رهبری کننده سایر تضادهای آن پروسه است. تا زمانی که تضاد اساسی در جامعه حل نگردد، نمی‌توان به انواع ستم در جامعه پایان داد. اما "جنبش حرکت برای تغییر" نه

می‌خواهد و نه می‌تواند مبارزه طبقاتی علیه امپریالیزم، بورژوازی کمپرادور - بوروکرات و فتودالیزم را ادامه داده و به پایان برساند. زیرا می‌خواهد اصلاح طلبی را جایگزین انقلاب اجتماعی نمایند. به همین منظور از تضاد اساسی و تضاد عمده عمداً چشم پوشی نموده و تضادها و مسائلی را جایگزین تضاد اساسی نموده است که به هیچ وجه و هیچ‌گاه به تضاد اساسی که هیچ، حتی به تضاد عمده تبدیل نمی‌گردد. به این بحث "جنبش حرکت برای تغییر" توجه نمائید:

«... اما با نیروهای پروامپریالیستی و بنیادگرایی دینی با بردن خط سیاسی در بین خلق‌های تحت ستم و جنگ مسلحانه به هدف حل هشت تضاد (ستم بر زن، ستم ملی، جنگ، فقر، ستم بر کودکان، نبود آزادی عقیده و بیان، ادغام دین و دولت و مهاجرت اجباری و پناهندگی) در تلاش قطب بندی و هر چی بیشتر از این طریق مبارزه را حاد خواهیم ساخت.»

این بحث کاملاً بورژوازی است. زیرا چنین بحث‌های فقط به منظور فریب و اغفال توده‌های زحمت‌کش تراوش مغز ایدئولوگ‌های بورژوازی است، تا توده‌های زحمت‌کش و نسل جوان کشور را از مبارزه طبقاتی پرت نموده و سمت و سوی اصلاح طلبی بدهد.

بحث فوق الذکر را در دو قسمت دنبال می‌کنیم:

۱- «ستم بر زن (شئونیزم جنسیتی) و ستم ملی (شئونیزم ملی).»

۲- «جنگ، فقر، ستم بر کودکان، نبود آزادی عقیده و بیان، ادغام دین و دولت و مهاجرت اجباری و پناهندگی»

۱- تضاد میان شئونیزم مردسالار و زنان و تضاد میان شئونیزم طبقات حاکمه و ملیت‌های تحت ستم در افغانستان دو تضاد مهم اجتماعی محسوب می‌گردد، هر دو تضاد در پیوند با تضادهای طبقاتی و ستم امپریالیستی قرار دارند، گرچه از قانونمندی‌ها و تحرکات خاص خود نیز برخوردارند. اما این دو تضاد را نمی‌توان به تنهایی حل نمود، بل که حل این دو تضاد مربوط به حل تضاد اساسی یعنی سرنگونی مالکیت خصوصی در جامعه است.

مبارزه ملیت‌های تحت ستم برای کسب رهایی ملی از شوونیسم ملیت حاکم و مبارزه زنان برای نجات از شوونیسم مرد سالار و حصول آزادی و برابری، نیروهای محرکه مهم انقلاب محسوب می‌گردند. رهایی ملی ملیت‌های تحت ستم از شوونیسم ملیت حاکم و نجات زنان از شوونیسم مرد سالار و حصول آزادی و برابری برای زنان فقط و فقط در پرتو انقلاب پرولتری ممکن و میسر می‌گردد.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان به دلیل رشد نسبتاً وسیع

شیوه تولید غیر مسلط سرمایه‌داری، عمدتاً سرمایه‌داری دلال، در جامعه افغانستان، تشدید نیرومند و وسیع گلوبالیزسیون سرمایه‌داری امپریالیستی در جهان و ادغام وسیع و عمیق افغانستان، و سایر جوامع تحت سلطه امپریالیزم، در این نظام، و مهم‌تر از آن در نظر گرفتن جامعه افغانستان به عنوان یک جامعه واحد، از لحاظ فلسفی باورمند است که:

« تضاد اساسی جامعه افغانستان، به عنوان یک جامعه واحد مستعمراتی- نیمه فیهودالی یا نیمه فیهودالی- نیمه مستعمراتی، تضاد ملی و طبقاتی- یا طبقاتی و ملی- ملیت‌ها و مردمان کشور با امپریالیزم و فیهودالیزم و سرمایه‌داری دلال- یا فیهودالیزم و سرمایه‌داری دلال و امپریالیزم- است. برعلاوه ما باور داریم که تضاد اساسی در یک جامعه، یا اشیاء و پدیده‌های پدیدیده دیگر، (رأساً به تضاد عمده مرحله مشخصی از تکامل آن جامعه یا شی و پدیده مبدل نمی‌گردد، بل که در هر مرحله از تکامل جامعه، یکی از تضادهای بزرگ موجود در آن، به عنوان یکی از تبارزات بزرگ تضاد اساسی جامعه، به تضاد عمده همان مرحله از تکامل جامعه مبدل می‌شود. دلیل آن این است که یک جامعه دارای یک تضاد اساسی و چندین تضاد بزرگ و کوچک دیگر است که یا توسط تضاد اساسی تعیین می‌گردند یا تحت تأثیر قرار می‌گیرند و به همین خاطر پروسه تکامل آن از ابتدا تا انتها مراحل مختلفی را طی نماید.» (شماره بیستم - شعله جاوید - دور چهارم)

مهم‌تر از آن، آنچه که مضمون ایدئولوژیک - سیاسی خط «جنبش حرکت برای تغییر» را از لحاظ تیوریک تشکیل می‌دهد تسلیم‌طلبی همه‌جانبه در قبال امپریالیزم جهانی است که خود انعکاسی از تسلیمی و تسلیم‌طلبی عملی همه‌جانبه این جنبش در قبال تضاد اساسی، تضاد عمده، دشمن عمده و وظیفه عمده مبارزاتی در زمان تدوین و انتشار این اسناد بوده است.

جمله‌ای که فوقاً از " هفته نامه تغییر" نقل گردید بیان کننده آنست که " جنبش حرکت برای تغییر " نه می‌تواند و نه می‌خواهد که تماسی روی تضادهای اساسی، تضاد عمده، دشمن عمده و مهم‌تر از آن روی وظیفه عمده مبارزاتی (مبارزه علیه امپریالیزم، بورژوازی کمپرادور - بوروکرات و فئودالیزم) بگیرد. این بحث مشخص کننده آن است که "جنبش حرکت برای تغییر" در برابر امپریالیزم سر تعظیم فرود آورده و زنجیر اسارت تسلیم طلبانه را پذیرفته است. زیرا از بحث شان چنین نتیجه بدست می‌آید که آن‌ها نه به منظور سرنگونی سه کوه، بل که « به منظور قطب بندی هرچه بیش‌تر با نیروهای پرو امپریالیست و بنیادگرای دینی مبارزه » شان را " حاد " می‌سازند.

همان طوری که قبلاً بیان گردید تضاد اساسی از ابتدا تا انتهای هر پروسه به موجودیت خود ادامه می‌دهد و تمامی تضادهای بزرگ و کوچک دیگر پروسه را تعیین نموده یا تحت تأثیر قرار می‌دهد. هر شی یا پدیده، دارای تضادهای بزرگ و کوچک متعددی است که همه توسط تضاد اساسی تعیین می‌گردند یا تحت تأثیر قرار

می‌گیرند. اما در هر مرحله مشخص از تکامل آن شی یا پدیده، یکی از تضادهای بزرگ آن به عنوان تضاد عمده متبازز گردیده و نقش رهبری کننده را بازی می‌نماید. این بدان معنا نیست که تضادهای بزرگ دیگر، بزرگی و اهمیت شان را از دست می‌دهند، بل که بزرگی و اهمیت شان را حفظ می‌نمایند ولی به تابعیت از تضاد عمده در حدشان در تکامل همان مرحله پروسه نقش می‌گیرند. این درسی است که مائوتسه‌دون در اثر معروف فلسفی اش یعنی «درباره تضاد» به ما می‌دهد.

به این ترتیب منطبق‌سازی تضادهای فرعی با تضاد اساسی و تضاد عمده یک انحراف فلسفی است. این انحراف فلسفی بطور عمده دامن «جنبش حرکت برای تغییر» را گرفته است و به یک مرض مزمن و لاعلاج مبدل گردیده است. این جنبش زمانی می‌تواند با این انحراف وداع نماید که به نقد همه جانبه رویونیزم «سنترهای نوین» آواکیان به پردازد، در غیر این صورت این ارتداد به همین شکل ادامه می‌یابد و عمیق‌تر می‌شود. برعلاوه در هر مرحله از تکامل پروسه، تضادهای غیرعمده تابع تضاد عمده هستند. ما وقتی می‌گوییم که تضادهای غیرعمده تابع تضاد عمده است بدان معنا نیست که تضاد عمده تمامی تضادهای غیرعمده را به طرف حل شدن سوق می‌دهد، بل که بدان معنا است که یکی از تضادهای بزرگ غیرعمده، در جریان پیشرفت تکامل مرحله‌ی پروسه، نقش بزرگ‌تر و بزرگ‌تری را بازی می‌نماید و سرانجام نسبت به تضاد عمده همان مرحله نقش بزرگ‌تری یافته و به تضاد عمده مرحله بعدی تبدیل می‌گردد. مثال ساده آن رژیم دست‌نشانده کرسی - غنی و رژیم دست‌نشانده کنونی امارت اسلامی است.

در شرایط کنونی که طالبان برای بار دوم توسط اشغال‌گران امپریالیست به رهبری امپریالیزم اشغال‌گر امریکا به قدرت رسانده شدند، گرچه نیروی نظامی اشغال‌گران کشور را ترک نموده اند، اما حالت اشغال کماکان ادامه دارد، اما این اشغال نسبت به دوران رژیم پوشالی خفیف‌تر است، و شبیه دوران اشغال افغانستان توسط امپریالیزم انگلیس می‌باشد.

در چنین حالتی که کشور هنوز کماکان در چنگال خونین امپریالیزم امریکا و متحدینش قرار دارد، سر دادن شعارهای «متمدن شدن برای سرنگونی حاکمیت بنیادگرا و تئوکرات طالبان» و یا «ما کمونیست‌ها باید مبارزه برای مل این تضادها و سرنگونی حاکمیت بنیادگرای طالبان را (هبری کنیه)» به این معنی است که از نظر آن‌ها مشکل اساسی خلق افغانستان فقط «حاکمیت بنیادگرا و تئوکرات طالبان» است، نه ستم امپریالیستی. به همین ملحوظ است که آن‌ها طالبان را بدتر از اشغال‌گران امریکایی قلم‌داد می‌کنند. صحبت ما بدان معنی نیست که در شرایط کنونی مبارزه علیه «حاکمیت بنیادگرا و تئوکرات طالبان» به فراموشی سپرده شود، بل که به این معنی است که هم‌زمان با مبارزه علیه ستم امپریالیستی مبارزه علیه امارت اسلامی به پیش برده شود. زیرا بدون برانداختن ستم امپریالیستی نمی‌توان به ستم ارتجاع امارت اسلامی خاتمه داد.

یک نکته دیگر حایز اهمیت این است که «جنبش حرکت برای تغییر» اصلاً به پرولتاریا اعتماد ندارد، بر این اساس است که برای «حل تضادها» و «سرنگونی حاکمیت بنیادگرا و تئوکرات طالبان»

و مهاجرت اجباری و پناهندگی» به شدت موجود بود. شرایط کنونی نیز ادامه همان حالت است.

آیا «جنبش حرکت برای تغییر» نمی‌داند که مبارزه بین اتحادیه های سرمایه داری انحصاری بر سر چیست؟ هر کسی که حداقل یک مرتبه کتاب «امپریالیزم به مثابه بالاترین مرحله سرمایه داری» را خوانده باشد دقیقاً درک می‌کند که مبارزه بین اتحادیه های سرمایه داری بر سر تقسیم مجدد جهان است.

«کارتل های بین المللی نشان می‌دهند که انحصارهای سرمایه داری اکنون تا چه درجه ای رشد یافته و مبارزه بین اتحادیه های سرمایه داری بر سر چیست. نکته اخیر از مهم ترین نکات است؛ فقط این نکته است که مفهوم تارپی و اقتصادی آن چه را که رخ می‌دهد برای ما روشن می‌سازد، زیرا شکل مبارزه ممکن است به علل گوناگونی که از لحاظ نسبی جنبه جزئی و موقتی دارند همواره تغییر کند و تغییر هم می‌کند، ولی ماهیت مبارزه، مضمون طبقاتی آن، مادامی که طبقات وجود دارند به هیچ وجه ممکن نیست تغییر نماید. واضح است که مثلاً بورژوازی آلمان که کائوتسکی در استدلال نظری فود ماهیتاً به آن گروهیده است نفعش در این است که مضمون مبارزه اقتصادی کنونی (تقسیم جهان) را پرده پوشی نموده گاه روی یک شکل این مبارزه و گاه روی شکل دیگر آن تکیه کند. همین اشتباه را کائوتسکی مرتکب می‌شود. البته در این جا صمبیت از بورژوازی آلمان نبوده بلکه بر بورژوازی جهانی است. اگر می‌بینیم سرمایه داران جهان را تقسیم می‌کنند علتش کینه تیزی خاص آنان نبوده بلکه این است که مرحله کنونی تمرکز آنها را وادار می‌کند برای تمصیل سود در این راه گام گذارند؛ ضمناً آنها جهان را «به نسبت سرمایه» «به نسبت نیرو» تقسیم می‌کنند، زیرا در سیستم تولید کلایی و سرمایه داری شیوه دیگری برای تقسیم نمی‌تواند وجود داشته باشد. نیرو نیز به نسبت تکامل اقتصادی و سیاسی تغییر می‌کند. برای درک آن چه به وقوع می‌پیوندد باید دانست چه نوع مسائلی در نتیجه تغییر نیرو مل می‌شود و اما این که این تغییر جنبه «صرفاً اقتصادی دارد یا غیر اقتصادی (مثلاً جنگی) مساله ای است فرعی که در نظریات اساسی مربوط به دوران نوین سرمایه داری نمی‌تواند هیچ گونه تغییری وارد نماید. تعویض مساله مربوط به مضمون بند و بست هایی که بین اتحادیه های سرمایه داران (امروز مسالمت آمیز است، فردا مسالمت آمیز نیست و پس فردا هم مسالمت آمیز نخواهد بود) معنایش تزیل تا حد سفسطه جویی است. دوران سرمایه داری نوین به ما نشان می‌دهد بین اتحادیه سرمایه داران بر زمینه تقسیم اقتصادی جهان مناسبات معینی به وجود می‌آید. به موازات این جریان و مناسبات آن بین اتحادیه های سیاسی یعنی دولت ها نیز بر زمینه تقسیم ارضی جهان و مبارزه بر سر مستعمرات یعنی «مبارزه در راه تمصیل سرزمین اقتصادی مناسبات معینی به وجود می‌آید.» (مجموعه آثار لینن - جلد دوم - ترجمه محمد پورهرمزان - صفحات ۱۱۷۳ - ۱۱۷۴)

خواهان گرفتن رهبری از پرولتاریا بدست خود می‌باشد. هیچ نیرویی که رهبری اش در دست پرولتاریا و حزب پیش آهنگش نباشد توان پیش برد امر انقلاب و سرنگونی حاکمیت ارتجاعی را ندارد. این صحبت «جنبش حرکت برای تغییر» به این معنی است که در انقلاب، رهبری پرولتاریا مهم نیست، بل که هر «قشر» و «گروهی» که خود را «کمونیست» بخواند می‌تواند رهبری جنبش را در دست بگیرد!! بنا به قول انگلس «از خرده بورژوازی هیچ کاری ساخته نیست، جز انهدام هر جنبشی که به او سپرده شود.» حال به بررسی قسمت دوم نقل قول «جنبش حرکت برای تغییر» می‌پردازم. یعنی:

۲- «جنگ، فقر، ستم بر کودکان، نبود آزادی عقیده و بیان، ادغام دین و دولت و مهاجرت اجباری و پناهندگی»

شش مساله که در قسمت دوم بیان گردید، از جمله تضادهایی است که «جنبش حرکت برای تغییر» آن را فورموله نموده است. این هم یکی از ابتکارات رویزیونیستی این جنبش است. زیرا شما در هیچ اثر فلسفی بنیان گذاران کمونیزم (مارکسیزم - لنینیزم - مائوئیزم) نمی‌توانید آنها را در ردیف تضادهای درجه سوم و چهارم بیابید.

«جنبش حرکت برای تغییر» اصلاً نه به مسائل سیاسی و فلسفی مارکسیزم - لنینیزم - مائوئیزم آشنایی دارد و نه به مسائل اقتصادی شان. هرگاه به مسائل اقتصادی مارکسیستی - لنینیستی - مائوئیستی حداقل آشنایی می‌داشت چنین چرندیاتی را زیر نام تضادها رده بندی نمی‌کرد.

مائوئیزم به ما می‌آموزد که تمرکز تولید و انحصار یکی از خصوصیات امپریالیزم است. هر قدر که تمرکز تولید و انحصار بیش تر گردد به همان اندازه جنگ، فقر، ستم و ... افزون می‌گردد. حل این مسائل بدون سرنگونی مالکیت خصوصی غیر ممکن است.

«جنبش حرکت برای تغییر» با سرهم بندی نمودن چنین مسائلی در حقیقت از تمرکز تولید و «تنظیم آگاهانه امور» از طریق بانکها که منجر به فقر روز افزون توده ها توسط مشتی صاحبان انحصارات می‌گردد، چشم پوشی می‌کند. «جنگ، فقر، ستم بر کودکان، نبود آزادی عقیده و بیان، ادغام دین و دولت و مهاجرت اجباری و پناهندگی» همه و همه منشاء طبقاتی داشته و هرچه انحصارات و تمرکز تولید رشد گسترده تری نماید به همان میزان شش موضوع فوق الذکر افزون تر گردیده و از شدت و حدت بیش تری برخوردار می‌شود.

زمانی که نیروهای نظامی اشغال گران به رهبری امپریالیزم اشغال گر امریکا در افغانستان حضور داشت «جنگ، فقر، ستم بر کودکان، نبود آزادی عقیده و بیان، ادغام دین و دولت

جنگ های غارتگرانه، اشغال کشورها توسط امپریالیست ها برای چیست؟ اگر بر سر " تقسیم مجدد جهان " نیست پس برای چیست؟ همین جنگ های غارت گرانه و اشغال گرانه امپریالیست ها بر سر تقسیم جهان باعث ویرانی، خانه خرابی، فقر، ستم و ... روز افزون توده ها می گردد. اما " جنبش حرکت برای تغییر " برای این که عوام فریبی کند، خواص اقتصادی - اجتماعی امپریالیزم یعنی مضمون مبارزه اقتصادی کنونی (تقسیم جهان) را پرده پوشی می کند. بر همین اساس است که گاه روی یک شکل مبارزه و گاه روی شکل دیگر آن تکیه می نماید.

از جمله مباحث مطروحه در هشت تضادی که « جنبش حرکت برای تغییر » فورموله نموده یکی « مهاجرت اجباری و پناهندگی » است.

آیا " جنبش حرکت برای تغییر " نمی داند که تقلیل مهاجرت از کشورهای امپریالیستی و افزایش مهاجرت از کشورهای عقب نگهداشته شده به کشورهای امپریالیستی یکی از خصوصیات امپریالیزم است؟

اگر این مطلب را نمی داند برای شان توصیه می کنم از این که چرند بنویسند بهتر است دست به قلم نبرند، و اگر می دانند و آگاهانه از آن چشم پوشی می کنند و می خواهند خاک به چشم مردم بزنند، پس از جمله خائنین ملی محسوب می گردند.

« از جمله خصوصیات امپریالیزم که با پدیده مورد بحث مرتبط است یکی هم تقلیل مهاجرت از کشورهای امپریالیستی و افزایش مهاجرت (ورود کارگران و تغییر ممل سکونت) به کشورهای نام برده از کشورهای عقب مانده تری است که سطح دست مزد آن ها پایین تر است. » (مجموعه آثار لینن - جلد دوم - ترجمه محمد پورهرمان - صفحه ۱۲۰۵)

بحث " جنبش حرکت برای تغییر " نه تنها نادرست، غیر منطقی و غیر کمونیستی است، بل که علاوه بر آن بر پایه سیستم تام و تمامی نظریاتی است که از هر جهت هم با نظریه و هم با عمل مارکسیستی - لنینیستی - مائوئیستی مغایرت دارد. این جنبش به جای این که عمق اساسی ترین تضادهای امپریالیزم (مرحله سرمایه داری انحصاری) را آشکار نماید، این تضادها را پرده پوشی می کند و از حدت شان می کاهد. بدین طریق جای مارکسیزم - لنینیزم - مائوئیزم اصلاح طلبی بورژوازی را جای گزین می کند.

" جنبش حرکت برای تغییر " نه تنها این که مضمون مبارزه اقتصادی کنونی میان اتحادیه های سرمایه داری را پرده پوشی می کند، بل که معتقد است که امپریالیزم در کشورهای اشغال شده ای هم چو افغانستان طبقه متوسط را به وجود آورده است. به این بحث های شان توجه نمایید:

۱- « بعد از سال ۲۰۰۱ میلادی و خارج ساختن طالبان از صحنه سیاسی، ورود نیروهای امپریالیزم آمریکا و ناتو همراه با سرازیر شدن پول نقد به افغانستان، زمینه سازی شکل گیری طبقه متوسط در درون شهرهای جامعه فقیر و جنگ زده افغانستان شد. ورود این پول های نقد، زمینه پیدایش موسسات غیر دولتی داخلی و بین المللی را مهیا ساخت، این نهادها و موسسات باید هنجارها و ارزش های بورژوازی جهانی هم چو (حقوق زنان و حقوق بشر و ...) را در کنار رعایت درون سازمانی به شکل گسترده تبلیغ می نمودند، موجودیت این موسسات زمینه کار کاذب برای زنان را فراهم ساخت.

علاوه بر این، رژیم تکنوکرات دست نشانده امپریالیزم نیز باید معیارهای جهانی در خصوص حقوق بشر و حقوق زنان مانند تساوی جندر را در بخش اداری رعایت می نمود که از این طریق زمینه کار برای زنان در ادارات دولتی نیز فراهم شد. این فراهم سازی کار برای زنان در نهادهای دولتی و غیر دولتی باعث علاقه مندی بیشتر زنان و دختران به فراهم گیری تحصیل، شکل گیری طبقه متوسط خصوصاً در درون شهرها شد. ... » (هفته نامه تغییر - شماره دوم - صفحه هشتم - نویسنده خانم سپیده امید)

۲- « ... سومین دسته، پرو امپریالیست های مدنی اند که پایگاه طبقاتی شان، طبقه متوسط شهری هست، که در بیست سال گذشته رشد کرده و نیم چه تخصصی از دانشگاهها دارند و یا در مسیر پروژهها چیزهای یاد گرفته اند و آن ها را طوطی وار تکرار می کنند. » (هفته نامه تغییر - شماره چهارم - صفحه اول)

۳- « این در حالی است که (بسته های پولی در پوشش پروژه) در شهرها باعث رشد قشری از طبقه متوسط شده بود (یکی از ویژگی های این قشر این است دارای تحصیلات بالا هستند) که اکثر شان جذب انجوها و فعالیت های مدنی و بست های اداری پر درآمد دولتی شدند (یعنی در آن بست امکان فساد بیشتر بود که به هزاران و گاهی به صدها هزار دالر خرید و فروش می شد.) » (هفته نامه تغییر - ویژه نامه - صفحه هفتم)

۴- « گسترش فعالیت این سازمانها [انجوها] باعث بیرون شدن زنان از خانه و وارد شدن آنها به بازار کار و فعالیت های اجتماعی و ... هم چنان زمینه رشد طبقه متوسط را مهیا ساخت. ... » (هفته نامه تغییر - ویژه نامه - صفحه ششم)

۵- « اما نیروهای تکنوکرات وابسته (پرو امپریالیست)، که دولت پوشالی را بعد از اجلاس بن در افغانستان رهبری می کردند. این نیروها که بیشتر متشکل از طبقه متوسط و با تخصص های عجیب و غریب از دانشگاه های مختلف هستند. بدترین نوع این نیروها هستند. شدیداً فریبکار، دروغ گو، وابسته و فاسد. هیچ گونه پایگاه توده ای ندارند و از پروژه های میلیون داری بر خوردارند. ... » (هفته نامه تغییر - ویژه نامه - صفحه نهم)

تمام این بحث ها بیان کننده آن است که نویسندگان " جنبش حرکت برای تغییر " هنوز در دوران رقابت آزاد یعنی قرن هجدهم و نوزدهم زندگی می کنند. آن ها هنوز درک نکرده اند که دوران رقابت آزاد جای خود را به انحصارها داده است. و انحصارها در

زندگی اقتصادی نقش قاطعی بازی می‌کند. و همین انحصارها است که سرمایه بانکی را با سرمایه صنعتی ادغام نموده، و از این طریق تمام جامعه سرمایه داری را تابع خود کرده و از طریق حسابات جاری سرمایه داران، ابتدا از چگونگی امور سرمایه شان باخبر می‌شود و سپس آن‌ها را تحت کنترل قرار می‌دهد. و به این طریق سرنوشت ایشان را تعیین می‌نماید، و بسیاری را از دور خارج می‌سازد. در دوران رقابت آزاد چون بورژوازی جوان و انقلابی بود، دموکراسی بورژوازی در جامعه قابل تطبیق بود، اما بعد از این که انحصارها بوجود آمد ارتجاع سیاسی جایگزین دموکراسی بورژوازی گردید.

« رو ساخت سیاسی این اقتصاد جدید - سرمایه داری انحصاری (امپریالیزم سرمایه داری انحصاری است) - را در بر می‌گیرد عبارت است از چرخش از دموکراسی به ارتجاع سیاسی. دموکراسی با رقابت آزاد مطابقت دارد. و ارتجاع سیاسی با انحصار منطبق است. رهیلفردینگ در کتاب سرمایه مالی می‌گوید " سرمایه مالی به هژمونی گرایش دارد نه به آزادی. " و این کاملاً درست است..... « لنین - کاریکاتوری از مارکسیزم و درباره اکونومیسم اقتصادی - صفحه ۲۸)

حال پیرامون نقل و قول‌های " جنبش حرکت برای تغییر " مکث می‌نمایم: نقل قول شماره اول " هفته نامه تغییر " شامل دو قسمت است در قسمت اول این نقل و قول چنین بحثی دارد: با «خارج ساختن طالبان از صحنه سیاسی، ورود نیروهای امپریالیزم آمریکا و ناتو همراه با سرازیر شدن پول نقد به افغانستان، زمینه ساز شکل گیری طبقه متوسط در درون شهر» گردید. در نقل سوم نیز همین مسأله را تکرار نموده و می‌گوید که: « این در حالی است که (بسته های پولی در پوشش پروژه) در شهرها باعث رشد قشری از طبقه متوسط شده بود. "، اما در اخیر این بحث می‌گوید که « اکثرشان جذب انجوها و فعالیت‌های مدنی و بست‌های اداری پر درآمد دولتی شدند (یعنی در آن بست امکان فساد بیشتر بود که به هزاران و گاهی به صدها هزار دالر خرید و فروش می‌شد.)» (تاکید از من است)

اما در شماره چهارم نقل قول انجوها را " زمینه رشد طبقه متوسط " می‌داند. همان طوری که بیان نمودم این بحث بر می‌گردد به دوران قرن هجده و نوزدهم یعنی دوران رقابت آزاد یعنی دورانی که بورژوازی جوان بود و علیه فئودالیزم مبارزه می‌نمود. در این دوران بورژوازی توان رهبری تمامی اقشار و طبقات اجتماعی را دارا بود. دموکراسی بورژوازی برای طبقه متوسط اجازه رشد می‌داد. اما با انتقال رقابت آزاد به انحصارها نه تنها که بورژوازی به رشد طبقه متوسط کمک نمی‌کند، بل که تلاش می‌نماید که او را کنترل نموده و یا از دور خارج سازد و یا این که به ایشان اجازه می‌دهد به بورژوازی بزرگ تبدیل گردند. در این مورد به لنین مراجعه می‌نمائیم:

« هنگامی که بانکها برای پند سرمایه‌دار مساب جاری نگاه

می‌دارد گویی یک عمل صرفاً فنی و فرعی انجام می‌دهد. ولی هنگامی که این معاملات توسعه می‌پذیرد و دامنه عظیمی به خود می‌گیرد آن وقت مشتت صامب انحصار، معاملات بازرگانی و صنعتی تمام جامعه سرمایه داری را تابع خود می‌نماید، و امکان می‌یابند از طریق ارتباطهای بانکی و مساب های جاری و سایر معاملات مالی ابتدا از چگونگی امور سرمایه داران گوناگون دقیقاً با خبر شوند و سپس آن‌ها را تحت کنترل خود قرار دهند و از طریق توسعه یا تمدید اعتبارات و ایجاد اشکالات یا تسهیلات در این زمینه در امور آن‌ها اعمال نفوذ نماید و بلاافره سرنوشت آن‌ها را از همه جهت تعیین نماید. میزان در آمد آن‌ها را معین کند و آن‌ها را از سرمایه مبروم سازند و یا این که به آن‌ها امکان دهند سریعاً به میزان هنگفتی بر کیمیت سرمایه خود بیفزاید و غیره و غیره. » (مجموعه آثار لنین - جلد دوم - ترجمه محمد پور هرمزان - صفحه ۱۱۳۳ - تاکیدات از من است)

« امپریالیزم به طور کلی در نتیجه تکامل سرمایه داری و ادامه مستقیم فواص اساس آن به وجود آمده است. ولی سرمایه داری در مرحله معینی از تکامل خود و آن هم در مدارج بسیار عالی تکامل خود به امپریالیزم سرمایه داری مبدل شد و این هنگامی است که بعضی از فواص اساسی سرمایه داری به نقیض خود بدل می‌شوند و در تمام جهات علایمی به وجود می‌آید و مشاهده می‌گردد که مقتص دوران انتقال از سرمایه داری به نظام اجتماعی - اقتصادی عالی‌تری است. آن‌چه از نظر اقتصادی در این جریان جنبه اساسی دارد عبارت است از تبدیل رقابت آزاد سرمایه داری به انحصارهای سرمایه داری. رقابت آزاد خصوصیت اساسی سرمایه داری و به طور کلی تولید کالایی است؛ انحصار مستقیماً نقیض رقابت آزاد است، ولی پدیده افیر در برابر پیش ما تدریجاً به انحصار بدل شد، بدین طریق که تولید بزرگ را به وجود آورد و تولید کوچک را از میدان بدر کرد، تولید بزرگ را به بزرگ‌ترین تولید مبدل نمود و تمرکز تولید سرمایه داران را بدان جا رساند که از آن انحصار به وجود آمد و هم اکنون نیز به وجود می‌آید: کارتل‌ها، سندیکاها، تراست‌ها و سرمایه یک پند ده بانکی که با آن‌ها در هم آمیخته و با میلیاردها سر و کار دارند. در عین حال انحصارها که از درون رقابت آزاد پدید می‌آیند، این رقابت را از بین نبرده بلکه مافوق آن و به موازات آن زندگی می‌نمایند و بدین طریق یک سلسله تضادهای بسیار ماد و پر شدت و اصطکاک‌ها و تضاداتی را به وجود می‌آورند. انحصار عبارت است از انتقال از سرمایه داری به نظامی عالی‌تر. » (مجموعه آثار لنین - جلد دوم - ترجمه محمد پورهرمزبان - صفحه ۱۱۸۷ - تاکید از من است)

دو نقل لنین به خوبی بیان کننده آن است که با انتقال از سرمایه داری رقابت آزاد به سرمایه داری انحصاری (امپریالیزم) نه تنها این که سرمایه داری انحصاری بقیه سرمایه داران را کنترل می‌کند، بل که حد و حدود آن‌ها را نیز تعیین می‌نماید. یا به عبارت دیگر در شرایط کنونی که سرمایه داری رقابت آزاد به سرمایه داری نوین و سیادت سرمایه به طور کلی به سیادت سرمایه مالی تبدیل شده است، میزان در آمد، توسعه و یا تحدید (یا محروم

شدن از سرمایه و یا رشد سریع به سرمایه داری بزرگ) در دست مشتی از سرمایه داران انحصاری است.

در ظرف بیست سال اشغال کشور و ورود سرمایه‌های خارجی به افغانستان نه تنها که طبقه متوسط در افغانستان رشد نکرده، بل که نسبت به بیست سال قبل ناتوان‌تر گردیده است. تعدادی از آن‌ها به بورژوازی امپریالیستی پیوند پیدا نمودند و تعدادی از دور خارج شده و تعداد هم ناتوان‌تر از قبل گردیده اند.

هدف اصلی نویسندگان "هفته نامه تغییر" از طبقه متوسط کیست؟ وقتی به نقل قول دوم و پنجم مراجعه نمائید به خوبی در می‌یابید که هدف نویسندگان "هفته نامه تغییر" از طبقه متوسط کیست.

نویسندگان "هفته نامه تغییر" در نقل قول دوم و پنجم خود "پایگاه طبقاتی پروامپریالیستی‌های مدنی" و "نیروهای تکنوکرات پروامپریالیستی" (رژیم دست‌نشانده اشغال‌گران) را طبقه متوسط می‌دانند!!

جامعه مدنی ("پروامپریالیستی‌های مدنی") چیست و چه نوع جامعه است؟ جامعه مدنی، جامعه بورژوازی است که در خدمت بورژوازی انحصاری قرار دارد. تمامی ایدئولوگ‌های این "جامعه مدنی" زیر چتر اشغال‌گران امپریالیستی و رژیم دست‌نشانده شان قرار داشتند و بسیاری شان چوکی‌های بلند دولتی را نیز اشغال نموده بودند، و تبلیغ و ترویج شان در راستای اشغال کشور بود و به نفع اشغال‌گران و رژیم پوشالی قلم فرسایی می‌نمودند و همین اکنون نیز به تبلیغ و ترویج ایده بورژوازی مصروف هستند. احسنت به این تحلیل طبقاتی!!

آیا واقعاً این نیروها "پایگاه طبقاتی، طبقه متوسط" را دارا می‌باشند؟ اگر این نیروها - جامعه مدنی - طبقه حاکمه رژیم دست‌نشانده - جایگاه طبقاتی متوسط دارند، پس بورژوازی کمپرادور بوروکرات و فئودال بوروکرات کیانند؟

هرگاه کسی به الفبای مارکسیزم - لنینیسم - مائوئیسم کوچک‌ترین آشنایی داشته باشد با این بحث با نیشخند زهر آگین می‌نگرند.

بناءً طوری که بیان گردید "نیروهای تکنوکرات" که رژیم دست‌نشانده را با "مجاهدین دیروز" تشکیل دادند به تمام معنا جایگاه بورژوازی کمپرادور - بوروکرات و فئودال بوروکرات را دارا بودند. و در اصل از این طبقات ارتجاعی نمایندگی می‌نمودند. تعدادی از "نیروهای جامعه مدنی" که "شامل در رژیم دست‌نشانده" بودند جایگاه طبقاتی شان مشخص است و بقیه نیروهای "جامعه مدنی" به عنوان ایدئولوگ‌های بورژوازی بزرگ و اشغال‌گر قلم فرسایی نمودند.

نویسندگان "هفته نامه تغییر" در نقل شماره سوم در مورد فعالین جامعه مدنی اعتراف می‌نماید که «اکثرشان جذب انجوها و فعالیت‌های مدنی و بست‌های اداری پر در آمد دولتی شدند» یعنی در آن بست امکان فساد بیشتر بود که به هزاران و گاهی به صدها هزار دالر خرید و فروش می‌شد.»

و در نقل شماره پنجم در مورد «نیروهای تکنوکرات وابسته (پروامپریالیست)، «رژیم دست‌نشانده) معترف اند که «هیچ گونه پایگاه توده‌بی ندارند و از پروژه‌های میلیون دالری برخوردارند...»

آیا کسی که در "بست‌های اداری پر درآمد" رژیم دست‌نشانده کار کند و از "پروژه‌های میلیون دالری" برخوردار باشد جزء "طبقه متوسط" محسوب می‌شود یا بورژوازی کمپرادور - بوروکرات؟ خواننده دقیقاً این جایگاه طبقاتی را درک می‌کند.

نویسندگان "هفته نامه تغییر" به کشف جدید دیگری دست یافتند و آن این که رژیم دست‌نشانده اشغال‌گران «باید معیارهای جهانی در خصوص حقوق بشر و حقوق زنان مانند تساوی جنس را در بخش اداری رعایت می‌نمود». رعایت این مسأله زمینه ساز "شکل‌گیری طبقه متوسط در درون شهرها" گردیده است! این قسمت نقل و قول توجه نمائید:

«علاوه بر این، رژیم تکنوکرات دست‌نشانده امپریالیسم نیز باید معیارهای جهانی در خصوص حقوق بشر و حقوق زنان مانند تساوی جنس را در بخش اداری رعایت می‌نمود که از این طریق زمینه کار برای زنان در ادارات دولتی نیز فراهم شد. این فراهم سازی کار برای زنان در نهادهای دولتی و غیر دولتی باعث علاقه مندی بیشتر زنان و دختران به فراهم‌گیری تحصیل، شکل‌گیری طبقه متوسط خصوصاً در درون شهرها شد...» (هفته نامه تغییر - شماره دوم - صفحه هشتم - نویسنده خانم سپیده امید)

این بحث کاملاً مضحک و افتضاح است. همان طوری که قبلاً گفته شد که با تولد امپریالیسم دموکراسی جای خود را به ارتجاع سیاسی داد، یا به عبارت دیگر امپریالیسم یعنی ارتجاع سیاسی. بحث «معیارهای جهانی حقوق بشر و حقوق زنان مانند تساوی جنس» در جامعه طبقاتی یک بحثی کاملاً پوچ و بی‌معنی است. در کشورهای امپریالیستی هیچ یک از این حقوق در نظر گرفته نمی‌شود، پس چطور رژیم پوشالی این معیارها را در نظر گرفته و عملی نموده است. امپریالیسم و تمامی رژیم‌های ارتجاعی نه می‌خواهند و نه می‌توانند که "حقوق بشر و حقوق زنان" و به خصوص تساوی جنس را در نظر بگیرند. این کار فقط با لغو مالکیت خصوصی امکان پذیر است. بحث "هفته نامه تغییر" به این معنی است که امپریالیسم خواهان لغو مالکیت خصوصی است و آهسته آهسته در این مسیر گام بر می‌دارد! امروز سیاه پوست در امریکای "متمدن" طبقه پست به شمار می‌رود و پولیس سفید پوست حق دارد که در بین بازار، زانوی خود را روی گلوی سیاه پوست بگذارد و آن قدر فشار دهد تا بمیرد. و حقوق زنان آن قدر در نظر گرفته می‌شود که حق سقط جنین از آن‌ها سلب است. این است معنی حقیقی "حقوق بشر" و "حقوق زنان" در کشورهای "متمدن". درباره "حقوق بشر" و "حقوق زنان" بعداً به تفصیل صحبت خواهیم نمود.

ادامه دارد

۲۳ / ۴ / ۱۴۰۲ خورشیدی

۱۴ / ۷ / ۲۰۲۳ میلادی

پیام های حمایت از فیصله های سومین پلینوم دور سوم کمیته مرکزی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان

پیام حمایت از فیصله های سومین پلینوم دور سوم کمیته مرکزی

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان

به کمیته مرکزی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان!

تاکید بر آن داشت که هرگاه منافع اشغال‌گران امپریالیست و بخصوص اشغال‌گران امریکایی تقاضا نماید حاضر اند که از خیر تمام شعارهای شان بگذرند و تمامی دست‌پروردگان و اجیران دیروزی و امروزی خود را زیر یک چتر تحت لوای به اصطلاح حکومت همه شمول اسلامی جمع نمایند. زیرا امپریالیست‌ها بر خائن‌ترین، جنایت‌کارترین و قرون وسطا ترین افراد متکی است. اما تسلیم شدگان بر این باور نبودند و اشغال کشور را به فال نیک گرفتند و برای اشغال‌گران گلو پاره نمودند.

اشغال‌گران امریکایی بعد از امضاء "توافق‌نامه صلح" با طالبان روی یک دولت پسا توافق که متشکل از تمامی دست‌پروردگان دیروزی و امروزی شان، تکنوکرات‌های آمده از غرب بشمول تسلیم شدگان به اصطلاح چپ پا فشاری داشتند. بعد از گذشت زمان و تماس‌های مکرر دیپلمات‌های بلند پایه امریکایی با طالبان در قطر، امپریالیزم امریکا به این نتیجه رسید که از خیر دولت "همه شمول" بگذرد و دولت را دو دسته به طالبان تسلیم نماید.

بعد از این‌که طالبان در ۲۴ اسد سال ۱۴۰۰ خورشیدی (۱۵ آگست ۲۰۲۱ میلادی) توسط اشغال‌گران امریکایی برای بار دوم به قدرت رسیدند، حزب ما باز هم مبارزاتش را به عنوان نیروهای دست‌نشانده اشغال‌گران به پیش برد و تحلیل جامع و همه جانبه تحت عنوان "به قدرت رسیدن دو باره طالبان در افغانستان و بازی‌های پشت پرده اشغال‌گران امریکایی" را ارائه نمود. در این جزوه با صراحت بیان گردیده که:

«در "توافق‌نامه صلح میان طالبان و امریکایی‌ها" صریحاً بیان گردیده که امریکایی‌ها حق نظارت از تطبیق "توافق‌نامه صلح میان طالبان و امریکا" را در مناطق تحت کنترل طالبان دارد. و در ضمن روابط میان ایالات متحده امریکا و طالبان نه تنها قبل از تشکیل حکومت اسلامی پسا توافق، بل که بعد از ایجاد این دولت مثبت خواهد بود. طالبان هرگز از "توافق‌نامه صلح" با امریکایی‌ها عدول نخواهند کرد، بل که بطور ضمنی "توافق‌نامه امنیتی میان رژیم دست‌نشانده و ایالات متحده امریکا" و "اعلامیه مشترک جمهوری اسلامی افغانستان و ایالات متحده امریکا" را به رسمیت خواهد شناخت.

همان طوری که استعمارگران انگلیسی در ظرف هشتاد سال اشغال افغانستان نیازی به نیروی نظامی به استثنای سه جنگ افغان - انگلیس، در افغانستان نداشتند و فقط افغانستان را طبق قراردادهای تحمیلی و اسارت بار تحت کنترل گرفته بودند، امپریالیزم امریکا نیز بعد از سقوط و فروپاشی رژیم پوشالی و به قدرت رسیدن طالبان از این روش استفاده خواهد نمود.»

طالبان در "توافق‌نامه صلح" با امریکایی‌ها، "توافق‌نامه امنیتی" و "اعلامیه مشترک" میان اشغال‌گران امریکایی‌ها و رژیم پوشالی غنی را به طور ضمنی پذیرفتند، چون طالبان به خوبی آگاهند که با در دست گرفتن قدرت سیاسی به حمایت مالی امریکایی‌ها نیازمند اند.

کمیته منطقه هفتم قوس حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان صمیمانه‌ترین درودهای سرخ و انقلابی خود را هم از جانب خود و هم به نمایندگی از تمامی اعضا و هواداران حزب در منطقه هفتم قوس بخاطر تدویر موفقانه سومین پلینوم کمیته مرکزی سوم حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان به رفقای کمیته مرکزی حزب و تمامی اعضا و هواداران حزب در داخل و خارج کشور تقدیم می‌نماید.

ما بی‌نهایت خوش‌حالیم از این‌که در اوضاع و شرایط کاملاً اختناق آور، حزب ما توانسته که سومین پلینوم دور سوم کمیته مرکزی را موفقانه تدویر نماید و موفقانه آن را اختتام بخشد.

کمیته هفتم قوس تدویر موفقانه پلینوم سوم کمیته مرکزی سوم را به عنوان یک موفقیت بزرگ حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان محسوب نموده و این موفقیت را به رفقای کمیته مرکزی حزب و تمامی منسوبین حزب در داخل و خارج کشور شادباش می‌گوید.

ما به خوبی آگاهیم که حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان از زمان ایجادش تا کنون با افت و خیزهای فراوانی رو به رو گردیده، اما در میدان مبارزه سرافراز از این مبارزات بیرون آمده است. زیرا حزب ما هیچ‌گاه از خط و مشی اساس نامه حزب عدول نکرده و مبارزاتش را طبق خط و مشی اساس نامه خود تعقیب نموده است.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان در زمان اشغال کشور توسط امپریالیست‌ها به رهبری امپریالیزم اشغال‌گر امریکا به خوبی توانست که مبارزاتش را علیه اشغال‌گران امپریالیست، رژیم پوشالی و اشغال‌گران داعشی بعنوان دشمنان عمده کشور و مردمان کشور به پیش برد. و در ضمن این مبارزات را علیه طالبان به عنوان دشمن غیر عمده در همه سطوح به پیش برد. و بعد از سرو سر پیدا نمودن طالبان با اشغال‌گران امریکایی چهره ارتجاعی سازش کارانه شان را افشاء نمود، و بعد از امضای "توافق‌نامه صلح" با اشغال‌گران امپریالیست امریکایی، مبارزاتش را علیه شان بعنوان نیروهای تسلیم شده به اشغال‌گران امریکایی به پیش برد. ارگان نشراتی حزب (شعله جاوید دور سوم و دور چهارم) مؤید آن است.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان در ارگان نشراتی اش همیشه

فیصله‌های پلینوم سوم حرکت نموده و در جهت استحکام و گسترش حزب و تطبیق اصولی و خلاقانه استراتژی مبارزاتی و تاکتیک‌های مبارزاتی حزب گامی به جلو برداریم. و تمام رفقا در این زمینه با ما هم‌گام شوند.

در شرایط خفقان آور کنونی، با آن که موانع متعددی سر راه مبارزاتی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان قرار دارد، ما معتقدیم که حزب ما جدأ تلاش می‌ورزد تا این موانع را از سر راهش بردارد و از مرحله تدارک به مرحله برپایی و پیش‌برد جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی گام بردارد.

بناءً کمیته هفتم قوس بعد از مطالعه دقیق فیصله‌های پلینوم سوم کمیته مرکزی حزب، تمامی فیصله‌های پلینوم سوم را فیصله‌های اصولی، درست و به موقع دانسته و تعهد می‌نماید که با تمام قوت و توان خویش در اجرای هر یک از فیصله‌ها بکوشد.

با دروذهای سرخ و انقلابی

زنده باد حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان

کمیته منطقه هفتم قوس

۵ سنبله ۱۴۰۲ خورشیدی

در "توافق‌نامه امنیتی" میان رژیم دست‌نشانده غنی و امریکا، اشغال‌گران امریکایی متعهد گردیدند که سالانه مبلغ پنج میلیارد دالر امریکایی برای آموزش و تجهیزات نیروهای نظامی رژیم پوشالی بپردازند. و در "اعلامیه مشترک" میان رژیم پوشالی غنی و اشغال‌گران امریکایی مجدداً این حمایت مالی برای حمایت از آموزش، تجهیزات و پایداری نیروهای امنیتی و دفاعی افغان‌ها مورد تأکید قرار گرفته است.

طالبان بعد از رسیدن به قدرت توسط اشغال‌گران امریکایی هرگز این لقمه چرب را از دست نخواهند داد. زیرا آن‌ها برای آموزش و تجهیز نیروهای امنیتی خویش نیاز به چنین کمک مالی دارند.

امپریالیزم امریکا طبق "توافق‌نامه استراتژیک"، "توافق‌نامه امنیتی" و "اعلامیه مشترک" که با رژیم پوشالی منعقد نموده بودند و طالبان آن را به طور ضمنی پذیرفته اند، افغانستان را مانند دوران امپریالیزم انگلیس کنترل خواهند نمود.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان معتقد است که با بیرون شدن نیروهای نظامی و غیر نظامی اشغال‌گران از افغانستان، حالت مستعمراتی کشور تغییر نکرده، بل که شکل آن خفیف‌تر گردیده است. تا زمانی که این توافق‌نامه‌های تحمیلی و اسارت بار که شبیه توافق‌نامه‌های ننگین "گندمک و دیورند" می‌باشد، پا بر جا باقی بماند حالت مستعمراتی کشور کماکان باقی خواهند ماند

کمیته منطقه هفتم قوس امید وار است که بعد از پلینوم سوم دور سوم کمیته مرکزی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان بتوانیم طبق

پیام حمایت از کمیته هواداران حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان در اروپا:

به حمایت از فیصله‌های سومین پلینوم دور سوم کمیته مرکزی حزب

می‌سازد. مناسبات اسارت بار امپریالیستی بدون موجودیت مناسبات قرون وسطایی در کشورهای عقب نگه داشته شده مستعمره - نیمه مستعمره - نیمه فئودالی مقدور نمی‌باشد. بناءً افغانستان کماکان یک کشور مستعمره - نیمه فئودالی است، وظیفه و رسالت ما است که علیه امارت اسلامی افغانستان، به عنوان دست‌نشانده‌گان امپریالیزم امریکا مبارزات خود را هر چه جدی تر به پیش بریم و دوز و کلک‌های امپریالیزم امریکا و دست‌نشانده‌گان شان را افشاء سازیم، و باید خود را برای سرنگونی رژیم قرون وسطایی (دست‌نشانده امپریالیزم امریکا) و لغو کلیات امتیازات امپریالیزم از کشور از طریق برپایی و پیش‌برد جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی (شکل مشخص کنونی جنگ خلق) آماده سازیم.

به تمامی رفقای حزب موفقیت و بهروزی آرزومندیم!

زنده باد حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان

کمیته هواداران حزب در اروپا

۲۴ سنبله ۱۴۰۲ (۱۵ سپتامبر ۲۰۲۳ م.)

رزمندگان معتقد و باورمند به (مارکسیزم - لنینیزم - مائوئیزم)، اعضای کمیته‌ی مرکزی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان!

ما نشست کمیته مرکزی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان را در پلینوم دور سوم کمیته مرکزی را یک نشست خیلی سازنده، با رعایت کامل اصول و ضوابط انقلابی ارزیابی می‌کنیم.

در این نشست نخستین اصلی که اصل (وحدت - مبارزه - وحدت) و دومین اصلی که اصل (انتقاد و انتقاد از خود) است، به صورت جدی رعایت گردیده است.

کمیته هواداران حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان در اروپا به صورت قطع از پلینوم دور سوم کمیته مرکزی حمایت و پشتیبانی می‌کند.

بعلاوه، تدویر این پلینوم را در شرایط نکبت‌بار حاکم بر مردم ستم دیده کشور را به کمیته‌ی مرکزی حزب و همه اعضای حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان تبریک و تهنیت می‌گوئیم.

روی کار آوردن دوباره طالبان توسط امپریالیزم و انتخاب این موجودات با بینش و ذهنیت قرون وسطایی توسط یک قدرت غارتگر جهانی، یک واقعیت اسارت‌بار دو نیروی دشمن استقلال کشور و آزادی مردمان کشور را با ماهیت ددمن‌شانه شان رسوا

پیام حمایت از طرف کمیته منطقی شماره (۴۴)

تصویب و فیصله‌های سومین پولینوم دور سوم کمیته مرکزی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان را حمایت می‌نماییم!

به خود می‌بالیم از اینکه درفش مبارزه و انقلاب بیشتر از هر روز، در سرزمین ستم‌دیده‌ترین مردم جهان با عزم آهنین و نیروی فولادین به اهتزاز در می‌آید. در برهه از تاریخ اجتماعی این سرزمین تنها حزب که صدای آزادی، مبارزه و عدالت را در میان ستم دیدگان بلند می‌نماید؛ حزب کمونیست مائوئیست افغانستان است.

کمیته واحد شماره ۴۴ تصویب فیصله‌های سومین پولینوم دور سوم کمیته مرکزی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان را حمایت نموده و با جان و دل از همه تصمیمات و تصویبات آن پیروی می‌نماید. برای تطبیق آن از هیچ نوع فداکاری دریغ نمی‌ورزد.

درباره خطرناک تاریخ این سرزمین که امپریالیزم تسلط

پیام حمایت از سومین پلینوم

دور سوم کمیته مرکزی حزب

درد خدمت تمام رفقای کمیته مرکزی!

بسیار خرسندم که خود را در جمع شما عزیزان می‌بینم و برگزاری موفقانه سومین پلینوم را برای شما شادباش می‌گویم.

مطالب مندرج پلینوم سوم کمیته مرکزی حزب را مطالعه نمودم و نکات بسیار مهمی را ایراد فرموده‌اید. قابل یادآوری است که از تمام فیصله‌های به عمل آمده حمایت خود را اعلام میدارم.

امیدوارم که مردم زجر کشیده افغانستان از چنگال خونین دژ بنیادگرایی ملامشاهی طالبی توسط نیروهای جانفدای حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان نجات یابند و درین راستا گام‌های موثر تک‌تک رفقا را آرزومندم.

زنده باد آزادی

مرگ بر دشمنان مردم افغانستان

داکتر طه

میلان - ایتالیا

17 سپتامبر 2023 م.

خود را توسط ارتجاعی‌ترین گروه بر مردم ستم‌دیده این خطه استحکام بخشیده است، تنها راه نجات مردم ستم‌دیده افغانستان و هدف عمده، مبارزه بر علیه نظام فرسوده ارتجاعی طالبی و داعشی که نماینده و مزدوران امپریالیزم اند، می‌باشد. این مبارزه بر اساس مشی روشن و علمی تنها حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان تحقق بخشیده می‌شود.

ما بر آنیم که درفش آزادی را با انسانی‌ترین مبارزه در روستاها و شهرهای افغانستان به اهتزاز در آوریم و از این امر در هیچ زمانی دریغ نمی‌ورزیم.

درودهای انقلابی و رفیقانه

کمیته منطقی شماره ۴۴

۱۷ سنبله ۱۴۰۲ خورشیدی

وطن‌دار، دلیر من!

وطن‌دار دلیر من! بنام چشم مست را

وطن در انتظار بازوی کشورگشای توست

به خاک افکن، به خون تر کن، به بادش ده، در آتش سوز!

از این بدتر چه می‌باشد که دشمن در سرای توست؟

نگاه آرزومند وطن سوی تو می‌بیند

که روز امتحان خنجر جنگ‌آزمای توست

ز فریاد تفنگت جز صدای حق نمی‌آید

ز خیبر تا مدینه گوش‌ها وقف صدای توست

چه زیباتر از این نقشی که بیند دیده تاریخ

که تو خنجر به کف، دشمن فتاده زیر پای توست

پیام حمایت هواداران حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان از کشور ایران

یقین کامل داریم که راه بیرون رفت از تمام معضلات و مشکلات موجوده، روی دست گرفتن فیصله های اخیر پلینوم سوم کمیته مرکزی، استحکام و گسترش حزب و پیشروی به سوی جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی تا به سرحد رهایی از چنگال خون آشام امپریالیزم و سگان زنجیری اش می باشد.

برای رفقا آرزوی موفقیت داریم و خود را مکلف به اجرای تصامیم و فیصله هایشان ملزم میدانیم.

موفق باشید

واحد هواداران حزب در ایران

13 عقرب 1402 خورشیدی

به رفقای کمیته مرکزی درود گرم خود را تقدیم می کنیم.

ما جمعی از هواداران حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان در ایران، فیصله های سومین پلینوم دور سوم کمیته مرکزی حزب را مطالعه نمودیم و خود را مکلف می دانیم که مطابق فیصله های به عمل آمده با رفقای خود در داخل افغانستان و همچنان رفقای بیرون از افغانستان گام های موثر برداریم.

فشار مضاعف که اخیراً از طرف رژیم آخندی برسر قدرت ایران بالای مهاجرین آمده است، دمار از روزگار مهاجرین ما در آورده است. با روی کار آمدن امارت اسلامی که توسط امپریالیزم لجام گسیخته امریکا دوباره قدرت را به دست گرفتند، باعث تشدید مهاجرت از داخل کشور به ایران شده است که این نیز به نوبه خود بر فقر، محرومیت، دربدری، آوارگی مردمان ستمدیده ما افزوده است. از یک طرف حاکمیت ارتجاعی بر سر قدرت در افغانستان و از سوی دیگر حاکمیت ارتجاعی آخندی ایران فشارهای سیاسی - اقتصادی بالای مهاجرین را تشدید کرده است.

پیام حمایت از فیصله های سومین پلینوم دور سوم کمیته مرکزی

سیاسی قرار داد و از سوی دیگر باعث گردید که اکثریت احزاب مائوئیست به شمول حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان علیه این رویزیونیزم جدید به مبارزه برخیزند. خوشبختانه حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان درین راستا پیشگام بوده و موفقانه مبارزات ایدئولوژیک - سیاسی را به پیش برده است.

تدویر سومین پلینوم دور سوم کمیته مرکزی حزب با قاطعیت هرچه تمام بر تداوم چنین مبارزاتی بخاطر ایجاد اصولی یک مرکزی بین المللی مائوئیستی تاکید ورزیده و ما خود را مسئول میدانیم که درین راه از هیچگونه سعی و تلاشی برای تطبیق فیصله های به عمل آمده سومین پلینوم دور سوم کمیته مرکزی دریغ نورزیم.

برای تک تک رفقا تدویر و اختتام موفقانه سومین پلینوم را بار دیگر شادباش گفته و دستان شان را به گرمی می فشاریم.

زنده باد حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان

کمیته روابط بین المللی

۵ سنبله ۱۴۰۲ خورشیدی

به رفقای کمیته مرکزی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان!

کمیته روابط بین المللی حزب (IRC - CMPA) درود گرم و انقلابی خود را خدمت تک تک رفقای کمیته مرکزی تقدیم میدارد و تدویر موفقانه و افتخار آمیز سومین پلینوم دور سوم کمیته مرکزی را شادباش می گوید.

به یقین کامل در شرایط و اوضاع بین المللی که مرکز بین المللی مائوئیستی در سطح جهان هنوز وجود ندارد و تمامی احزاب مائوئیست جهان از نبود آن رنج می برند، مبارزات پیگیر و همه جانبه کمیته مرکزی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان برای ایجاد اصولی چنین مرکزی قابل قدر است.

انحرافات عمیق ایدئولوژیک و عملکردهای انحلال طلبانه و تسلیم طلبانه در حزب کمونیست پیرو، رویزیونیزم پارچندای باترای در حزب کمونیست نیپال (مائوئیست) و رویزیونیزم پسا مارکسیستی - لنینیستی - مائوئیستی - هومانستی در حزب کمونیست انقلابی امریکا و فرو غلطیدن حزب کمونیست ایران (مارکسیست - لنینیست - مائوئیست) و تبدیل آن به دنباله روانان رویزیونیزم آواکیان و انحلال کمیته جنبش انقلابی انترناسیونالیستی از یک سو ضربه بسیار محکمی بر مرکز بین المللی مائوئیستی به بار آورد که برای مدتی سایر احزاب را در سردرگمی ایدئولوژیک -

پیام حمایت از فیصله‌های سومین پلینوم دور سوم کمیته مرکزی

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان

به کمیته مرکزی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان! ایدئولوژیک - سیاسی در سطح بین المللی به وجه احسن به پیش برده است.

کمیته منطوقی ۱۳ میزان فیصله‌های به عمل آمده سومین پلینوم کمیته مرکزی حزب را مطالعه نموده و فیصله‌ها را اصولی، درست و به موقع دانسته و با قاطعیت از فیصله‌های پلینوم سوم کمیته مرکزی حزب حمایت نموده و امیدواریم بتوانیم طبق فیصله‌ها و رهنمودهای رفقای کمیته مرکزی حرکت نموده و در جهت استحکام و گسترش حزب و تطبیق اصولی و خلاقانه استراتژی مبارزاتی و تاکتیک‌های مبارزاتی حزب گام‌های هرچه موثر تر به پیش برداریم.

زنده باد حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان

کمیته منطوقی ۱۳ میزان

۲۴ عقرب ۱۴۰۲ خورشیدی

کمیته منطوقی ۱۳ میزان درودهای سرخ و انقلابی خود را هم از جانب خود و هم به نمایندگی از تمامی اعضا و هواداران حزب در منطقه بخاطر تدویر موفقانه سومین پلینوم کمیته مرکزی حزب به رفقای کمیته مرکزی حزب و تمامی اعضا و هواداران حزب در داخل و خارج از کشور تقدیم می‌نماید.

جای بس مسرت و خوشحالی است که در شرایط خفقان آوری که امارت اسلامی ملاحاهی طالبان با بدترین حالت اختناق بر کشور چیره گشته، حزب ما توانسته است سومین پلینوم دور سوم کمیته مرکزی را با موفقیت تدویر نموده و موفقانه اختتام بخشد.

به یقین کامل باید گفت که به خود می‌بالیم که حزب ما در طی حیات سیاسی خود هیچ‌گاه از خط و مشی اساسناموی عدول نکرده و مبارزاتش را طبق خط و مشی مطروحه در اساسنامه در مبارزه با انواع و اقسام اپورتونیزم، رویزونیوم، انحلال طلبی، تسلیم طلبی‌های ملی و طبقاتی و مبارزات

اصل متن به زبان انگلیسی است که توسط (کمونیست‌های انقلابی افغانستان) به ایمیل آدرس شعله جاوید ارسال شده است.

پیام همبستگی با مردم فلسطین

انتخاب کنند که تسلیم شوند یا اسلحه بگیرند و از خود دفاع کنند تا زنده بمانند. با این حال، وقتی صحبت از فلسطینی‌ها می‌شود، امپریالیست‌های آمریکایی، انگلیسی، فرانسوی و هلندی ادعا می‌کنند که اسرائیل حق دفاع از خود را دارد. درست است، اما فلسطینی‌ها چطور؟ چرا حق دفاع از خود را از آنها سلب می‌کنند؟

رژیم صهیونیستی سال‌هاست که آب، برق، دارو و مصالح ساختمانی بیش از دو میلیون فلسطینی در نوار غزه را قطع کرده است. آیا این اقدام غیرانسانی «حق اسرائیل برای دفاع از خود» است؟ رژیم صهیونیستی حتی به سوی غیرنظامیان فلسطینی شلیک می‌کند، منازل مسکونی آنها را تخریب می‌کند، آنها را از خانه‌هایشان بیرون می‌کند و به جای آنها برای

در ۲ نوامبر ۱۹۱۷، آرتور بالفور، وزیر خارجه بریتانیا، بیانیه بالفور را از طرف دولت امپریالیستی بریتانیا صادر کرد. وی در این بیانیه اظهار داشت: «دولت اعلیحضرت به ایجاد خانه ملی برای مردم یهود در فلسطین نظر مثبت دارد». در آن زمان، کل خاورمیانه، از جمله مصر، به استثنای ایران، بخشی از امپراتوری عثمانی بود. بیانیه بالفور که هدف آن تشکیل کشور صهیونیستی در فلسطین بود به تصویب پارلمان و مجلس اعیان بریتانیا رسید.

از آن زمان، مردم فلسطین به طور سیستماتیک در معرض قتل عام، پاکسازی قومی، تبعیض، و سلب مالکیت از زمین‌ها و خانه‌های خود قرار گرفته‌اند. بیش از نیم قرن است که فلسطینیان با دوراهی مرگ و زندگی روبرو بوده‌اند. آنها باید

کمونیست های انقلابی افغانستان به عنوان بخشی از جنبش جهانی طبقه کارگر حمایت خود را از مبارزات مسلحانه مردم فلسطین اعلام می دارند. ما معتقدیم که مردم فلسطین تنها با نگاه علمی به جهان و اتحاد با دیگر مستضعفان و سرنگونی رژیم صهیونیستی برای رهایی خود می توانند به پیروزی دست یابند. حماس و هر سازمان اسلامی دیگر فرصت های آزادی را از مردم فلسطین می گیرد و آنها را از مردم اروپا و سایر نقاط جهان منزوی می کند.

مرگ بر امپریالیسم!

مرگ بر رژیم صهیونیستی!

به پیش برای ایجاد یک حزب کمونیست واقعی در افغانستان!

کمونیست های انقلابی افغانستان

۸ اکتبر ۲۰۲۳

یهودیان شهرک می سازد. هزاران فلسطینی در زندان های اسرائیل زندانی هستند. هیچ یک از این اقدامات به عنوان نقض «حقوق بشر» توسط امپریالیست ها تلقی نمی شود. «اسرائیل حق دارد از خود دفاع کند» این شعار است که هر بار فلسطینیان دست به هر اقدامی می زنند تکرار می شود.

حمایت از رژیم صهیونیستی که به دنبال نابودی یک ملت است، راه را برای ظهور سازمان های افراطی اسلامی مانند القاعده، داعش و طالبان هموار می کند. این وضعیت برای مردم در سراسر جهان غیرقابل تحمل شده است. انباشت ثروت امپریالیسم از طریق جنگ ها، قتل عام، تحریم ها، زورگویی ها، اشغال ها و تامین مالی سازمان های اسلامی، مردم خاورمیانه و جنوب آسیا را به اعماق فقر، بیکاری و تخریب محیط زیست سوق داده است. زندگی برای مردم آسیا، آفریقا و آمریکای لاتین دشوارتر از همیشه شده است. به طور خلاصه، امپریالیسم سرمایه داری مردم جهان را ویران کرده است.

این وضعیت برای رژیم های جنایتکار مانند طالبان در افغانستان و جمهوری اسلامی در ایران دلایل موجهی برای مخالفت با امپریالیسم فراهم می کند. مردم آسیا، آفریقا و آمریکای لاتین نجاتی جز جنگ خلق تحت رهبری حزب پیشتاز طبقه کارگر ندارند. رهبری که مسلح به دانش انقلابی علمی و قیام های توده ای، اعلام می کند که بس است و زنجیره ناگسستنی امپریالیسم را می شکند.

حزب کمونیست اسرائیل:

دولت نتایهاو مسولیت کامل تشدید تشنج ها را بر عهده دارد!

حزب کمونیست اسرائیل و هداش مسولیت کامل تشدید تشنج شدید و خطرناک چند ساعت اخیر را که به قیمت جان بسیاری از شهروندان بی گناه تمام شده بر عهده دولت راست فاشیست قرار میدهند. در پایان یک هفته تکان دهنده که در آن شهرک نشینان تحت حمایت دولت خود در سرزمین های اشغالی آدم کشتند، از مسجد الاقصی هتک کردند و یک قتل عام دیگر را درخواره به راه انداختند، ما صبح امروز با تشدید جدی تشنج ها روبرو شدیم، که کل منطقه را در معرض یک جنگ منطقه ئی و خطرناک - که دولت جناح راست از روز اول به آن دامن زده است، قرار می دهد.

حزب کمونیست اسرائیل (CPI) و جبهه دموکراتیک برای صلح و برابری (هداش) روز شنبه در بیانیه ای درباره تشدید درگیری نظامی بین حماس و نیروهای اسرائیلی، سیاست های اشغال جنایتکارانه دولت راست افراطی نتایهاو را مقصر دانسته و بر خطرات بزرگی که این سیاست برای صلح در منطقه ایجاد می کند، تاکید کردند.

در این بیانیه آمده است: "جنايات دولت دست راستی فاشیست برای حفظ اشغال منجر به جنگ منطقه ئی می شود که باید متوقف شود. حتی در چنین روزهای سختی، ما هم چنان به صراحت هرگونه آسیب به غیر نظامیان بی گناه را محکوم می کنیم و خواستار در امان ماندن آنها از خونریزی هستیم. ما به همه خانواده های قربانیان اشغال، عرب و یهودی به یکسان، تسلیت می گوئیم."

می خواهند که فوراً برای ساکت کردن طبل جنگ و آغاز " گام هائی که می تواند منجر به پیشبرد راه حل سیاسی شود، مداخله کند. "

حزب کمونیست اسرائیل و هداش نسبت به اقدامات انتقام جویانه علیه شهروندان عرب فلسطینی و به ویژه ساکنان شهرهای مختلط و روستاهای ناشناخته در نقب - که پیش از این به دلیل بی توجهی دولت به زندگی خود و نبود زیر ساخت ها در شهرک ها هزینه های سنگینی را پرداخته اند، هشدار می دهند. بر بستر این واقعیت، این وظیفه نیروهای منطقی در اسرائیل، یهودیان و اعراب است که صدای خود را در مقابل هر گونه تلاش برای تحریک علیه کل جمعیت یا گرفتن قانون در دستان خود، بلند و رسا ابراز کرده و فعالیت های مشترک را ترویج کنند، که به مفهوم بی گرفتن یک زندگی به هنجار، بدون اشغال، تبعیض و سلطه - یک زندگی توأم با صلح، برابری و دموکراسی واقعی برای همه است.

شامگاه شنبه، اوfer کاسیف " Ofer Cassif " عضو هداش در کنست، ویدیویی را در رسانه های اجتماعی منتشر کرد:

« هیچ چیز جنایات و قتل های عام را مانند آن چه امروز در جنوب اسرائیل انجام میشود، توجیه نمی کند. اما همان طور که مدت ها پیش هشدار داده بودم، نشانه های روشنی برای وخامت اوضاع وجود داشت: تاوان سنگینی برای جنایات اشغالگران، محاصره غزه و استکبار حکومت کاهانی نژادپرست خواهیم پرداخت. هیچ راه حل نظامی وجود ندارد، تنها راه حل سیاسی - پایان اشغال و استقلال فلسطین است. »

حزب کمونیست اسرائیل

7 اکتوبر 2023 م.

خانه ای در مرکز اسرائیل که با راکت پرتاب شده از سوی حماس از نوار غزه آسیب دیده است. ۷ اکتوبر ۲۰۲۳

(عکس: Magen David Adom)

" وقایع امروز مسیر خطرناکی را که دولت نتانیاهو و شهرک نشینان کل منطقه را به آن سوق می دهند، نشان میدهد و یک بار دیگر برجسته می کند که هیچ راهی برای مدیریت مناقشه یا حل و فصل نظامی آن وجود ندارد - تنها یک راه حل وجود دارد: پایان دادن به اشغالگری و به رسمیت شناختن مطالبات و حقوق مشروع مردم فلسطین. پایان اشغال و برقراری یک صلح عادلانه، نفع مشترک و بارز هر دو خلق در این کشور است."

حزب کمونیست اسرائیل و هداش " نگرانی عمیق خود را در مورد استفاده دولت نتانیاهو از تحولات اخیر برای انجام یک حمله انتقام جویانه به نوار غزه ابراز کرده و از جامعه بین المللی و کشورهای منطقه

حزب کمونیست فلسطین:

حمایت همه جانبه از مقاومت فلسطین در برابر اشغالگری فاشیستی

توده های خلق های آزاده می خواهد که در شهرها و کشورهای مختلف برای حمایت از مقاومت مردم ما تظاهرات کنند و پیام روشنی را برای همه هنجارسازان (عادی سازان) و سر سپردگان آن ارسال کنند، که آرمان مردم ما بزرگ باقی خواهد ماند و به دلیل بی کفایتی و اقامه دعوی آنها در آستانه دولت موجود، از بین نخواهد رفت و فراموش نخواهد شد.

سربلندی و جاودانگی بر شهیدان!

شفای عاجل برای اسیران!

زنده باد مبارزه مردم فلسطین!

ما قطعاً پیروز خواهیم شد!

حزب کمونیست فلسطین

7 اکتوبر 2023 م.

حزب کمونیست فلسطین پشتیبانی کامل خود را از مقاومت مردم فلسطین، که صبح امروز با حمله همه جانبه به شهرک های اطراف نوار غزه، موسوم به « طوفان الاقصی »، به اوج خود رسید، اعلام می کند.

دشمن صهیونیستی در نتیجه سیاست های نژادپرستانه و فاشیستی خود، سیاست های کشتار، تبعیض، حمله به مقدسات و مصادره زمین چه انتظاری داشت؟ این نتیجه منطقی تمامی ویرانگری ها و سماجت اشغالگر است. این نتیجه ناکامی تشکیلات خودگردان فلسطین است که جز محکومیت شفاهی این حملات و تجاوزات مکرر رژیم صهیونیستی کاری انجام نداده است.

در حالی که ما در حزب کمونیست فلسطین، جانبداری مطلق خود را در جبهه مقاومت و مردم خود در برابر حملات صهیونیست ها اعلام میکنیم، بر اهمیت وحدت در همه صحنه ها تاکید می ورزیم و این که نباید نوار محاصره شده غزه را در این نبرد تنها بگذاریم.

حزب کمونیست فلسطین هم چنین از توده های ملت عرب ما و

بیانیه حزب کمونیست هند (مائوئیست)

بخش اول

وضعیت کنونی بین المللی، داخلی - وظایف ما

تاریخ نشر: ۱۹ - آگست - ۲۰۲۳ م.

ترجمه: کمیته روابط بین المللی

۳. تضاد بین کشورهای امپریالیستی و گروه های سرمایه داری انحصاری (مونوپل).

تضاد میان امپریالیزم و ملیت ها و مردمان تحت ستم تضاد عمده است. اجازه دهید تحولات دو سال گذشته و وضعیت مساعد انقلاب را تحلیل کنیم.

تضاد میان امپریالیزم و ملیت ها و مردمان تحت ستم، در سه دهه گذشته از طریق گماشته گان شان، سرمایه داران بوروکراتیک کمپرادور و ملاکین در کشورهای آسیایی، افریقایی و امریکای لاتین، پالیسی های گلوبالایزیسیون جهانی را به راه انداخته است. آنها ثروت طبیعی، نیروی ارزان کار و بازارها را به طور بی رویه از طریق سرمایه گذاری مستقیم خارجی، قرضه ها و کمک ها غارت می کنند. آنها از طریق سرمایه گذاری سازمان های خارجی و احتکار بازار، پس انداز افراد طبقه متوسط جامعه را غارت می کنند. امپریالیست ها در کشورهای خود تعرفه های بالایی بر واردات وضع می کنند و از سیاست های حمایتی پیروی می کنند. از سوی دیگر کشورهای عقب مانده را تحت فشار قرار می دهند که بر صادرات خود تعرفه های بالایی وضع نکنند.

امریکا و متحدانش بریتانیا، فرانسه و آلمان جنگ های تجاوزکارانه علیه کشورهای که به دستورات شان توجهی نکرده است، برنامه ریزی کرده اند.

حاکمان کمپرادور به عنوان بخشی از جهانی شدن امپریالیستی، صنایع و املاک بخش عمومی را به نام خصوصی سازی به امپریالیست ها، شرکت های داخلی و خارجی می فروشند.

آنها طرح های رفاهی را برمی دارند یا تخصیص بودجه را کاهش می دهند. آنها مالیات آب آشامیدنی، آب آبیاری، ترانسپورت، برق و موارد دیگر را افزایش می دهند. این امر باعث کاهش قدرت خرید مردم شده است. قیمت کالاهای اساسی سر به فلک کشیده است. حاکمان کمپرادور به طرز بی رحمانه ای مردم مبارز و مبارزات آنها را علیه سیاست های گلوبالایزیسیون پرو - امپریالیستی

نظام سرمایه داری - امپریالیستی از سال ۲۰۰۸ میلادی در سراسر جهان در بحران اقتصادی است. تشدید بحران عمومی در حال ایجاد تغییرات بزرگ در سیاست جهانی است. ایالات متحده از اواسط دهه ۱۹۷۰ از نظر استراتژیک ضعیف شده و موقعیت خود را بعنوان ابرقدرت، در آغاز دهه دوم قرن بیست و یکم از دست داده است.

با این حال امپریالیزم ایالات متحده دشمن شماره یک مردم جهان است. سوسیال امپریالیزم چین به رقیب اصلی ایالات متحده در سکتورهای اقتصادی، سیاسی و نظامی در یک دهه گذشته تبدیل شده و در حال رقابت برای تقسیم مجدد جهان است.

همه گیری کرونا (کووید) که از ابتدای سال ۲۰۲۰ شروع شد، همچنان در برخی از کشورها، هرچند با شدت کمتر، ادامه دارد.

تضادهای جاری امپریالیست ها از فبروری ۲۰۲۲ منجر به رهبری جنگ میان اوکراین - روسیه گردید.

افزایش تنش ها میان ایالات متحده و چین بر سر موضوع تایوان همچنان ادامه دارد.

کشورهای امپریالیستی برای تقسیم مجدد جهان در حال تدارک و افزایش خطر جنگ جهانی سوم هستند.

در چند سال گذشته شاهد موجی از مبارزات ضد امپریالیستی طبقه کارگر در کشورهای عقب نگه داشته شده و مبارزات در کشورهای سرمایه داری - امپریالیستی در سراسر جهان بوده ایم. تشدید تضادهای اساسی در سطح بین المللی منجر به این تحولات شده است.

تضادها عبارتند از:

۱. تضاد میان امپریالیزم و ملیت ها و مردم تحت ستم.
۲. تضاد بین بورژوازی و پرولتاریا در کشورهای سرمایه داری و امپریالیستی

(طرفدار امپریالیستی) که توسط دولت‌ها راه اندازی شده است، سرکوب می‌کنند. همه اینها تضاد میان امپریالیسم و ملیت‌ها و مردمان تحت ستم را تشدید می‌کند.

از زمان بحران اقتصادی جهانی در سال ۲۰۰۸، مبارزات مردم علیه امپریالیسم در سراسر جهان و علیه طبقات حاکم کمپرادور امپریالیست در کشورهای مربوطه تشدید شد. طبقات حاکم استثمارگر به نام مهار بیماری همه گیر کووید، قرنطینه‌هایی را تحمیل کردند. این امر به ویژه زندگی طبقه کارگر، دهقانان، طبقه متوسط و سرمایه‌داران کوچک را در سراسر جهان کاهش داد. سرمایه‌داران کوچک و متوسط مجبورند صنایع خود را به سرمایه‌داران بوروکراتیک کمپرادور و شرکت‌های چندملیتی بفروشند، برای شرکت‌های بزرگ قرارداد ببندند و دوباره بازسازی کنند.

تملك و تصرف شرکت‌های کوچک توسط شرکت‌های بزرگ در سراسر جهان در حال افزایش است. با این کار، تمرکز و انباشت سرمایه در شرکت‌های بزرگ افزایش می‌یابد. ثروت در مقیاس بی‌سابقه‌ای برای تعداد انگشت شماری از MNC [یک شرکت چند ملیتی] و TNC [حفاظت از طبیعت] در همه بخش‌ها انباشته می‌شود. بحث بیشتر در میان این شرکت‌ها برای غارت ثروت طبیعی، نیروی کار ارزان و بازارها، برای مناطق تحت نفوذ خود و حفظ هژمونی خود بر این شرکت‌ها افزایش یافته است.

مردم کشورهای امریکای لاتین از یک طرف مبارزات خیابانی علیه گلوبالیزسیون امپریالیستی راه می‌اندازند و از طرف دیگر به پای انتخابات احزاب چپ‌گاندید مورد نظر را انتخاب میکنند.

ما شاهد این هستیم که چنین نامزدهایی در بولیویا، شیلی، پرو، کلمبیا، جمهوری هندوراس و برزیل در سال ۲۰۲۰ تا اواسط اکتبر ۲۰۲۲ به عنوان رئیس‌جمهور انتخاب شده‌اند. در واقع، این احزاب چپ اساساً به نفع امپریالیست‌ها، طبقات کمپرادور سرمایه‌دار بوروکراتیک و فئودال هستند. این کشورها عمدتاً سیاست‌هایی به نفع امپریالیست‌های روسیه و چین را می‌کنند. این کشورها سرمایه‌گذاری شرکت‌های چندملیتی و فراملیتی امریکا و کشورهای اروپای غربی را به نام سیاست‌های ملی‌سازی ملی می‌کنند و در غیر این صورت اجازه سرمایه‌گذاری آن شرکت‌ها در کشورهای خود را نمی‌دهند. اینها تا حدی در خدمت منافع سرمایه‌داران ملی، کارگران و طبقات متوسط هستند.

با افزایش استثمار و سرکوب امپریالیست‌ها و سرمایه‌داران بوروکراتیک کمپرادور، در حال حاضر همه کشورها مانند تونس، کنیا، اتیوپی، غنا، مصر، پاناما، اکوادور، السالوادور، آرژانتین، افغانستان، نپال، پاکستان، بوتان، بنگلادش، سریلانکا و هند در تار عنکبوتی افزایش قیمت‌ها، تورم، فقر، بیکاری و بار قروض متعدد گرفتار شده‌اند.

استثمار نیمه فئودالی منسوخ شده در تمامی این کشورها دیده می‌شود. این‌ها زندگی مردم را بدبخت می‌کنند و علیه امپریالیسم و کمپرادورها، سرمایه‌داران و زمین‌داران بوروکراتیک - کمپرادور مبارزه می‌کنند.

بحران غذایی و اقتصادی در سریلانکا، پاکستان، نپال و موارد دیگر کشورها به سمت بحران سیاسی پیش می‌روند. افزایش تناقض در میان وجود دارد. دسته‌های طبقه حاکم مردم این کشورها مبارزات ستیزه‌جویانه انجام می‌دهند. رئیس‌جمهور سریلانکا در سال ۲۰۲۲ زمانی که مردم در اعتراض به بحران مواد غذایی و افزایش قیمت‌ها، کاخ ریاست جمهوری را محاصره کردند مجبور به ترک کشور شد. جنبش‌های انقلابی ضد امپریالیستی و ضد فئودالی از گذشته در برخی کشورها در جریان بوده است.

اگرچه جنبش انقلابی در فیلیپین در دوره‌های اخیر متحمل خسارات خاصی شده است، ولی همچنان در حال پیشروی جنگ طولانی مدت خلق می‌باشد. جنبش انقلابی هند در برابر تهاجم سنگینی که توسط دشمن آغاز شده است مقاومت سختی از خود نشان می‌دهد و این مقاومت را پایدار نگه میدارد. جنبش انقلابی در ترکیه در حال استحکام مجدد است. جنبش انقلابی در پرو هرچند ضعیف اما ادامه دارد. جنبش انقلابی در کلمبیا در مقطع ابتدایی راه است. مردم فلسطین با جسارت هر چه تمام برای آزادی سرزمین مادری خود تحت چتر رهبری حماس در برابر شوونیسم، تجاوز، کشتارهای نظامی و حملات هوایی اسرائیل با حمایت امریکا، در جنگ هستند. مبارزات آزادی بخش ملی، در معدودی از کشورهای آسیایی، آفریقایی و امریکای لاتین علیه امپریالیسم جریان دارد.

ادامه دارد

پیام‌های حمایت از فیصله‌های سومین پلینوم دور سوم کمیته مرکزی

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان:

- پیام حمایت کمیته ۷ قوس صفحه (۲۷)
- پیام حمایت کمیته هواداران حزب در اروپا صفحه (۲۸)
- پیام حمایت کمیته ۴۴ صفحه (۲۹)
- پیام حمایت از شهر میلان - ایتالیا .. (به همراه شعر ضمیمه) صفحه (۲۹)
- پیام هواداران حزب از ایران صفحه (۳۰)
- پیام حمایت کمیته روابط بین‌المللی صفحه (۳۰)
- پیام حمایت کمیته ۱۳ میزان صفحه (۳۱)

کمونیست‌های انقلابی افغانستان: پیام همبستگی با مردم فلسطین صفحه (۳۱)

حزب کمونیست اسرائیل: دولت نتانیا هو مسوولیت کامل تشدید تشنج‌ها را بر عهده دارد! ... صفحه (۳۲)

حزب کمونیست فلسطین: حمایت همه‌جانبه از مقاومت فلسطین در برابر اشغالگری فاشیستی .. صفحه (۳۳)

بیانیه حزب کمونیست هند (مائوئیست)

بخش اول:

وضعیت کنونی بین‌المللی، داخلی - وظایف ما

صفحه (۳۴)

تاریخ نشر: ۱۹ - آگست - ۲۰۲۳ م.

وبسایت حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان:

www.cmpa.io

آدرس‌های ارتباطی با حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان:
Sholajawid@cmpa.io // Sholajawid2@hotmail.com

facebook.com/cmpa.io

twitter.com/cmpa_io

instagram.com/cmpa.io